|| श्रीः ||

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:
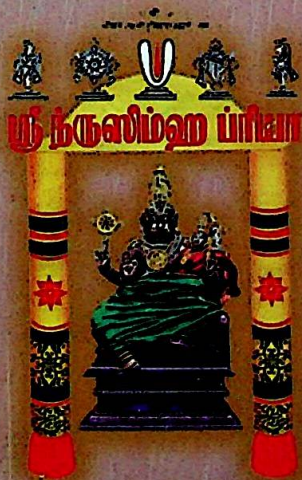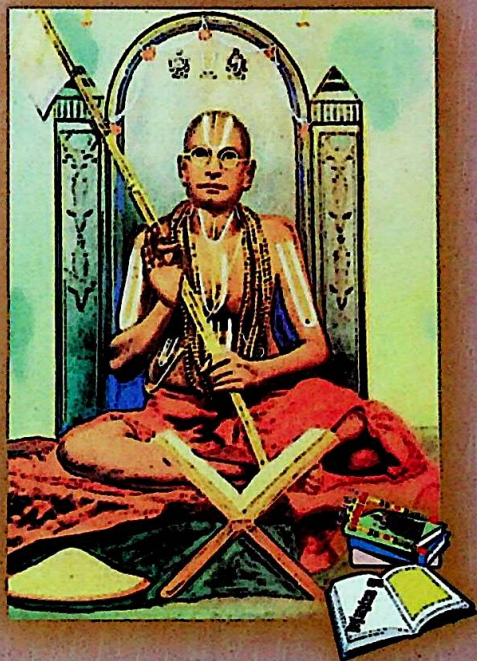
ஸ்ரீ அஹோபிலமடம்
42-வது பட்டம்

இஞ்ஜிமேடு
ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கரின்

வைபவஸுதா

பஹுதாந்ய வருஷம்
தை மாதம் உத்திராடம்
17-1-1999

वैभवसुधा रचयिता

श्री मधुरान्तकस्थ श्रीमदहोबिलमठीय संस्कृतकलाशाला व्याकरण प्राध्यापकः,
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोप यतीन्द्रमहादेशिक दयोदञ्चित
''सरलकविता'' बिरुदा भूषितः, शब्दविद्या प्रवीणः विद्वद्वरेण्यः,
पादूरू पुराणं श्री उभ वात्स्य श्री राघवाचार्य स्वामी

॥ श्रीः ॥

श्रीमते लक्ष्मीनृसिंहपरब्रह्मणे नमः
श्रीमते श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक श्रीवण्शठकोप
श्री श्रीरङ्गशठकोप यतीन्द्र महादेशिकाय नमः
श्रीमते श्रीवण्शठकोप श्री वीरराघवशठकोप यतीन्द्रमहादेशिकाय नमः
श्रीमदहोबिलमठदिव्यास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्धाभिषिक्तानां
श्रीमद्वेदमार्गप्रतिष्ठापनाचार्य
परमहंसपरिव्राजकाचार्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रोभयवेदान्ताचार्य श्री भगवद्रामानुज
सिद्धान्तनिर्धारण सार्वभौम श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक

श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोप यतीन्द्रमहादेशिकानां

(42ம் பட்டம்)

वैभवसुधा

श्रीमधुरान्तकस्थ श्रीमदहोबिलमठीय संस्कृतकलाशाला
व्याकरणप्रवचनीयेन,
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोप यतीन्द्रमहादेशिक दयोदञ्चित
''सरलकविता'' बिरुदेन शब्दविद्याप्रवीणेन विदुषा
पादूपुराभिजनेन वात्स्येन
श्री राघवाचार्येण विरचिता

विंशत्युत्तर शततमाब्दपूर्तिमहोत्सवे द्वितीयं प्रकाशनम्
'श्री नृसिंहप्रिया' ट्रस्ट्
17 - 1 - 1999

|| श्रीः ||

श्रीमते लक्ष्मीनृसिंह परब्रह्मणे नमः

श्रीमते श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक श्रीवण्शठकोप

श्रीश्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रमहादेशिकाय नमः

श्रीमते श्रीवण्शठकोप श्रीवीराघवशठकोप यतीन्द्रमहादेशिकाय नमः

ஸ்ரீமதஹோபில மடம்

42-வது பட்டத்தில் மூர்த்தாபிஷிக்தராய் எழுந்தருளியிருந்த

ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ திவ்யபாதுகாஸேவக ஸ்ரீவண்ஶடகோப

ஸ்ரீ ஸ்ரீரங்கஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகனின்

வைபவஸுதா

ஸ்ரீ மதுராந்தகம், ஸ்ரீமதஹோபிலமடம் ஸம்ஸ்க்ருதகலாசாலை,

வ்யாகரணத்யாபகர்,

ஶப்தவித்யர்ப்ரவீண, ஸரளகவி, பாதூர், வாத்ஸ்ய,

ஸ்ரீ ராகவாசார்ய ஸ்வாமியால்

இயற்றப்பட்டது.

வெளியீடு

ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹப்ரியா ட்ரஸ்ட்

பஹுதாந்ய ௵ தை மீ உத்திராடம்

17-1-1999

ஸ்ரீ மாலோல வித்வத்ஸபை

முதல்	வருஷம்	(1942)	ஸ்ரீரங்கம்
இரண்டாம்	”	(1943)	பெருமாள் கோயில்
மூன்ருவது	”	(1944)	ஸ்ரீரங்கம்
நான்காவது	”	(1945)	பெங்களூர்
ஐந்தாவது	”	(1946)	ஹைதராபாத்
ஆருாவது	”	(1947)	திருஎவ்வுள்ளூர்
ஏழாவது	”	(1948)	திருநின்றவூர்
எட்டாவது	”	(1949)	திருஎவ்வுள்ளூர்
ஒன்பதாவது	”	(1950)	திருஎவ்வுள்ளூர்
பத்தாவது	”	(1951)	திருஎவ்வுள்ளூர்
பதினென்ருவது	”	(1952)	திருஎவ்வுள்ளூர்
பன்னிரண்டாவது	”	(1953)	திருஎவ்வுள்ளூர்

|| श्रीः ||

श्रीमते लक्ष्मीनृसिंह परब्रह्मणे नमः ।

श्रीमते श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक श्रीवण्शठकोप

श्रीश्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रमहादेशिकाय नमः ।

श्रीमते श्रीवण्शठकोप श्रीवीरराघवशठकोप यतीन्द्रमहादेशिकाय नमः ।

முகவுரை

ஓர் சிறிய அரிய கைங்கர்யம் அடியேனுக்கு வாய்த்துள்ளது. விலக்ஷணமாய் அமைந்துள்ள ''வைப வஸூதை''யை வையகத்தோர்க்கு அறிமுகம் செய்து வைப்பதையே இங்கு குறிப்பிடுகிறேன். அறிமுகம் செய்து வைப்பதற்கு மேற்பட இந்நூல் விஷயத்தில் பன்னியுரைத்துப் பாரதமாகப் பண்ணவேண்டுவ தொன்று மில்லை. ஜநக மஹாராஜர் பிராட்டியை ''इयं सीता'' என்று பெருமாள் முன்னிறுத்தி ''प्रतीच्छ'' என்று கைபிடிக்க கொடுத்ததல்லால் மற்று யாதும் செய்ததுண்டோ?

அடியேனுடைய ஸூஹ்ருத்தான் ஸ்ரீ உ.வே. பாதூர், பராணம், வ்யாகரண வித்யாப்ரவீண, ராகவாசார்ய ஸ்வாமி இக் க்ரந்தகர்த்தா பிறவிக்கவியாவர். இப் ப்ரபந்தநாயகராகிய ஸ்ரீமத் பெரிய அழகியசிங்கர் அவருக்கு அநுக்ரஹித்தருளிய "ஸரளகவி" என்ற பிருது இவ்விஷயத்தை உறுதிப்படுத்தும். உலகெல்லாம் உலாவிவரும் ஸ்ரீமதழகியசிங்கரின் கீர்த்தியை, பாடப்பாட இன்பம் பயக்கும் பத்யபங்க்திகளால் ப்ரகாஶப்படுத்திய இவர் திறத்தில் நாம் செய்யும் கைம்மாறு என்னே! இவருடைய சொற்போக்கில் எளிமையுடன் ஆழமும் சேர்ந்திருப்பது சேராச்சேர்த்தியே.

மஹாகவி "....मधुरांश्च निशम्य शब्दान् पर्युत्सुको भवति यत्सुखितोऽपिजन्तुः । तच्चेतसास्मरति नूनमबोधपूर्वम्...." என்றது

இக் க்ரந்தத்தின்பால் உண்மையேயாகும். விவரிக்க இயலாத ஒரு மநோ நிலைமையை உண்டு பண்ணி, ஸ்ரீ அழகியசிங்கரின் பாவந சரித்ரத்தை நம் மனக்கண்முன் கொணர்ந்து நிறுத்துகிறது இந்த நூல். இவருடைய நீண்ட வ்ருத்தங்கள் ஸ்ரீ தேசிகனுடையவைகளை நினைவூட்டுகின்றன.

ஸ்ரீ அழகியசிங்கரின் அவதாரம் தொடங்கி நடைபெற்ற வ்ருத்தாந்தங்கள் கரைகட்டா காவேரிபோல் பரந்துள்ளன. அவைகளில் எவ்வித ஶ்ரேயஸ்ஸுகளை விரும்புமவர்களும் கொள்ளத்தக்க நல்ல அம்ஶங்கள் பொதிந்து கிடக்கின்றன. ஆசாரம், ஆத்ம குணம், அத்யயனம், அத்யாத்மசாஸ்த்ர ஜ்ஞாநம், அல்லாத ஶாஸ்த்ரங்களின் அறிவுத் திறன், ஆசார்ய பக்தி, ஆஸ்தாந நிர்வாஹம், அர்ச்சாவதாரங்களில் ஆழங்கால்படுதல் முதலிய முக்யகுணங்கள் ஸேவிப்பவரை ஸந்தோஷ ஸாகரத்திலாழ்த்தி அவர்களையும் அவ்வழியே நடக்க அழைத்துச் செல்லும் ஆற்றல் பெற்றள்ளன.

நடுநடுவே தருக்கச் செருக்குற்ற புறசமயிகளை வாதில் வென்று வாகை சூடினமை வாசிப்போர்களை வசீகரிக்கும் தன்மையன. பண்டிதர்கள் இவ்வம்ஶங்களை நன்கு பாடம் செய்வதால் பிற்காலத்தில் பயன் பெறுவது திண்ணம். இத்தகைய விடங்களில் ஸரளகவி ஶாஸ்த்ரகவியாகிறார். தாம் மேற்கொண்டுள்ள வ்ருத்தங்களில் தப்பாமே ஶாஸ்த்ரார்த்தங்களைத் திரட்டி தெவிட்டாவமுதமாய் இவர் கவி பாடுவது இவருக்கு இயற்கையில் அமைந்த தொன்றும். அப்யஸித்து வருவதொன்றன்று. உதாஹரணமாய் 3-வது தரங்கத்தில் 20 லிருந்து 37 வரையிலுள்ள ஶ்லோகங்கள் காணத்தக்கினவை. ப்ரபல நையாயிகரும் வேதாந்தியுமான மாத்வமடாதிபதி ஸ்ரீ ஸத்ய த்யாநதீர்த்தரோடு நடத்தியருளிய "ஆநந்ததாரதம்யவிசாரம்" பற்றிய உக்தி ப்ரத்யுக்திகள் மிகவும் அழகிய முறையில் ஒரு அம்ஶமும் விடாது அநு-வதிக்கப்படுகின்றன. இதைப் போலவே மேலும் மூன்று வாக்யார்த்த விசார ப்ரகரணங்கள் இக்க்ரந்தத்தில் அழகாய் அமைந்துள்ளன.

திவ்யதேஶ யாத்ரையில் ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் எம்பெருமான்களைத் திருவடி தொழுகையில் கனிந்து பாகாய் உருகி பாசுரங்களைப் பாடி மகிழ்வதுண்டு. அப்பாசுரங்களை இவர் தமக்குள்ள உபயபாஷா பாண்டித்யமபடியாக ஸம்ஸ்க்ருதீகரணம் செய்த வைத்துள்ளது சாலச் சிறந்தது. ''பச்சைமாமலைபோல் மேனி'' என்பதை 3-வது தரங்கம் 77-வது ஶ்லோகத்திலும், ''அகலகில்லேனிறையும்'' என்பதை 5-வது தரங்கம் 30-வது ஶ்லோகத்திலும் காணலாம். இதுபோல் பலவுள.

இவர் எல்லாச் சந்தங்களிலும் பாட ஸாமர்த்தயம் பெற்றவர். பல்வேறு சந்தங்களை ஸந்தர்ப்பத்திற்கநுகுணமாக கையாண்டு முள்ளவர். முன்பு விஷுவர்ஷத்தில் நடந்த ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கரின் பட்டாபிஷேகோத்ஸவத்தில் இப்ப்ரபந்த நாயகனே திருச்செவி சாற்றியருளிய இக்கவியின் பத்து ஶ்லோகங்கள் இதில் இடம் பெற்றுள்ளன. ஸ்ரீ பாகவதத்திலுள்ள கோபிகா கீதத்தை பின்பற்றியுள்ள இந்த ஶ்லோகங்கள் மனதை உருக்கும் மாயசக்தி கொண்டவை.

இக் க்ரந்தத்தில் மேலுமுள்ள ஒரு விஶேஷத்தைக் கூறுகிறேன். ஸ்ரீ வால்மீகியின் வாக்கமுதத்தை சக்ரவர்த்தித் திருமகனார் ஒலக்கத்தில் தமது திருக்குமாரர்கள் பாட்டிசைக்கக் கேட்டுகந்தது எல்லோருமறிந்த விஷயம். அதுவேபோல் இக்கவிவரர் ஆசார்ய பக்தியின் பரிவாஹமாய் அமைத்துக் கொணர்ந்த இக் க்ரந்தமும் ஸ்ரீமத் பெரிய அழகியசிங்கரால் ஸ்ரீமத் சின்ன அழகியசிங்கர் உடனிருக்க உகந்து திருச்செவி சாற்றப் பெற்றது. ஸ்ரீமத்ராமாயணம் ''सहोत्तरम्'' என்று அமையப் பெற்ருப்போல் இக்க்ரந்தமும் ஸ்ரீ பெரிய அழகியசிங்கரின் பரமபதாலங்கரணம் வரையில் அமைந்துள்ளது. கம்ப நாட்டாழ்வாரின் ''இராமாவதாரம்'' ஆளழகியசிங்கரால் தலைதுலுங்கப் பாராட்டம் பெற்றபடி இதுவும் சிங்கவேள் குன்றத்தாளுல் சிரக்கம்பம் செய்து கொண்டாடப் பெற்றது. மேலும் ஸ்ரீ சின்ன அழகியசிங்கரின்

அவதாரம் துடங்கி ஜ்ஞாநாநுஷ்டான வைராக்யாதிகளும் இதே கவியால் ரத்நச் சுருக்கமாய் அமைத்து பாடப் பெற்றுள்ளன.

அடியேன் இக் க்ரந்தத்தை ஆராய இது ஓர் உபாயம் என்றே உபோத்காதம் எழுத இசைந்தேன். இக் க்ரந்தம் படந காலத்தில் ரஸாவஹமாய் இருப்பதுமட்டுமன்றி மஹாசார்ய னுடைய மஹிமையை உள்ளபடி வெளியிட்டு நீசர்களையும் நல்வழிப்படுத்தும் என்பது உறுதி. ஆகையால் "यदीयचरितं सतां सुचरितव्यवस्थापकम्" என்றபடி ஸத்துக்களுக்கு வழிகாட்டும் துணையாவது திண்ணம். வடதேஶங்களிலும் இவ்வைபவம் விதிதமாகும் வண்ணம் ஹிந்தியிலும் அநுவதிக்கப்பட்டு அச்சாகியுள்ளது.

இக்கைங்கர்யத்தில் அடியேனும் கூறுகொள்ள க்ருபை கூர்ந்த 43-வது பட்டம் ஸ்ரீமத் அழகியஸிங்கர் ஸ்ரீவண் ஶடகோப ஸ்ரீ வீரராகவ ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன் ஸன்னிதியில் த்ரிவித கரணங்களாலும் ப்ரணாமங்களை ஸமர்ப்பித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

வில்லிவலம் நாராயணாசார்யஃ
வேதாந்தவாவதூக, வித்வான், ந்யாயாத்யாபகர், ஸம்ஸ்க்ருத
கலாஶாசாலே, மதுராந்தகம்.
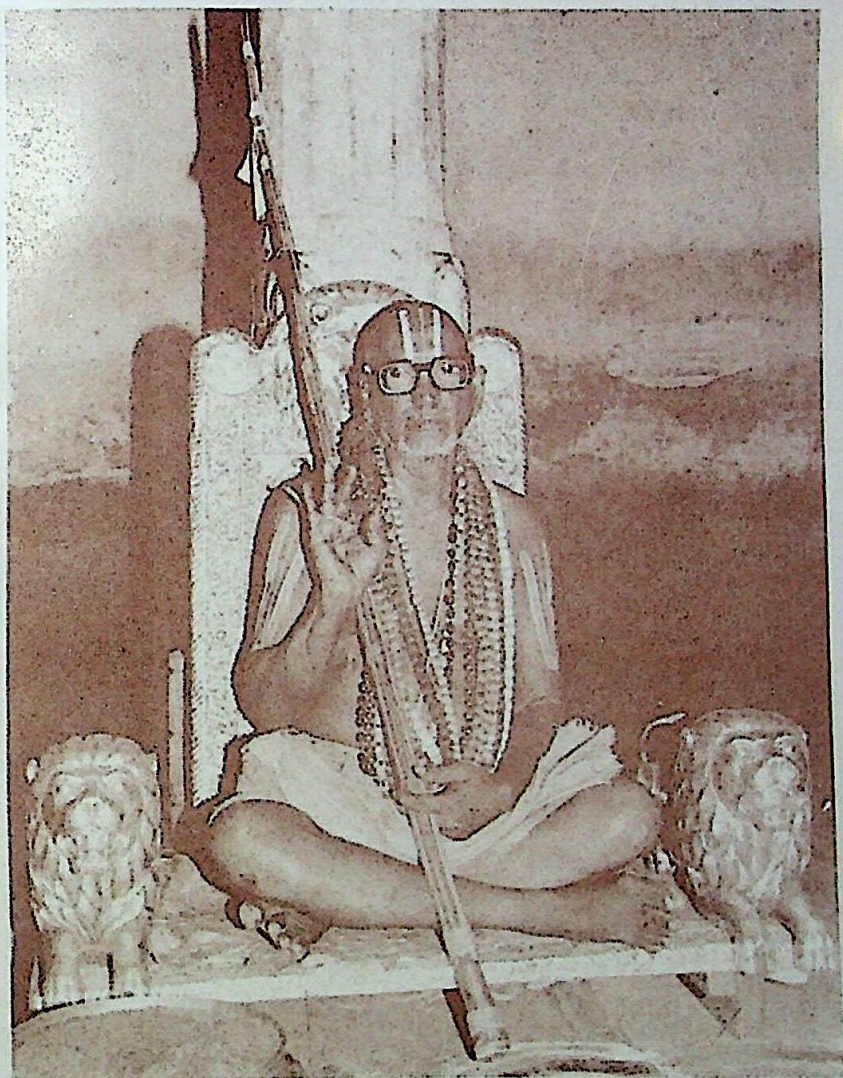
ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ திவ்ய பாதுகா ஸேவக
ஸ்ரீவண்ஸட கோப ஸ்ரீநாராயண யதீந்த்ர
மஹாதேஸிகன்
(45-ஆம் பட்டம்)

41-42 ஸ்ரீமதழகியசிங்கர்கள்

॥ श्रीः ॥
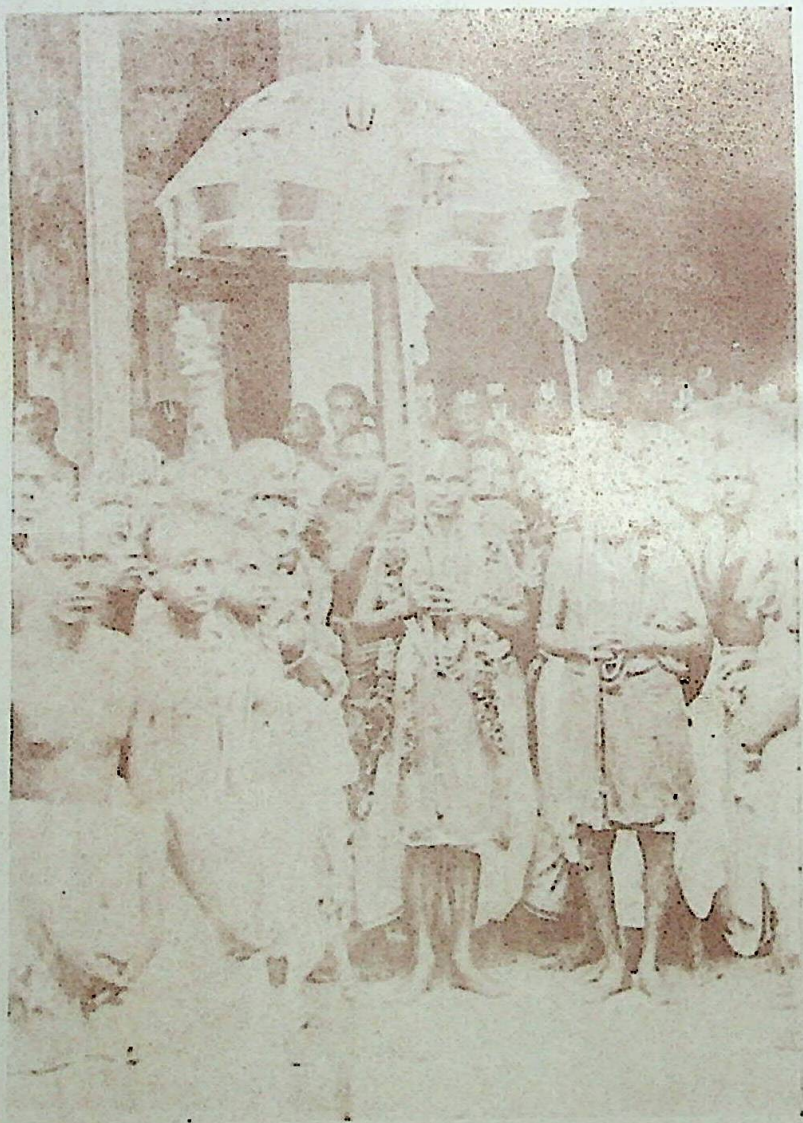
श्रीमते श्री लक्ष्मीनृसिंह परब्रह्मणे नमः

श्रीमते श्री लक्ष्मीनृसिंह दिव्यपादुकासेवक श्रीवण्शठकोप

श्री श्रीरङ्गशठकोप यतीन्द्रमहादेशिकाय नमः

ஸ்ரீமத் அஹோபிலமடம் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹ ஸ்வாமி திவ்யாஸ்தாநத்தில் 45-வது பட்டத்தில் மூர்த்தாபிஷிக்தராய் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீமத் வேதமார்கேத்யாதி பிருதாலங்க்ருத ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹ திவ்ய பாதுகாஸேவக ஸ்ரீவண் ஶடகோப ஸ்ரீ நாராயண யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன் அருளிய

பூமிகை

श्रीमद्रङ्गशठाराति संयमीन्द्र महात्मभिः ।
संयक् संप्रेक्षितो भूयः स्यादसाविति सादरम् ॥ १॥

नारायणो यतीशानः अद्य मालोलसम्पदम् ।
निर्वहन्नितरां भाति तेषां मुदमुदञ्चयन् ॥ २॥

बहुधान्याब्द नक्रेऽस्मिन् एषां जन्ममहोत्सवः ।
विंशत्यन्तश्शततमः सर्वाभ्युदयकारणम् ॥ ३॥

प्रावर्त्यत विशेषेण भक्तैर्मान्यैर्मनीषिभिः ।
अस्मिन्नवसरे भूयः तत्प्रभावप्रकाशकः ॥ ४॥

तद्वैभवसुधानाम्ना ग्रन्थः कश्चित् प्रकाशितः ।
पादूर् श्री राघवार्येण कृतोऽसौ काव्यतल्लजः ॥ ५॥

श्रीमद्रङ्गशठारातिः यं श्रुत्वा मुदमाप्तवान्।
तस्याऽद्य भूमिकां हृद्यां विलिख्य विदुषां मुदे ॥६॥

आत्मानं मन्यते धन्यं नारायणतपोनिधिः ।
प्रीयेत नृहरिः श्रीमान् दयेरन् गुरवश्च मे ॥७॥

ஆழ்வாருக்கு உண்ணும் சோறும், பருகு நீரும், தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாம் கண்ணனே ஆவான்.

அவனுக்கு (கண்ணனுக்கு) 'உண்ணும் சோறும்', பருகு நீரும், தின்னும் வெற்றிலையும், எல்லாம் ஆழ்வாரே ஆவார்.

ஆனால் நமக்கு உண்ணும் சோறும், பருகு நீரும், தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாம் இஞ்சிமேடு ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கரே ஆவார்.

இந்த மஹான் ஸ்தாபித்தருளிய ஸம்ஸ்க்ருத கலாஶாலையிலேயே ந்யாய ஶாஸ்த்ரத்தை ஸம்பூர்ணமாக அதிகரித்து சென்னை மாகாணத்திலேயே முதன்மை பெற்று இந்த மஹானுடைய திருவடிகளில் காலக்ஷேபம் செய்து வேதாந்தத்திலும் வல்லமை பெற்றோம். பஞ்ச ஸம்ஸ்காரமும் இந்த மஹானிடத்தில்தான். அப்போது முதற்கொண்டே நம்மைக் குளிரக் கடாக்ஷித்தாயிற்று.

அந்தக் கடாக்ஷம்தான் நம்மை இன்று இந்த அளவுக்கு உயர்த்தி உள்ளது.

நாம் ஆஸ்தாநம் ஏற்றது முதல் செய்து வரும் கைங்கர்யம் ஒவ்வொன்றும் இஞ்சிமேடு ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் திருவுள்ளம் உகக்கும்படி இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணியே செய்து வருகிறோம்.

भगवत्प्रीत्यर्थम् (பகவத் ப்ரீத்யர்த்தம்) எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தின் உகப்புக்காக என்று யாவரும் சொல்லிவரும் முறையுடன், श्री रङ्गशठजित्प्रीत्यर्थम् (ஸ்ரீ ரங்கஶடஜித் ப்ரீத்யர்த்தம்) ஸ்ரீ ரங்க ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகனுடைய ப்ரீதிக்காக என்பதையும் சேர்த்தே ஸங்கல்பித்து வருகிறோம்.

பூர்வாஶ்ரமத்தில் சுமார் ஆறு வருஷ காலத்திற்கும் மேற்பட்ட காலத்தில் இஞ்சிமேடு ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கருடைய திருவடிவாரத்தில் காலக்ஷேபம் செய்ததோடு நில்லாமல், அந்தரங்க கைங்கர்யமும் செய்து வந்தமையால் அந்த ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கருடைய திருவுள்ளத்தை நாம் நன்கு அறிவோம். நாமேதான் அறிவோம் என்றும் சொல்லலாம்.

ஸ்ரீமத் இஞ்சிமேடு அழகியசிங்கர் ஸ்ரீ மாலோல வித்வத் ஸதஸ்ஸை ஆரம்பிக்கும்போது வருங்காலத்தில் வரவிருக்கும் அழகியசிங்கர்கள் அவரவர்கள் திருநக்ஷத்ர காலத்தில் இதை நடத்தலாம் என்று ஸாதித்தாயிருக்கிறது.

ஆனாலும் நாம் அந்த ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் திருநக்ஷத்ர ஸமயத்திலேயேதான், பல கார்யங்கள் இருப்பினும் இந்த ஸதஸ்ஸை வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று ஸங்கல்பம் கொண்டு நடத்தி வருகிறோம்.

இந்த ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கருடைய இரண்டாவது ஷஷ்ட்யப்தபூர்த்தி - அதாவது நூற்றிருபதாவது திருநக்ஷத்ர பூர்த்தி விழா இந்த பஹுதாந்ய ௵ மார்கழி மீ 29உ முதல் தை மீ 3உ வரை (13.1.1999 முதல் 17.1.1999 வரை) ஐந்து தினங்கள் மிகச் சிறப்புடன் நடந்ததை நாடே நன்கு அறியும்.

இந்த மஹோத்ஸவ ஸமயத்தில் ஸ்ரீமத் இஞ்சிமேடு அழகியசிங்கருடைய வைபவத்தை விளக்கும் 'வைபவஸுதா' என்ற க்ரந்தம் மீண்டும் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

மஹா வித்வானாய், மஹா வையாகரணராய், எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ. உ.வே. பாதூர் ராகவாசார்ய ஸ்வாமி இதை இயற்றியவர் ஆவார்.

இந்த ஸ்வாமி மதுராந்தகம் ஸம்ஸ்க்ருத மஹாகலாஶாலையில் வ்யாகரண அத்யாபகராய் எழுந்தருளியிருந்தார். ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கரிடம் மிகுந்த பக்தி கொண்டவர். இவருடைய க்ரந்தங்களில் வ்யாகரணத்திற்கு

முரணுய் அஶுத்தமான பதம் ஒன்று கூட இராது. பிறர்களுடைய க்ரந்தங்களில் இந்த ஸ்வாமி தவறு கண்டு கூறினுல் அது சரி என்று ஸ்தாபிக்க வல்லார் ஒருவருமிலர்.

இது பலரும் கண்ட பன்னெடுங் காலத்திய பெருமையாகும். இவரை ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் தம்முடைய சரித்ரத்தை பத்ய காவ்ய ரூபத்தில் அமைக்கும்படி நியமித்தாயிற்று. இந்த ஸ்வாமியும் பரம ஸந்தோஷத்துடன் இதை நன்கு செய்து முடித்தார்.

இதற்கு "வைபவஸுதா" என்ற பெயரையும் வைத்தார். ஏழு தரங்கங்கள் கொண்டது இந்த க்ரந்தம். ஸ்ரீமத் இஞ்சிமேடு அழகியசிங்கருடைய திரு அவதாரம் முதற்கொண்டு, ஸ்ரீமத் ஆஸ்தாநத்தில் மூர்த்தாபிஷிக்தராய், ஆங்காங்கு திக்விஜயம் செய்தருளிய வ்ருத்தாந்தங்கள், முடிவாக அனைத்துச் செய்திகளையும் தொகுத்துத் தந்திருக்கிறுர் ஸ்ரீ. உ.வே. பாதூர் ராகவாசார்ய ஸ்வாமி.

ஸ்ரீமத் இஞ்சிமேடு அழகியசிங்கர் ஆங்காங்கு மஹா பண்டிதர்களுடன் நடத்திய வாக்யார்த்தங்களையும் சுவை குன்றுமல் ஶ்லோகங்களில் அடக்கித் தந்துள்ளார் இதில்.

இதற்கு முன்பே முகவுரை எழுதியருளிய நம் பூர்வாஶ்ரமத் திருத்தமையனுர் (வேதாந்த வாவதூக ஸ்ரீ. உ.வே. வில்லிவலம் நாராயணுசார்ய ஸ்வாமி) இங்கு ஸ்ரீ. உ.வே. பாதூர் ஸ்வாமியை 'ஸரஸகவி ஶாஸ்த்ரகவியாகியுள்ளார்' என்று போற்றியுள்ளார்.

'ஸரஸகவி' என்ற இந்த பிருதம், இந்த க்ரந்தத்தைத் தாமே கேட்டருளி ஆநந்த பரவஶராய் இருந்த நிலையில் இஞ்சிமேடு ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கரே தந்தருளியதாகும்.

மற்றும் ஸ்ரீ. உ.வே. மஹாவித்வான் வில்லிவலம் நாராயணுசார்ய ஸ்வாமிக்கு ஹைதராபாத் மாநகரத்தில் நடந்த ஸ்ரீ மாலோல வித்வத் ஸதஸ்ஸில்

மஹாவித்வான்களுடைய பெருங்குழாம் நடுவே 'வேதாந்த வாவதூக' என்ற சிறந்த பிருதம் தந்து அநுக்ரஹித்தாயிற்று.

இவ்வாறே ஸ்ரீ. உ.வே. வித்வான் பெருக்காரணை சக்ரவர்த்தியாசார்ய ஸ்வாமி, ஸ்ரீ. உ.வே. வித்வான் திருக்கள்ளம் நரஸிம்ஹராகவாசார்ய ஸ்வாமி, ஸ்ரீ. உ.வே. வித்வான் பழவேரி ராஜகோபாலாசார்ய ஸ்வாமி ஆகியவர்களுக்கு 'ஸாரஸாரஜ்ஞர்' என்ற பிருதம் தந்து அருளியாயிற்று.

பூர்வாஶ்ரமத்தில் ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் ஸந்நிதியில் காலக்ஷேபம் முடிந்து ஆஶ்ரமத்தில் கைங்கர்யம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தோம். நம்முடைய திருத்தமையனுர் ஸ்வாமி மதுராந்தகத்தில் எழுந்தருளியிருந்து கலாஶாலையில் ந்யாயாதி ஶாஸ்த்ர ப்ரவசநம் செய்து கொண்டிருந்தார். அப்போது நாம் சில ஸமயம் மதுராந்தகம் செல்வதுண்டு. அந்த ஸமயத்தில்தான் ஸ்ரீ. உ.வே. பாதூர் ஸ்வாமி 'வைபவஸுதா' என்ற இந்த க்ரந்தத்தை இயற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

நாம் மதுராந்தகம் செல்லும்போது ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் சில வ்ருத்தங்களின் பெயர்களைச் சொல்லி இந்த இந்த வ்ருத்தங்களில் ஶ்லோகங்கள் செய்யுமாறு ஸ்ரீ. ராகவாசார்ய ஸ்வாமியிடம் சொல்லுமாறு நியமித்தாகும். அதன்படியே நாமும் சொல்லி வந்தோம். அதன்படியே ஸ்ரீ. உ.வே. பாதூர் ஸ்வாமியும் ஶ்லோகங்களை இயற்றிவந்தார்.

100-150 என்றவாறு ஶ்லோகங்கள் இயற்றப்பட்டதும் ஸ்ரீ. உ.வே. ராகவாசார்ய ஸ்வாமி திருவுள்ளூர் வந்து அவற்றை ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் ஸந்நிதியில் வாசித்துக் காட்டுவார். தம் திருவுள்ளப்படியே அமைந்திருப்பதை ரஸித்துப்பாராட்டி ஆகும்.

அம்மாதிரியான ஸந்தர்ப்பம் ஒன்றில் நடந்த நிகழ்ச்சி ஒன்று அவஶ்யம் இங்குக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியதாகும். ஸ்ரீமத் இஞ்சிமேடு அழகியசிங்கர் திருமேனி நலிந்து நோவு சாற்றிக் கொண்டு ஶயநித்திருந்த ஸமயம் அது.

ஸ்ரீமத் இஞ்சிமேடு அழகியசிங்கர் பூர்வாஶ்ரமத்தில் தம்முடைய ஆசார்யரான மஹாவித்வான் ஸ்ரீ. உ.வே. ஸ்ரீமுஷ்ணம் ஸ்வாமியினிடம் வேதாந்த காலக்ஷேபம் செய்து கொண்டிருந்த செய்திகளை ஒரு ஶ்லோகத்தில் தொகுத்திருந்தார் ஸ்ரீ. உ.வே. பாதூர் ஸ்வாமி.

அந்த ஸமயத்தில் எழுதி முடித்திருந்த சில ஶ்லோகங்களை ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் திருச்செவியில் படும்படி வாசித்துக் காட்டி வந்தார். ஶ்லோகங்களின் அமைப்பு, அழகு யாவற்றையும் ரஸித்துக் கொண்டு திருக்கண்களில் நீர் மல்க ஒரு பக்கம் சாய்ந்தவாறு ஶயநித்துக் கொண்டிருந்தாயிற்று. அந்த நிலையில்தான் ஶ்லோகங்களை வாசித்துக் காட்டினார் ஸ்ரீ. பாதூர் ஸ்வாமி. குருகுலவாஸம் பற்றிய ஶ்லோகத்துடன் அவர் கொண்டு வந்திருந்த ஶ்லோகங்கள் தீர்ந்துவிட்டன.

ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கரோ 'ம், ம், மேலே வாசி' என்று ஸாதித்துக் கொண்டிருந்தாயிற்று.

கொண்டு வந்திருந்த ஶ்லோகங்கள் முடிந்து விட்டன என்றார் ஸ்ரீ. பாதூர் ஸ்வாமி

'அடடா! என்னுடைய ஆவல் தீரவேயில்லையே, அதற்குள்ளாகவா முடிந்துவிட்டன?' என்று ஸாதித்தாயிற்று.

நாம் அப்போது அருகிருந்து அநுபவித்த விஷயம் இது. ஸ்ரீமத் இஞ்சிமேடு அழகியசிங்கருடைய திருவுள்ளத்தைக் கவர்ந்த ஶ்லோகரத்நம் இதோ. நாமும் அதைப் படித்துப் பேரானந்தம் கொள்ளலாமே.

अष्टाब्दान् आर्यगेहे कलितवसतिना देशिकेन्द्रादनेन
त्रय्यन्ताचार्यवाणी विततिरधिजगे न्यायसिद्धाञ्जनादिः ।
द्वैताद्वैतोक्तिराशावप्यनितरसुलभा नैपुणी लम्भिता च
प्राप्तं है कुम्भकोणादिम नगर सदः पण्डिताग्रेसरत्वम् ॥

எட்டு வருஷகாலம் குருகுலவாஸம் செய்து வேதாந்த ஶாஸ்த்ரங்களையும், ஸ்வாமி ஸ்ரீ தேஶிகன் அருளிய ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜநம், ந்யாயபரிஶுத்தி முதலான க்ரந்தங்களையும், ந்யாயாம்ருதம் முதலான மத்வ க்ரந்தங்களையும், அத்வைத க்ரந்தங்களையும், மற்றும் மீமாம்ஸா ஶாஸ்த்ர க்ரந்தங்களையும், ஸ்ரீமுஷ்ணம் ஸ்வாமி ஸந்நிதியிலேயே அத்யயநம் செய்தருளி ஒப்பற்ற பாண்டித்யத்தையும் (புலமையையும்) பெற்று கும்பகோணம் புதுக்கொட்டை முதலான நகரங்களில் நடந்த ஸதஸ்ஸுக்களில் ஆத்யக்ஷ்யம் வஹித்தாயிற்று என்பதைக் கூறுகின்றது இந்த ஶ்லோகம்.

இதைக் கேட்டதும் ஸ்ரீமத் இஞ்சிமேடு அழகியசிங்கர் பழைய காலத்திற்கே சென்று குருகுலவாஸத்தில் பெற்ற பேரானந்தத்தை நினைத்து மிகவும் மகிழ்ந்தாயிற்று.

இந்த ஶ்லோகம் வைபவஸுதையில் தற்போது வெளியிட்டுள்ள புஸ்தகத்தின்படி 28வது பக்கத்தில் 53வது ஶ்லோகமாக வெளிவந்துள்ளது.

ஆங்காங்கு மங்களாஶாஸநம் செய்யும்போது ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் அநுஸந்திக்கும் ஆழ்வார் பாசுரங்களையும் சுவை விஞ்சும்படி ஸம்ஸ்க்ருத ஶ்லோகமாக அமைந்துள்ளது இந்த ஸ்ரீ பாதூர் ஸ்வாமியின் ஒப்பற்பற்ற புலமைக்கு எடுத்துக் காட்டாகும்.

ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் 10வது ஸ்கந்தத்தில் வந்துள்ள 'கோபிகா கீதம்' எல்லோருடைய மனத்தையும் நெகிழச் செய்யும். அவ்வாறே அந்த வ்ருத்தத்தில் நம் ஸ்ரீமத் இஞ்சிமேடு அழகியசிங்கருடைய பட்டாபிஷேக காலத்தில் ஸ்ரீ. உ.வே. பாதூர் ஸ்வாமி அருளியுள்ள ஶ்லோகங்களும் கேட்பவர்களின் உள்ளத்தை உருக வைக்கும் தன்மை கொண்டு விளங்குகின்றன. அவற்றுள் ஒரு ஶ்லோகத்தை மட்டும் இங்கே தருகிறோம்—

जयति शेमुषी ब्रह्मगोचरा भयविवर्जितास्संसृतेर्वयम् ।
प्रियतमो हरे रङ्कारिजः श्रयति यद्गुरुर्भद्रमासनम् ॥

(வைபவஸுதா 72வது பக்கம் 57வது ஶ்லோகம்)

இம்மாதிரி பல ஶ்லோகங்கள் உள்ளன. இம்மாதிரியாக இந்த வைபவஸுதா என்ற க்ரந்தத்திலிருந்து சில விஷயங்களை இங்குக் காட்டி ஸ்ரீமத் இஞ்சிமேடு அழகியசிங்கர் திருவடிகளில் கிஞ்சித்காரம் செய்து ஸத்தைப் பெறுகிறோம்.

நமக்கு வ்யாகரணாசார்யரான மஹாவித்வான் ஸரளகவி ஸ்ரீ. உ.வே. பாதூர் ராகவாசார்ய ஸ்வாமியின் திருவுள்ளத்திற்கும் உகப்பான கிஞ்சித்காரமாகும் இது.

भूमिकालेखनेनैवं श्रीरङ्गशठजिद्गुरोः ।
किञ्चित्कारं करोतीह नारायणयतीश्वरः ॥

॥ शुभम् ॥

42வது பட்டம் ஶ்ரீமத் அழகியசிங்கர்

திருநாமம்	... ஶ்ரீவண் ஶடகோட ஸ்ரீ ஶ்ரீரங்கஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன்
பூர்வாஶ்ரமம்	... இஞ்சிமேடு மாடபூசி வித்வான் ஶ்ரீ உ.வே. ஶ்ரீரங்கநாதாசார்ய ஸ்வாமி
அவதாரம்	... பஹுதாந்ய ஞு தை மீ உத்திராடம் (21-1-1879)
ஆஸ்தாந வித்வான்	... ஶ்ரீ காருகுரிச்சி அழகியசிங்கர் காலப்
ஆஶ்ரம ஸ்வீகாரம்	... சுக்ல ஞு சித்திரை மீ 9௳ சுக்ல த்ரயோதசி ஞாயிறு (21-4-19[illegible])
ஆஸ்தாநத்தில் பட்டாபிஷேகம்	... விஷு ஞு ஐப்பசி மீ 8௳ (24-10-19[illegible]) ...

செய்தருளிய கைங்கர்யங்கள்	... 1. வேத பாடசாலே
	2. ப்ரபந்த பாடசாலே
	3. ஸம்ஸ்க்ருத காலேஜ், மதுராந்தகம்.
	4. பத்ரிகைகள் :
	  1. ஶ்ரீ ந்ருஸிம்ஹப்ரியா (தமிழ்)
	  2. ஶ்ரீ ந்ருஸிம்ஹப்ரியா (ஹிந்தி)
	5. லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹன் வெள்ளி மண்டபத்தைப் புதுப்பித்தது.
	6. ஶ்ரீரங்கம், திரு எவ்வுள்ளூர், திருப்பதி முதலிய பல திவ்யதேஶங்களில் மடங்களே புதுப்பித்தது.
	7. காஞ்சீபுரம், திருஎவ்வுள்ளூர், திருப்பதி எம்பெருமான்களுக்கு திருவாபரணங்கள் ஸமர்ப்பித்தது
	8. மாலோல வித்வத் ஸபையை ப்ரதிவருஷம் நடத்தியது.
	மற்றும் பல பல.

ஸ்ரீமத் அழகியசிங்க செய்தருளிய க்ரந்தங்கள்

१. न्यासनिष्ठामीमांसा ।
२. उक्तिनिष्ठाभरणम् ।
३. उक्तिनिष्ठाभरणोद्द्योतम् ।
४. गीतार्थसङ्ग्रहव्याख्या ।
५. कृत्तिकादिपकालनिर्णयः ।
६. उपाकर्मकालनिर्णयादयः ।
७. रहस्यत्रयसारव्याख्या श्रीसारबोधिनी ।
८. विशिष्टाद्वैतवेदान्तकोशः ।

2. வேதாந்த தீபிகையில் ப்ரசுரிக்கப்பட்ட இவருடைய உபந்யாஸங்களும், வ்யாஸங்களும்

1. ஆதிவண்ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன் வைபவம்.
2. கீதார்த்த ஸங்க்ரஹரக்ஷா வ்யாக்யானம்.
3. மதப்ரஷ்ட ப்ராயச்சித்தங்களும், தர்மஶாஸ்த்ரங்களும்
4. ஆசார்யமஹிமை
5. அஹோபில க்ஷேத்திரமும் இரண்டு கந்தர்வர்களும்
6. ஸத்ஸங்க வைபவம்
7. மதுவித்யாவிசாரம்
8. வைராக்யத்தால் உண்டாகும் ஸுகம்
9. அர்ச்சாவதார வைபவம்
10. சீலமில்லாச் சிறியனும், அவன் மனமும்

3. இவரால் சோதிதமான க்ரந்தம்

1. தத்வடீகை

4. பூமிகை எழுதப்பட்ட க்ரந்தங்கள்

1. தத்வடீகை
2. 41-வது பட்டம் ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கரின் ஶதாபிஷேக மலர்.

॥ श्रीः ॥

श्रीमते लक्ष्मीनृसिंहपरब्रह्मणे नमः ।

श्रीमते श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक श्रीवण्शठकोप

श्री श्रीरङ्गशठकोप यतीन्द्र महादेशिकाय नमः ।

श्रीमदहोबिलमठदिव्यास्थाने द्विचत्वारिंशपट्टे मूर्धाभिषिक्तानां

श्री लक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोप

यतीन्द्र महादेशिकानां

वैभवसुधा

लक्ष्मीसखो नरहरिस्सदयस्सदास्मान्
अव्यादहोबिलपदोदितदिव्यमूर्तिः ।
यो वण्शठारिमुखदेशिकरूपधारी
लोकान्पुनाति निजसंचरणेन धन्यान् ॥ १

पत्युः प्रपन्नपरिपालनसाह्यहेतोः
वामाङ्कमाश्रितवती नरसिंहमूर्तेः ।
सा श्रीस्समस्तजगतां जननी दयार्द्रा
वाचां ततिं गुणवतीं मम विस्तृणीताम् ॥ २

शाखोज्ज्वलं प्रणतसेव्यफलं रमेशः
वर्गिद्रुमं भुवि सदा सुमनोभिरीड्यम् ।
सर्वोपजीव्यमधुरोक्तिसुधोपसेकैः
संवर्धयन् मनसि मे शठजिद्विभातु ॥ ३

क्षेमाय भुव्यवतरन् धरणीसुराणां
भेदाभिदाश्रुतिवचस्सु मिथो विरोधम् ।
योऽशीशमत्स्ववचनैर्गुरुसार्वभौमः
रामानुजस्सभगवान् हृदि जागृयान्मे ॥ ४

न्यासं फलेग्रहिमशक्तिमतामुपायं
सर्वाघशोधनपटु श्रुतिभिर्विदित्वा ।
यस्सारशास्त्रममलं कृपया वितेने
त्रय्यन्तसूरिरयमश्नुतु शेमुषीं मे ॥ ५

॥ श्रीः ॥

श्रीमते लक्ष्मीनृसिंहपरब्रह्मणे नमः

ஸ்ரீமதஹோபிலமடம் 42 வது பட்டம் இஞ்சிமேடு

श्री लक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोप यतीन्द्रमहादेशिकன்

வைபவம்.

ஸ்ரீ அழகியசிங்கரின் ஜனனம்

இந்த ஸ்வாமியின் திருவவதாரம் கலியுகத்தில் 4980வதான பஹுதாந்ய வருஷம் தை மீ உத்திராட நக்ஷத்திரம். (21-1-1879).

ஆஸ்தானத்திற்கெழுந்தருளின காலம் - கலியுகத்தில் 5030வதான சுக்ல வருஷம் சித்திரை மீ சுக்கில த்ரயோதசி. (21-4-1929).

यत्संश्रयेण सकला अपि वैष्णवानां
सिंहासनाधिपतयो व्यरुचन्कृतार्थाः ।
संसारभीतशरणं स निधिर्गुणानां
चित्ते ममास्तु मुनिरादिमवण्शठारिः ॥ ६

नित्यं नमामि मनसा शिरसा च वाचा
श्रीरङ्गकारिजयतीश्वरदेशिकेन्द्रम् ।
न्यासस्वरूपविशदीकरणार्थमाहुः
सन्तोऽवतीर्णमिह यं निगमाश्चलार्यम् ॥ ७

बाहानदीपरिसरे महतां निवासो
भातीञ्चिमेडिति जनैर्भणितोऽग्रहारः ।
षष्ठः परांकुशमुनिर्नरसिंहनाम्ना
निर्माय सत्कुलयुगाय ददौ मुदा यम् ॥ ८

இந்த ஸ்வாமி மஹநீய பாக்யவிசேஷத்தாலே காஞ்சீமண்டலத்தில் பாஹாநதிக்கு (செய்யாறுக்கு) தென்புறத்தில் ஆறு மைல் தூரத்திலுள்ளதாய் ஷஷ்டபராங்குச ஸ்வாமியால் "परमानं द्विधा कृत्वा परांकुशमुनिर्ददौ" என்கிறபடி இரண்டு பாகமாகப் பண்ணி, ச்ரோத்ரியோத்தமர்களான இரண்டு வர்க்கத்தாருக்கும் தாநம்பண்ணப்பட்டதாய், ஸ்ரீசடகோபராமானுஜ யதீந்த்ர மஹாதேசிகனுக்கு அவதாரஸ்தலமுமாய் ஸ்ரீஷஷ்டபராங்குச ஸ்வாமியால் நிர்மாணிக்கப்பட்டதான நரஸிம்ஹபுரமென்கிற அபரநாமதேயத்தையுடைய இஞ்சிமேடு அக்ரஹாரத்தில் சடகோபராமானுஜ யதீந்த்ர மஹாதேசிகனுடைய பூர்வாச்ரம வம்சத்திலே, பாரத்வாஜகோத்ரத்திலே "शुचीनां श्रीमतां गेहे" என்கிறபடியே ஸ்ரீ ஆதிவராஹாசார்யருடைய குமாரராக அவதரித்தருளினார். இந்த ஸ்வாமி தன் பிதாவான ஸ்ரீ ஆதிவராஹாசார்யரால் "गर्भाष्टमेऽष्टमे वाब्दे" என்று விஹிதமான கர்ப்பாஷ்டமத்திலேயே

तुण्डीरमण्डलपरिष्करणेऽत्र भारद्वा
जान्वयो जयति कश्चिदमेयभूमा ।
यन्मूलपूरुषमहर्षिसमर्पितान्नैः
रामः श्रमं विपिनजं विजहौ समस्तम् ॥ ९

आजानशुद्धचरितां निगमाध्वनिष्ठा
धूतांहसो विषयभोगविरक्तिमन्तः ।
श्रीमन्नृसिंहचरणाब्जनिविष्टचित्ता
नित्यं चकासतितमां भुवि यत्र जाताः ॥ १०

तापत्रयार्तजनभाग्यवशाच्छठारि-
रामानुजाख्ययतिराजवपुर्विधृत्य ।
अत्राविरास भगवान् निगमान्तसूरि-
सारावलिं निजगिरा विवरीतुकामः ॥ ११

உபநயந ஸம்ஸ்க்ருதராய் ஜன்மாஷ்டமத்தில் களத்தூர் ஸ்ரீவண்சடகோப ஸ்ரீரங்கநாதயதீந்த்ர மஹா தேசிகனுல் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரத்தாலே ஸம்ஸ்க்ருதராஞர். அந்த ஸமயத்தில் இவருடைய தேஜிஷ்டதையையும், உபதிஷ்டமான ராமாயணுதிகளுடைய புநருச்சாரண ஸாமர்த்தயத்தையும் கடாக்ஷித்து, "இவர் ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு स्थापकस्स्यात्" என்று ஸ்ரீரங்கநாதயதீந்த்ர மஹா தேஶிகனுல் அநுக்ரஹிக்கப்பெற்ருர்.

வேதம் ஓதியதும் காவ்யம் வாசித்ததும்

பிறகு "स्वाध्यायोऽध्येतव्यः" என்கிற விதிவச்யராய் வேதாத்யயநம் பண்ணிவைப்பதற்காகவே அழைத்துக் கொண்டுவரப்பட்ட எச்சூர் புரிசை ஸ்ரீரங்காசார்யரென்னும் பரமைகாந்தியான ஒரு மஹானிடத்தில் பதின்மூன்று வயதுக்குள் வேதங்களை அத்யயனம் பண்ணிஞர். அந்த ஸ்வாமி இவருக்கு எட்டாவது வயது முதல் திருவஷ்டாக்ஷராதிஜப,

तत्रोदभूद्गुणनिधिर्विमलेऽन्ववाये
सिंधौ कलानिधिरिवादिवराहसूरिः ।
भाग्येन यस्य गृहिणो भविनां शरण्यः
पुत्रत्वमाप परमः पुरुषो दयालुः ॥ १२

गच्छत्स्वविंशतिकपञ्चसहस्रसंख्य-
संवत्सरेष्वथ कलेर्बहुधान्यवर्षे ।
आविर्बभूव मकरे सहकृष्णपक्षे
आषाढोत्तरोडुनि सतामवनाय नाथः ॥ १३

अप्राकृतोऽयमुदितो बहुभिः प्रकारैः
आतः शुचं जहिहि जागृहि जीवलोक! ।
इत्थं स्म सूचयति वत्सर एष नूनं
यस्यावतारसमयो बहुधान्यनाम्ना ॥ १४

ஆதாரசக்தி, ப்ரஹ்மயஜ்ஞ, ஸமிதாதாநாதிகளை யதாசாஸ்த்ரம் அநுஷ்டிக்கும்படியாக ஸப்ரேமமாகவுபதேஶித்தார். அப்படியே அநுஷ்டித்துக்கொண்டு வேதாத்யயனத்தையும் பண்ணிக்கொண்டு வரும் போது பதின்மூன்றுவது வயதில் இவருக்குப் பித்ருவியோகம் நேர்ந்தது. ப்ராசீந சொத்துக்களும் வ்யயிதமாயிற்று. பிறகு முக்கூரில் மாதாமஹ க்ருஹத்திற்குச் சென்றார். விவாஹிதரான பிறகு அவ்வூரிலிருந்த ஈச்சம்பாடி கண்டாவதாராசார்யரென்னும் ஒரு மஹானிடத்தில் காவ்யபாடம் வாசித்து வந்தார். அவரில்லாத காலங்களில் இரண்டுமைல் தூரத்திலுள்ள பாராசூர் என்னும் அக்ரஹாரத்தில் தையாறு ஜோஸ்யம் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியரென்னும் வித்வானிடத்தில் ப்ரதிதினமும் நடந்துபோய் அவரிருக்குமிடந்தேடி வாசிப்பது வழக்கம். இப்படியே இரண்டு மூன்று வருஷத்தில் குருபக்திசுச்ரூஷையோடு அலங்காராந்தம் வாசித்துத் தலைக்கட்டினார். பிறகு பதினாறுவது வயதில் இவருக்கு மாத்ரு

क्षेत्रोप्तजीवबहुधान्यपरिग्रहार्थं
हर्षादहो हरिकृषीवल एष तूर्णम्।
अभ्युज्जिहीत इति बोधयितुं बभार
काले तु यस्य जनने बहुधान्यनाम ॥ १५

जातस्य तस्य स मुदादिवराहसूरिः
कर्मोचितं विभवतो विधिवद्विधाय।
श्रीभाष्यरङ्गपतिरेष भवेदितीव
श्रीरङ्गनाथ इति चाकृत नामधेयम् ॥ १६

गर्भाष्टमे वयसि जन्मकृतोपनीतः
सञ्चारतो निजमधिश्रितमग्रहारम्।
रङ्गेन्द्रयोगिपतिमश्रितमानृसिंहं
संस्कारपञ्चकमयाचत वैष्णवार्हम् ॥ १७

வியோகம் வந்தவாறே கைங்கர்யத்தை வர்ஷாந்தம் செய்துவிட்டு சாஸ்த்ரம் வாசிக்கவேண்டுமென்கிற ஸங்கல்பத்தோடு மத்யே மார்க்கத்தில் திருக்கோவலூர், திருவஹீந்திரபுரம் எம்பெருமான்களை ஸேவித்துக் கொண்டு திருக்குடந்தைபோய் ஆராவமுதனை ஸேவித்தார்.

ந்யாயசாஸ்திரம் வாசித்தல்

1. திருக்குடந்தையில் அம்மாஸத்ரம் சேஷாசார்ய ஸ்வாமியிடமும்,

2. மைஸூரில் கஸ்தூரிரங்காசார்ய ஸ்வாமிடமும்.

அவ்வூரில் லக்ஷ்மீவராஹன் ஸன்னிதித்தெருவில் எழுந்தருளியிருந்த சதுச்சாஸ்த்ரகல்பதரு வித்யாசாலா ப்ரதிஷ்டாபகரான அம்மாஸத்ரம் சேஷாசார்ய ஸ்வாமியென்னும் மஹானிடத்தில் ந்யாயசாஸ்த்ரம் வாசிக்கத் தொடங்கினார். चतुर्दशलक्षणी பர்யந்தம் வ்யாக்யாந விஷயத்தோடு

तेजस्विनं विनयिनं पदयोः प्रणम्रं
बालं कृताञ्जलिपुटं धिषणोपपन्नम् ।
एनं विलोक्य दयमानमना मुनीन्द्रः
प्रीत्या समस्कृत यथाविधि पञ्चधास्य ।। १८

तेजोविशेषमदसीयमुदीक्ष्य मन्त्रो-
-च्चारे पटुत्वमपि योगिपतिः प्रहृष्टः ।
धूनोतु बाह्यमतमेष धिनोतु वेदवित्-
-संप्रदायमिति तं वचसान्वगृह्णात् ।। १९

हृष्टो यतीन्द्रदययेत्थमयं गृहान्यन्
यच्चूरुपान्त्यपुरिशाभिजनात्प्रसन्नात् ।
अष्टाक्षरादिजपकृत्युपदेशकात्-
-श्रीरङ्गार्यतः शुभमतिः श्रुतिमध्यगीष्ट ।। २०

அந்த க்ரந்தம் தலைக்கட்டினவுடனே ஸ்வல்ப தேஹ அஸௌகர்யத்தால் அந்த ஸ்வாமியினிடத்தில் நியமநம் பெற்று மைஸூருக்கு எழுந்தருளினார். அங்கு பரகாலமடத்தில் தேசிகனாலே ஆராதிக்கப்பட்ட ஹயக்ரீவனைத் திருவடிதொழுது அப்போது அந்த மடத்தில் மூர்த்தாபிஷிக்தராய் எழுந்தருளியிருந்த வஸுதுர்கம் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணப்ரஹ்மதந்த்ர பரகாலஸ்வாமியை ஸேவித்து தந்நியமனத்தாலே லப்தமான லாலாஜலப்ராயமான ஹயக்ரீவ ப்ரஸாதத்தாலே பரிசுத்தாந்தகரணராய், அப்போது அந்த ஸமஸ்தானத்தில் ப்ரஸித்தராயிருந்த பண்டிதரந்தம், தர்க்கதீர்த்தம் கஸ்தூரிரங்காச்சார்ய ஸ்வாமியினிடத்தில் ஸாமாந்ய நிருக்தியை விவேசநியோடுகூட வாசித்தார்.

வடதேசயாத்திரை

பிறகு அவருக்குப் பாடம் சொல்ல அஸௌகர்யம் நேர்ந்தபடியால் ஸதீர்த்தராய் வாசித்திருந்த நாவல்பாக்கம் நரஸிம்ஹதாதாசார்யரோடு கூட காசிக்குப்போய் வாசிப்பதாக

तस्य त्रयोदशवयस्यधिलब्धकृत्स्न
वेदस्य रङ्गपतिनाम बालकस्य ।
तातः परं पदमसेवत सूरिसेव्यं
संकल्पतो भगवतो बत सर्वशक्तेः ।। २१

पित्र्येऽथ कर्मणि समस्तधनव्ययेन
निर्वर्तिते सति स रङ्गपतिस्त्रयीवित् ।
मातामहस्य भवनं प्रययौ जनन्या
राजत्समृद्धविभवं मुकुराग्रहारे ।। २२

शीलादिभिस्स्वसदृशीं परिणीय तत्र
गार्हस्थ्यधर्ममखिलं विदधद्यथावत् ।
काव्यं स सर्वमपि रङ्गधरेन्द्रसूरिः
घण्टावतारविदुषः कृपया शिशिक्षे ।। २३

ஸங்கல்பித்து மத்யேமார்க்கம் க்ருஷ்ணா, துங்கபத்ரா முதலான புண்யதீர்த்தங்களில் நீராடிப்ரயாகைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். அங்கு த்ரிவேணீ ஸங்கமத்தில் மகரஸ்நாநத்தைச் செய்து கும்பஸங்க்ரமண புண்யகாலதர்ப்பணத்தை அந்தப் புண்யதீர்த்தத்தில் பித்ருக்களும் பகவானும் த்ருப்தராகும்படி யனுஷ்டித்து சுத்தகங்கைக்கரையிலுள்ள அஹோபில மடத்துக்குச் சொந்தமான த்ரிதண்டிமடத்தில் ஐந்தாறு தினங்களிருந்து "गयायां पिण्डदानेन श्रीकाशीमरणेनवा । किम् कुरुक्षेत्रदानेन प्रयागे मुण्डने कृते" என்கிற சாஸ்த்ரானுஸாரத்தாலே சுத்த கங்கையில் முண்டநபூர்வகம் ஸ்நாநம் செய்து ஆத்மாவை க்ருதார்த்தமாக எண்ணி காசிக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்.

காசியில் ஸீதாராம சாஸ்திரிகளிடம் வாசித்தது

அங்கு கஸ்தூரி ரங்காசார்யருக்கு தர்க்காசார்யரான மஹாராஷ்ட்ர ஸீதாராமசாஸ்திரியினிடத்தில் அநுமான கண்டத்தைப் பூர்ணமாக வாசிப்பதாகவுத் தேசித்து संगत्यनुमिति-

तत्संनिधानविरहावसरेषु भक्त्या
पाराशरं पुरमियंश्चरणद्वयेन।
काव्येषु शिक्षणमलब्ध रमानिवास
सूरिश्वरादपि सुधामधुरोक्तिधारात्॥ २४

एवं त्रिवर्षगुरुसेवनजातकाव्या-
-लङ्कारसंविदथ विष्णुपदं श्रितां स्वाम्।
उद्दिश्य षोडशवया जननीं स कर्माण्या-
-वत्सरान्तमकरोदलिखलानि भक्त्या॥ २५

पुण्याभिवर्धनकवेरसुताप्रवाह
शीतान्तरान् सरसिजाक्षगृहौघपूतान्।
चोलान् यियासुरथ तर्कपरिश्रमाय
प्रस्थाय गोपपुरमाप गतिक्रमेण॥ २६

परामर्शभूयोदर्शनतर्कवाद ங்களை க்ஷேமீச்வரகாட்டில் வஸித்துக் கொண்டு பூர்த்தி செய்தார். பிறகு ப்ளேக் என்னும் ஸாங்க்ராமிகரோகம் ஸர்வத்ர வ்யாப்தமானபடியாலும் இவ்விருவருக்குமே தேஹத்திலுண்டான ஸ்வல்ப அபாடவத்தாலும் அவ்விடத்தைவிட்டு 'एष्टव्या बहवः पुत्रा यद्येकोऽपि गयां व्रजेत्'' என்று கொண்டாடப்பட்ட கயைக்குப் போய் அங்கு பல்குனி என்னும் புண்ணியநதியில் ஸ்நாநம் செய்து யதாசாஸ்த்ரமாக ச்ராத்தாதிகளை யநுஷ்டித்து விஷ்ணுபாதாதிகளில் பிண்ட தாநாதிகளால் ''श्राद्धभूमिं गयां स्थित्वा दृष्ट्वा देवं गदाधरम्'' என்கிறபடி ஸாக்ஷாத் பிண்டதாநாதிகளால் ஸாக்ஷாத் காரவிஷயனான கதாதரனை யாராதித்து ஆத்மாவை க்ருதார்த்தமாக எண்ணினார்.

திருப்பதிக்கு எழுந்தருளியது

பின்பு அதைவிட்டுப் புறப்பட்டு மத்யேமார்க்கம் கோதாவரியில் ஸ்நாநம் செய்து திருப்பதிக்கு வந்து சேர்ந்தார். அங்கு திருச்சுகனூரில் அலர்மேல்மங்கையை ஸேவித்து

संकल्पवर्धितशुभाश्रयमर्दितेन
तत्राधिदेहलि पुरा भजतां त्रयेण ।
आविष्कृतद्रविडावाङ्मयवेदमीशं
भक्त्या प्रणम्य स फणीन्द्रपुरं विवेश ॥ २७

तत्र त्रयीमकुटदेशिकसत्तपस्या
सिद्धिस्थले तटगते गरुडस्रवत्याः ।
स्तुत्वा सरोजगृहया सह देवनाथं
कैश्चिद्दिनैरयमगाहत कुम्भकोणम् ॥ २८

उज्जीवितद्रविडवेदमुदारभावं
योगीन्द्रतोषणशयानदशाभिरामम् ।
तत्र श्रियःपरिवृढं धृतशार्ङ्गचापं
प्रादुर्भवत्प्रचुरभक्तिरसो ववन्दे ॥ २९

அநுக்ரஹம் பெற்று திருமலைக்கு எழுந்தருளினார். அங்கு "ஒழிவில் காலமெல்லாம்" "உலகமுண்டபெருவாயா" என்கிற திருவாய்மொழிகளைச் சொல்லிக்கொண்டே திருவேங்கடமுடையானைத் திருவடிதொழுது, ஸ்வாமி புஷ்கரிணீ, பாபவிநாசம், ஆகாசகங்காதி புண்யதீர்த்தங்களில் நீராடி, திருவேங்கடமுடையானால் குளிரக் கடாக்ஷிக்கப்பெற்று கீழ்திருப்பதியில் வந்து கோவிந்தராஜனையும் திருவடி தொழுதார்.

அங்கு புரிசை ஸ்ரீரங்காசார்யரிடம் வாசித்தது

பிறகு தமக்குண்டான வித்யாவிக்நங்களை நினைத்து க்லேசப்பட்டு அவ்வூரிலிருந்த திருமலையில் இரண்டாவது தீர்த்தக்காரரான திருமலை அநந்தான்பிள்ளை வம்சஸ்தரான புரிசை ஸ்ரீரங்காச்சார்யரென்னும் மஹநீய மஹாவித்வான் இடத்தில் சென்று தண்டன் ஸமர்பித்துத் தம்முடைய வ்ருத்தாந்தத்தையும் தனக்குண்டான வித்யாவிக்நங்களையும்

लक्ष्मीवराहभगवन्निलयोपकण्ठे
विद्यास्थले निजकृते विहितोपदेशम् ।
शेषार्यपण्डितमणिं प्रणिपत्य तर्क-
-शास्त्रं मुदाथ परिचेतुमयं प्रयेते ॥ ३०

अभ्यासशास्त्रगणकल्पतरोर्गुरोः स्वात्
यावत्सटिप्पणचतुर्दशलक्षणीं सः ।
तावच्छरीरपटुताविरहेण दूनो
मैसूरुपत्तनमगाद्गुरुसंमतेर्द्राक् ॥ ३१

तन्मध्ये राजमाने शुभपुषि परकालाभिधे छात्रसङ्घ
स्थाने त्र्यन्तगुर्वर्चितचरणयुगं श्रीहयग्रीवदेवम् ।
नत्वा स्तुत्वा च भूयः प्रमुदितहृदयो तत्सपर्यारसज्ञं
श्रीकृष्णब्रह्मतन्त्रादिमकलिमथनं योगिनाथं सिषेवे ॥ ३२

விண்ணட்பம் செய்து எப்படியாவது அடியேனுக்கு ந்யாய சாஸ்த்ரத்தை ப்ரவசநம் செய்து பூர்த்தி செய்யவேண்டுமென்று விஜ்ஞாபித்தார். அவரும் இவருடைய विनयमसृण வாக்யங்களாலே वशीकृतராய் तथैवास्तु என்றங்கீகரித்து, உமக்கு தேஹயாத்திரைக்கு ஸௌகர்யமுண்டோ என்று கேட்க, இந்த ஸ்வாமியும் ஸ்ரீதேஶிகன் ஆத்மயாத்திரைக்கநுகுணமான அத்யாத்ம சாஸ்த்ரங்களை நிர்மாணம் பண்ணி தேஹதயாத்திரைக் கநுகுணமான வ்ருத்திவிசேஷத்தையும் காண்பித்திருப்பதால் அதைக்கொண்டு தேஹயாத்திரை நடத்திக்கொள்ளலா மென்கிற தைர்யமிருப்பதால் அதில் சிந்தையில்லையென்று விண்ணப்பம் செய்ய அவரும் ஸந்துஷ்டரானார்.

ஸ்ரீமத் அழகியஶிங்கரின் தேஶிகவ்ருத்தி

பிறகு இவர் ஸ்வக்ராமம் வந்து ஸபார்யராய் மறுபடி திருப்பதி சென்று க்ருஹஸ்த தர்மங்களை யதாசாஸ்தர

योगीन्दोराज्ञयास्तैर्हयमुखविघसैश्चित्तशुद्धिं प्रचिन्वन्
विद्यार्थिप्रेमपूर्णान्निशिततरमतेस्तर्कतीर्थात्प्रसिद्धात्।
कस्तूरीरङ्गसूरेरिह गुरुवरतोऽध्यैष्ट शुश्रूषमाणः
सामान्याद्यां निरुक्तिं विवृतिविलसितां रङ्गनाथार्यवर्यः ॥ ३३

तर्काभ्यासान्तराये गुरुतनुपटुताहानितस्तत्र वृत्ते
ताताचार्येण जंबूपचनपुरभुवा नारसिंहेन साकम्।
विद्यामित्रेण काशीं प्रति स जिगमिषुः प्रस्थितोऽध्वानुसारात्
कृष्णाद्यंभोऽवगाहप्रशमितदुरितः प्राप पुण्यं प्रयागम्॥ ३४

त्रिस्रोतस्सङ्गमेऽस्मिन्नघमुषि मकरे मासि सस्नौ यथावत्
भक्त्या नैवापतीर्थैरतृपदपि पितॄन् संक्रमे कुंभरव्योः।
भागीरथ्याः प्रतीरे नरहरिसदने पञ्चषाहात्तवासो
भद्राकृत्य स्वमद्धा सुकृतिनमतनोच्छुद्धगङ्गावगाहात्॥ ३५

மநுஷ்டித்துக் கொண்டு परान्नवर्जनादिनियमसहितராய் अश्वस्तनिकமான உஞ்சவ்ருத்தியினாலே பகவதாராதநாதிகளை பாஞ்சகாலிக ப்ரக்ரியையினாலே அநுஷ்டித்துக் கொண்டு ஸ்ரீரங்காச்சார்ய ஸ்வாமியினிடத்தில் पक्षताग्रन्थं முதல் प्रामाण्यवादान्तं क्रोडपत्रங்களோடு வாசித்துப் போந்தார்.

ஸ்ரீ வீரராகவ ஶடகோப யதீந்த்ரமஹாதேசிகனை ஆஸ்தாநத்திற்கு எழுந்தருளுவதற்கு முன்பும் பின்பும் ஸேவித்தது

இதன் நடுவில் ஸ்ரீ வீரராகவஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன் ஆஸ்தானத் பூர்வாவஸ்தையில் யாத்திரையாக எழுந்தருளி திருச்சுகனூரில் ஸ்ரீசடகோபராமாநுஜயதீந்த்ரமஹா தேஶிகன் திருநக்ஷத்ரத்தை வேதப்ரபந்தஸேவாதிகளோடு பத்துநாள் அதிவிமர்சையாய் நடத்திப்போர, இவரும் அங்கு சென்று கோஷ்டியிலந்வயித்து ஸ்வாமியினுடைய அநுக்ரஹத்திற்குப் பாத்திரமாயிருந்தார். அப்போது இவர்

धन्यो रङ्गेन्द्रसूरिस्सह निजसुहृदा प्राप्तवारणसीको
वासं क्षेमेशघट्टे विदधदनुमितौ पञ्चवादानवेदीत् ।
सीतारामाख्यशास्त्रिप्रवरत उपसत्तिप्रसन्नाःतरङ्गात्
कस्तूरिरङ्गसूरेर्गुरुरिति गदितो यो महाराष्ट्रजातः ॥ ३६

रोगे सांक्रामिके तं जनपदमभितो बाधमानेऽतिघोरे
किंचित्सांक्लिष्टगात्रो द्रुतमयितगयः फल्गुनीस्नानपूतः ।
श्राद्धाद्यं कर्म कुर्वन् विधृतगदमहाविष्णुपादोपकण्ठे
भक्त्या पिण्डं व्यतारीदहह सुकृतीनां धुर्ययं कीर्तनीयः ॥ ३७

प्रस्थास्नुस्तत्प्रदेशात्सपदि पथिवशप्राप्तगोदावरीसु-
स्नानान्निर्धूतपाप्मा शुकपुरमुपगम्योल्लसत्पद्मवासाम् ।
लक्ष्मीं संसेव्य भक्त्या फणिशिखरिकनत्पुण्यतीर्थेषु मग्नः
श्रीमन्तं वेङ्कटेशं शठविजयिमुनेर्गाध ग्रास्तौत्प्रकामम् ॥ ३८

அடியேனுக்கு ஸ்ரீ பாஷ்யாதிகளை ப்ரஸாதித்தருளவேணுமென்று ஸ்வாமியை ப்ரார்த்திக்க, ஸ்வாமியும் இவரிடத்திலுள்ள ஸ்ரீசடகோபராமாநுஜயதீந்த்ரமஹாதேஶிகனுடைய பூர்வாச்ரம ஸம்பந்தத்தை நினைத்து 'உனக்கு ஸ்ரீ பாஷ்யாதிகளை தினவடங்கச் சொல்லுகிறேன். நீ ந்யாயசாஸ்த்ரத்தை பூர்த்தியாக அப்யஸித்து வா' என்று ஸப்ரேமமருளிச்செய்தார். பின்பு ஸ்வாமியோடு வைகுண்ட ஏகாதசி திநத்தில் திருமலைக்குப் போய் திருவங்கடமுடையானை ஆசார்யபுரஸ்ஸரமாக ஸேவித் தருளினார். பின்பு ஒரு வருஷத்திற்கெல்லாம் ஸ்ரீ வீரராகவசட கோபயதீந்த்ர மஹா தேஶிகன் ஸ்ரீலக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹாஸ்தாநத் திற்கெழுந்தருளினார். பிறகு திருவஹீந்த்ரபுரத்தில் சாதுர்மாஸ்ய ஸங்கல்பத்திற் எழுந்தருளியிருந்து ஸ்ரீபாஷ்யாதி ப்ரவசநம் நடந்தது. அப்போது இவருக்கு ந்யாயசாஸ்த்ரம் முடிவு பெருமையால் போக ஸௌகர்ய மில்லாமல் போயிற்று. பிறகு யாத்ராக்ரமமாக நரஸிம்ஹ

लक्ष्मीभर्तुः कटाक्षैरनितरसुलभैः शीतलैः प्रेमदिग्धैः
स्मेरोदारैर्गभीरैर्बहुमतिपदतां नीयमानो बुधेन्द्रः ।
शेषाद्रेस्सोऽवरोहन् विहितनतिरभिष्टुत्य गोविन्दराजं
श्रीरङ्गाचार्यमाशिश्रियदथ पुरिशोपाह्वयं न्यायपूर्त्यै ॥ ३९

स्वामिन्! भोस्तर्कशास्त्रग्रहणरुचिरहं चोळकर्णाटकाशी-
देशानव्राजिषं प्राक्तदधिगमकृतेऽसेविषि प्राज्ञवर्यान् ।
दैवात्तत्रोपरुद्धः शरणमिह वृणे शास्त्रपूर्त्यै भवन्तं
मय्याधेया दयेत्थं विनयमसृणवाक्कं ययाचे स्वमिष्टम् ॥ ४०

आचार्येन्दोर्दयालोः कथमिव सुकरा देहयात्रा त्वयात्रे-
त्यापृच्छामौपयिक्या श्रुतिमकुटगुरोरिष्टया सोञ्छवृत्त्या ।
उत्तीर्णस्स्वाग्रहारादुपनतदयितः स्फीतगार्हस्थधर्मोऽ-
पाठीत्प्रामाण्यवादावधिकनयमथापक्षतं क्रोडपत्रैः ॥ ४१

புரமெழுந்தருளி ஸ்ரீ வீரராகவ சடகோப யதீந்த்ரமஹா தேஶிகன் அங்கு திருநக்ஷத்திர மஹோத்ஸவத்தைச் செய்தருளி திருநாட்டிற்கெழுந்தருளினார் என்கிற வார்த்தையைக் கேட்டு மூர்ச்சித்தவராய் இரண்டு நாள் உபவஸித்துப் போந்து ஸ்ரீ ரங்காச்சார்ய ஸ்வாமியினாலேயே ஆச்வாஸிப்பிக்கப்பட்டு ஸ்வஸ்தாரானார்.

ஸ்ரீ ஸ்வர்ணம் ஸ்வாமியிடம் எழுந்தருளியது

பிறகு ந்யாய சாஸ்த்ரத்தை ஸம்பூர்ணமாக முடித்துக் கொண்டு ந்ருஸிம்ஹாஸ்தானத்தில் சிறிதுகாலம் அழகியசிங்கர்கள் எழுந்தருளியில்லாதபோது வேதாந்தாப்யாஸம் பண்ண வழியில்லாமல் உத்கடமான காலக்ஷேப ருசியாலே अतिखिन्न ராய், ஆசார்யாந்வேஷணம் பண்ணத் தொடங்கி, ஸ்ரீமுஷ்ணத்தில் ஸ்ரீவீரராகவசடகோபயதீந்த்ர மஹாதேஶிகனுடைய க்ருபைக்குப் பரிபூர்ணபாத்ரராய் அவரிடத்திலேயே காலக்ஷேப பரந்யாஸாதிகளைச் செய்யப் பெற்றவராய் தர்க்க வேதாந்த

एतस्मिन्नन्तरे श्रीशुकमुनिनगरे वीररघ्वीट्छठारि-
भिक्षुस्स्वाचार्यजन्मोत्सवमधिकुरुते पङ्क्तिदिन्या प्रसाध्यम् ।
श्रुत्वेति प्रेमभूम्ना यतिवरचरणौ संश्रयन् सूरिवर्य-
स्तद्गोष्ठीसङ्गधन्यस्सविनयमथ तं भाष्यमुख्यं बिभिक्षे ॥ ४२

संपूर्य न्यायविद्याभ्यसनमुपगतं सत्कुलोत्थं भवन्तं
कृत्स्ना शारीरकश्रीः सुदृढमुपनमेत्तूर्णमस्मत्प्रसादात् ।
इत्थं वाचा यतीन्द्रं प्रकटितकरुणं तं पुरोधाय पुण्यै-
कादश्यां वेङ्कटाद्रौ सह सरसिजया ब्रह्म भक्त्या व्यनंसीत् ॥ ४३

पश्चाद्वर्षाच्छ तस्मादहिपतिनगरे स्वीकृतश्रीनृसिंह-
स्थानं श्रीभाष्यमुख्यप्रवचनरसिकं शिष्यसङ्घे विनम्रे ।
श्रुत्वैनं वीररघ्वीश्वरशठमथनाभिख्यसंयम्यधीशं
तद्गोष्ठीयोगहानेरयमतिचिखिदे रङ्गनाथः सुधीन्द्रः ॥ ४४ ॥

மீமாம்ஸாதிகளில் பரிபூர்ண ஜ்ஞாநமுடையவராய் ஸூராத்யாயியாய் ப்ரபந்த ப்ரவக்தாவு மாயிருந்த ஸ்வர்ணம், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி என்கிற ஒரு மஹான் எழுந்தருளியிருக்கிருரென்றும், அவரிடத்தில் ஸ்ரீவீரராகவ சடகோபயதீந்த்ர மஹாதேஶிகனுக்கு அத்யந்த க்ருபை யென்றும், ஸ்ரீ சடகோபயதீந்த்ரமஹாதேஶிகனிடத்தில் அவருக்கு ஸமாச்ரயண க்ரந்தோபதேசங்களென்றும் கேள் விப்பட்டு, திருப்பதியில் நின்றும் நேராக ஸபார்யராய் ஸ்ரீமுஷ்ணத்திற்கெழுந்தருளிஞர். அங்கு பூவராஹனையும் "तस्य यज्ञवराहस्य विष्णोरमिततेजसः" என்று நாரதரால் கொண்டாடப் பட்ட யஜ்ஞவராஹனையும் அம்புஜவல்லி நாச்சியாரையும் திருவடி தொழுது அவர்களுடைய பரிபூர்ண அநுக்ரஹத்தைப் பெற்று, ஸ்ரீ ஸ்வர்ணம் ஸ்வாமி ஸன்னிதிக்குப்போய் தண்டன் ஸமர்ப்பித்துத் தம்முடைய வ்ருத்தாந்தத்தையும், ஆகமந காரணத்தையும் விஜ்ஞாபித்து, "शिष्यस्तेऽहं शाधिमां त्वां प्रपन्नम्"

योगीयात्राक्रमेण श्रितनृहरिपुरः कल्पितार्योत्सवः सन्
दिव्यं धामाप विष्णोरिति भुवमभितः सृत्वरीं दुःश्रवोक्तिम् ।
धीरोप्याकर्ण्य हा हा मुहुरयममुहद्देशिको रङ्गनाथः
श्रीरङ्गाचार्यवाचापि च शुचममुचद्धस्रयुग्मोपवासी ॥ ४५

आस्थाने नारसिंहे गुरुवररहिते दुर्नियत्या तदात्वे
प्रख्यातादङ्गसूरेरधिगतसकलान्यायशास्त्रस्य विद्वान् ।
वाञ्छन् वेदान्तविद्याभ्यसनमतितरां तत्र मेनेऽभिगम्यं
श्रीमुष्णो वासधन्यं प्रथितकुलभवं स्वर्णकृष्णार्यवर्यम् ॥ ४६

संयग्दिव्यप्रबन्धप्रवचनकुशलं वेगतोऽधीतवेदं
तर्के मीमांसयोरप्यनितरसुगमां पाण्डितीमश्नुवानम् ।
प्राज्ञश्रीवीररघ्वीश्वरशठजयिनो ब्रह्मविद्याप्रदातुः
पूर्णं पात्रं कृपायाः शठमथनमुनेराश्रयाच्चात्तमन्त्रम् ॥ ४७

என்று ப்ரார்த்தித்தார். பிறகு அந்த ஸ்வாமியும் 'நீர் ஸந்நிதி ஸம்ப்ரதாயஸ்தராயிற்றே; தத்காலம் ஸ்ரீஸந்நிதியில் ஸ்வாமிகளில்லாவிட்டாலும் சீக்கிரத்தில் ஸ்வாமிகள் எழுந்தருளினால் என்னை விட்டு அங்கு போகும்படி நேரிடுமே; நமக்கெல்லாம் ஸ்ரீ நரஸிம்ஹாராதநம் பண்ணும் அழகியசிங்கர்களன்றோ வரணீயதமர்கள். ஆகையால் ஸஹஸா நீர் இந்தக் கார்யத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்க வேண்டாம். சிலகாலம் இங்கு இருந்தால் இருவருக்கும் தைர்யமுண்டானால் யோசிக்கலாம்' என்று சொல்லி, संवत्सरं तदर्धं वा मासत्रयमथापि वा । परीक्ष्य'' என்கிறபடி गूढமாக गुणவிஷயமான ஸ்வல்ப பரீக்ஷைகளைப் பண்ணியருளினார். இவரும் அங்கிருந்த காலம் தேசிக வ்ருத்தியினாலே தேஹயாத்திரையை நடத்திக்கொண்டு ஸ்ரீமுஷ்ணம் ஸ்வாமியினுடைய க்ஷாந்த்யாதி கல்யாண குணங்களிலீடுபட்டு அந்த ஸ்வாமியினுடைய ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யாதிகளை ப்ரத்யக்ஷீகரித்துப் பரமைகாந்தி

ध्यायन् लक्ष्मीनिवासं फणिगिरितटतः प्रस्थितः कार्यसिध्यै
श्रीमुष्णं दिव्यदेशं कतिपयदिवसैर्गाहमानस्सभार्यः ।
लीलाकोलं प्रणम्य क्रतुपुषममितद्योतमम्भोजवल्ल्या
दीप्रं श्रीकृष्णसूरेर्भवनमभिपतंस्तत्पदाब्जे ववन्दे ॥ ४८

आगामध्यात्मसंवित्समधिगमकृते सन्निधिं स्वामिनां वो
रक्ष्यै युष्माभिरद्धा निरवधिकरुणैर्ब्रह्मविद्याप्रदानात् ।
एवं वाचा प्रपन्नं विनयमसृणया वीक्ष्य रङ्गेन्द्रसूरिं
स्वर्णश्रीकृष्णमार्यः स्मितमधुरमुखस्तद्गुणान्बोद्धुमिच्छुः ॥ ४९

आयुष्मन् ब्रह्मवित्त्यै नृहरिपदजुषो योगिनः सेव्यभावात्
आस्माके संप्रदाये भृशमिह न चिरात्तस्य भावित्वतश्च ।
अस्थाने साहसिक्यं विजहिहि निवसेः पञ्चषाणत्र मासान्
पश्चान्नौ धीरता चेन्नियतमुपनमेत्त्वेष्टमित्येनमूचे ॥ ५०

தர்மாநுஷ்டான வைகரிகளேயும் கண்டு, அப்போது அங்கு நடந்துகொண்டுவந்த अवयवादिन्यायग्रन्थप्रवचनपाटवத்தையும் நன்றாகப் பராமர்சித்து, அந்த ஸ்வாமி திருவடிகளை ஆச்ரயித்தன்றி தரிக்கமாட்டாத தசையை யடைந்தார்.

அந்த ஸ்வாமியிடம் அத்யாத்ம க்ரந்தங்களை அதிகரித்தது

பிறகு சில கால பரிசயத்தாலே அந்த ஸ்வாமியு மிவரிடத்தில் நிச்சங்கராய் அவ்வூரில் தத்காலமெழுந்தருளி யிருந்த ஜ்ஞாநவயோவ்ருத்தரான பயத்தாம்பாடி ஒரு மஹானுடைய புருஷகாரத்தாலே இவரை சிஷ்யராக அங்கீகரித்து, ஸவ்யாக்யானம் ஸ்ரீ பாஷ்யாதிக்ரந்த சதுஷ்டயங்களையும், ந்யாயஸித்தாஞ்ந, ந்யாயபரிசுத்தி, தத்வமுக்தாகலாப, ஸர்வார்த்தஸித்தி, சததூஷண்யாதி க்ரந்தங்களையும் ஸாங்கமாக உபதேசித்தருளினர். பிறகு சங்கரபாஷ்யம், ஸித்திப்ரம்ஹாநந்தியம், அத்வைத பரிபாஷாதிகளையும் ஸவ்யாக்யானமாக இவர் அந்த

श्रीमुष्णक्षेत्र इत्थं गुरुगिरमुररीकृत्य वासं वितन्वन्
वेदान्ताचार्यवृत्त्या परिकलितवपुर्यात्रको रङ्गसूरिः ।
स्वर्णश्रीकृष्णसूरेरनुदिनविकसज्ज्ञानवैराग्यभक्ति-
क्षान्त्याद्याकृष्टहृत्तत्पदभजनमृते दुर्धरं स्वं स मेने ॥ ५१

मासैः कैरप्यथास्मिन् परिचितगुणके रङ्गनाथार्यवर्ये
तत्त्वज्ञानाय भूयः स्वचरणविनते कृष्णसूरिर्महात्मा ।
आर्हन्तीं शिष्यतायां बहुमभिकलयन्सुप्रसन्नान्तरंगः
श्रीभाष्याद्यं यथावद्विशदतरमुपादिक्षदध्यात्मशास्त्रम् ॥ ५२

अष्टाब्दानार्यगेहे कलितवसतिना देशिकेन्द्रादनेन
त्रय्यन्ताचार्यवाणीविततिरधिजगे न्यायसिद्धाञ्जनादिः ।
द्वैताद्वैतोक्तिराशावनितरसुलभा नैपुणी लम्भिता च
प्राप्तं है कुम्भघोणादिमनगरसदःपण्डिताग्रेसरत्वम् ॥ ५३

ஸ்வாமியினிடத்தில் க்ரஹித்தருளினார். ந்யாயாம்ருதம் முதலான மத்வமத க்ரந்தங்களையும் மத்வவித்வான்களோடு அந்த ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் வாசித்தருளினார். பிறகு பாட்ட தீபிகையும் ஸஸேநாநாதீயமான சாஸ்த்ரதீபிகையும் அவ்விடத்திலேயே க்ரஹித்தருளினார். இப்படியே ஸர்வக்ரந்தபரிசீலனத்தோடு குருகுலத்தில் எட்டுவருஷகாலம் வஸித்துப் போந்தார். மத்யத்தில் புதுக்கோட்டை, திருக்குடந்தை முதலான ஸதஸ்ஸுக்களுக்குப் போய் அங்குள்ள வித்வான்களாலே ப்ரதமமாக பரிகணிக்கப்பட்டார்.

திருக்குடந்தை ஸ்ரீ அழகியஸிங்கரை ஸேவித்ததும் அவரால் போற்றப்பட்டதும்

திருக்குடந்தை ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் அஹோபிலமடம் லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹாஸ்தானத்திற்கு எழுந்தருளின பின்பு ஒரு ஸமயம் நரஸிம்ஹபுரம் சென்று ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹனையும் ஸ்ரீ அழகியசிங்கரையும் திருவடிதொழுது ஆத்மாவை

अध्यात्मज्ञानपूर्णो गुरुचरणयुगीसेवनाद्धन्यधन्यः
श्रीमुष्णात्प्रस्थितोऽयं नृहरिपुरमगात्कुम्भघोणाविदूरे ।
यत्र श्रीमान् नृसिंहः कलिकलुषजनोत्तारणः प्राप्तवासो
रेजे श्रीवासकार्यात्मजयतिकुलपत्यर्चनाप्रीणितात्मा ॥ ५४

सायं स्नात्वा सरस्यां क्वचन विरचयन् कर्म सान्ध्यं यथावत्
हर्षोत्फुल्लाक्षियुग्मो नृहरिमठगतः श्रीपतिं वन्दमानः ।
भूयो भूयः प्रणामान् कुलपतिपदयोरर्पयंस्तत्कटाक्षैः
पूतो रङ्गेन्द्रसूरिर्बत बत रजनीं तत्र तामत्युवाह ॥ ५५

अन्येद्यूरङ्गिसूरिर्विहितविधिरयं भाष्यगोष्ठीं यतीन्दोः
प्राज्ञान्तेवासिपूर्णां प्रचितबहुमतिः प्रह्वगात्रो जगाहे ।
अस्य प्रज्ञाविलासं प्रकटयितुमनाः सोऽपि संयम्यधीश-
स्तत्कालाध्याप्यमाने विवरणवचने प्रश्नमित्थं व्यधत्त ॥ ५६

க்ருதார்த்தராக எண்ணினார். மறுநாள் காலக்ஷேபகோஷ்டிக்குச் சென்றார். அங்கு "ब्रह्मशब्देन च स्वभावतोनिरस्तनिखिलदोषः अनवधिकातिशयासंख्येयकल्याणगुणगणः पुरूषोत्तमोऽभिधीयते" என்கிற श्रीभाष्यसूक्तिயின் व्याख्यानश्रुतप्रकाशिகை யுபக்ரமிக்கப்பட்டது. அதில், "निरस्तकतिपयदोषत्वं निरस्तनिखिलदोषत्वं च केषांचिद्बद्धानां मुक्तानां नित्यानामप्यस्तीति तद्व्यावृत्त्यर्थं स्वभावतो निरस्तनिखिलदोष इत्युक्तम्। नित्यसिद्धानामपि भगवन्नित्यसंकल्पाधीनं हि नित्यनिर्दोषत्वम्" என்கிற ஸ்ரீ ஸூக்தி வந்தவுடன் ஸ்ரீ அழகியஸிங்கர் இந்த ஸ்ரீ ஸூக்தியால் स्वभावशब्दத்திற்கு फलितமான अर्थம் என்னவென்று இவரைக் கேட்க, இவரும் ஸவிநயமாய், 'स्वस्य - भावः संकल्प इत्यर्थः । पञ्चम्यर्थे तसिल् । तस्य प्रयुक्तत्वमर्थः । तेन निरस्त निखिलदोषत्वस्य स्वव्यधिकरणसंकल्पाप्रयुक्तत्वं फलतीति स्वव्यधिकरणभगवत्संकल्पप्रयुक्त निरस्तनिखिलदोषाणां बद्धनित्यमुक्तानां व्यावृत्तिः फलति । ततश्च स्वव्यधिकरणसंकल्पाप्रयुक्तत्वं स्वभावशब्दार्थः' என்று ஸமாதானம் சொன்னார். உடனே, "स्वभावत इति उत्तरत्राप्यनुषङ्गः; तेन गुणानां अविद्याकल्पितत्व पक्षव्यावृत्तिः" என்கிற ஸ்ரீ ஸூக்தி வந்தவாறே

''आचष्टे ब्रह्मशब्दः पुरुषवरमुदस्ताखिलाघं स्वभावा-
न्निस्सीमोत्कर्षमानातिगसुगुणगणं चे''ति भाष्यं विवृण्वन्।
''व्यावृत्तिं जीववर्गाद्गमयति निखिलादत्र पूर्वो विशेषो''
ह्येवं सौदर्शनार्यं वचनमयि यथामूलमाख्याहि विद्वन्! ॥ ५७

श्रीभाष्येऽत्रस्वशब्दो दुरितलयपरो वृत्तिमेकत्र षष्ठी
प्राहेष्टिं भावशब्दः कथयति च तसिल्प्रत्ययो हेतुभावम्।
स्वैकाधारेष्टिमूलोऽखिलदुरितलयो ब्रह्मणीत्यर्थसिद्धे-
र्व्यावृत्ता व्याश्रयेष्टचा वृजिनविरहिणो नित्यमुक्ता विभाव्याः ॥ ५८

विद्वन्नित्यत्वलाभे हरिगुणविततेः कल्प्यतोक्तिव्युदासः
सिध्येदित्याशयाद्यो गुणवचसि कृतस्तत्पदस्यानुषङ्गः।
युज्येतायं कथं वा भवदुदितदिशा गृह्यमाणो तदर्थे
नित्यत्वं यन्न सिद्धं यदपि परमताकल्प्यता न व्युदस्ता॥ ५९ ॥

ஸ்ரீ அழகியஸிங்கர் இந்த பங்க்தியில் स्वभावतः என்பதை கல்யாணகுணத்திலும் அநுஷங்கித்து அந்வயிக்கவேண்டு மென்றும், அதனுல் கல்யாணகுணங்களை அவித்யாகல்பிதங்களாகச் சொல்லும் மதம் व्यावृत्तமென்றும் சொல்லியிருகிறதே; அது எப்படிப் பொருந்தும்? அவர்கள் ஸகுண ப்ரம்ஹத்தினுடைய கல்யாணகுணங்களை அவித்யாகல்பிதங்களென்றன்ருே சொல்லுகிருர்கள். स्वव्यधिकरण संकल्पप्रयुक्तமென்று சொல்லவில்லையே. அப்படியிருக்க एतादृशार्थकமான स्वभावशब्दத்தை அநுஷங்கித்தமாத்ரத்தாலே குணங்களை அவித்யாகல்பிதங்களாகச் சொல்லும் மதத்திற்கு எப்படி வ்யாவ்ருத்தி? அவைகளுக்கும் स्वव्यधिकरण संकल्पाप्रयुक्तत्वं ஸித்தமன்ருே என்று கேட்டருளினுர். அநுஷக்தமான स्वभावशब्दத்திற்கு स्वाधिकरणकालत्व व्यापकाधिकरणताकत्वमर्थः। स च अनवधिकातिशयासंख्येय कल्याण-गुणगणेऽन्वेति। तथा च स्वाधिकरणकाल त्वव्यपकाधि करणताकानवधिकाति शयासंख्येयंकल्याण गुणगण इति फलति। तेन सगुणब्रह्मवादिमते ब्रह्मगुणानां मध्ये

ब्राह्मीं किं लक्ष्मणार्यो भणति गुणततिं ब्रह्मसंकल्पकार्यां
एनामद्वैतवादी ननु कथयति किं व्याश्रयेच्छाप्रयोज्याम्।
इत्थं तत्तत्प्रमेयाननुगुणगिरि ते सोऽपसिद्धान्तदोष-
प्रादुर्भावो न कस्मादिति यतिनृपतिस्तं स्मितेनान्वयुङ्क्त ॥ ६०

स्वामिन्नर्थेन युक्तं पदमनुषजति प्रोज्झितं तेन चेति
प्राज्ञैर्द्वेधानुषङ्गस्समगणि चरमस्तत्र योऽस्ति प्रकारः।
'स्याच्चैकस्ये'ति सूत्रे मुनिभिरभिहितस्तं समालंब्य चात्र
व्याख्याकारश्च चक्षे गुणवचसि परे तत्पदस्यानुषङ्गम् ॥ ६१ ॥

ग्राह्यं ब्रह्म स्वशब्दादुपरितनलुका बोधितस्तस्य योगः
सोऽपि स्वाधारकालत्वविभुसमयगाधारताकत्वरूपः।
सत्तोक्ताभावशब्दादिहगुणवितते: प्रत्ययाच्चाश्रयत्वं
ब्रह्म प्रागुक्तसत्ताश्रयगुणगणमित्यत्रशब्दार्थसिद्धिः ॥ ६२ ॥

अविद्याकल्पितत्वेन ब्रह्माधिकरणकालत्व व्यापकाधिकरणाताकत्वाभावात् तन्मतव्यावृत्तिरभिप्रेता என்று இவர் சொன்னார். அழகியஸிங்கரும் புன்சிரிப்புடன் अनुषक्तपदத்திற்கு निरूपार्थत्वं சொல்லக் கூடுமோவென்று கேட்டருள, सरूपार्थत्वं ஸம்பவித்தால் விசேஷம். ஸம்பவிக்காத இடங்களில் அதாவது "स्याच्चैकस्य ब्रह्मशब्दवत्" इत्यादिसूत्रभाष्यादिகளில் சொல்லுகிறபடி विरूपार्थत्वं கூடுமென்று இவர் ஸமாதானம் சொல்ல, ஸ்ரீ அழகியஸிங்கரும் அளவில்லாத ஸந்தோஷத்தை யடைந்தார். அன்றையதினம் ராத்திரி ஸாமாநாதிகரண்யவிஷயமாக இவர் வாக்யார்த்தம் சொல்ல ஸ்ரீ அழகியசிங்கரும் व्युत्पत्तिवादादिप्रक्रि யையாலே சிலகாலம் விஷயசோதனை செய்து अन्ततः समाधानம் வந்து பூர்வபக்ஷமேறினவாறே மிகவும் ஸந்தோஷித்து, மறுநாள் பரோக்ஷத்தில் இஞ்ஜிமேடு ரங்கநாதாசாரியர் வேதாந்தஸமுத்ரத்தில் தடங்கலன்றி கைமாறு போட்டு நீந்துகிறரென்று ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரப்புலி, ஸ்ரீகார்யம்,

नित्यस्य व्याप्यतोक्तेः फलति गुणगणे व्यापके नित्यता या
तामादाय व्युदस्तां वदति विवृतिकृत्कल्प्यतोक्तिं परस्य ।
व्याख्याकृद्भावमेवं विशदमिह यथामूलमुद्वर्णयन्ती
चित्तं योगीश्वराणां मम पुनरनघा प्रीणयेतोक्तिभंगी ॥ ६३ ॥

इत्थं विज्ञापनोक्तिप्रमुदितमनसो योगिनेतुः पुरस्तात्
नक्तं वादं वितन्वन् कमपि पदगणे का समाधारतेति ।
तेन व्युत्पत्तिवादाद्यभिनवनयविद्ग्रन्थरीत्या वितीर्णा-
नाक्षेपानाशुतीर्णो बहुमतिपदतां शिश्रिये तस्य भूयः ॥ ६४ ॥

प्रातः शेषाद्रिसूरेर्धुरि कुरिचिभुवो वेदितुः सारशास्त्रं
प्रीतस्वान्तो नितान्तं गिरमिति यमिनामग्रणीरेनमूचे ।
वेदान्तोदन्वदन्तर्विहरणरसिको नव्यतर्कप्रवीणो
रङ्गेन्द्रो वावदूकः प्रतिसभविजयस्रग्धरात्मा विभायात् ॥ ६७

குரிச்சி சேஷாசார்யஸ்வாமியினிடத்தில் ஸாதித்தாரென்பது லோக ப்ரஸித்தம். மறுநாள் ஆஸ்தான பண்டிதர்களான சிலர் ந்யாயத்தில் सत्प्रतिपक्षविभाजकத்தில் अनुमित्यवृत्तित्वकल्पक्रोडपत्रரீதியாக வாக்யார்த்தம் சொல்ல ஆரம்பிக்க இவர் विग्रह-वाक्यार्थशोधनத்தாலும் விஷய சோதனத்தாலும் அவர்களை भग्नोत्साहர்களாகப் பண்ணி கடைசியில் அவர்கள் பண்ணின வாக்யார்த்தத்திற்கும் பதில் சொல்லி ஸ்ரீ அழகியஸிங்கர் திருவுள்ளத்தில் ஸந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணினார்.

திருநாங்கூரில் வாக்யார்த்தம் செய்தது

பிறகு ஸ்ரீமுஷ்ணத்திலிருந்து ஸ்வர்ணம் ஸ்வாமியோடு ஒரு தை அமாவாஸை அர்த்தோதய புண்யகாலத்தில் திருநாங்கூர் திவ்யதேசத்தில் நடக்கும் பதினொரு கருடோத்ஸவத்தை ஸேவிக்க எழுந்தருளினார். அப்பொழுது பதினொரு திவ்யதேசத்தெம் பெருமான்களையும் மங்களாசாஸநம் செய்யும் கோஷ்டியில் பண்டிதபுரிஷ்டமான திருவோலக்கத்தில் வித்வான்களோடு

आस्थानस्थानसूयून्कतिचन विदुषः क्रोडपत्रावलंबा-
दुत्सिक्तान्वादकामान्प्रकरणसमके सस्मितं प्रेक्षमाणः ।
सद्यः प्रख्याप्य दोषांस्तदुदितविषये विग्रहार्थे च विद्व-
द्वर्यस्तानस्तदर्पानकृत स नृहरिप्रीणने जागरूकः ॥ ६६ ॥

प्राप्तः पत्युर्यतीनामनुमतिमथ स प्रस्थितो भूवराह-
क्षेत्रं संगम्य रङ्गेश्वरविबुधमणिः कृष्णसूरिं प्रणम्य ।
विज्ञप्त्या भाष्यगोष्ठ्यां यतिनृपतिदयोदञ्चितायाः प्रवृत्तेः
तुष्टस्वान्तं नितान्तं तमतनुत गुरुं ब्रह्मवित्पूर्वगण्यम् ॥ ६७ ॥

इति मधुरान्तकस्थ श्रीमदहोबिमठीय
संस्कृतमहाकलाशालाव्याकरणप्रवचनीयस्य श्रीवण्शठकोप
श्री श्रीरङ्गशठकोप यतीन्द्रमहादेशिकदयोदञ्चितसरलकविताबिरुदस्य
पादूपुराभिजनस्य वात्स्यस्य शब्दविद्याप्रवीणस्य विदुषः श्री राघवाचार्यस्य
कृतौ आचार्यवैभवसुधायां प्रथमस्तरङ्गः

வந்திருந்த ஸ்ரீபெரும்பூதூர், குண்டலம், மஹாவித்வான் நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமி प्रसक्तानुप्रसक्तமாய் 'येन येन धाता गच्छति तेन तेन स गच्छति' என்கிற ச்ருதிக்கு விரஸமாகச் சொன்ன அர்த்தங்களையெல்லாம் நிராஸம் பண்ணி அதற்கு ஸரஸமான அர்த்தத்தைப் பண்டித ஹ்ருதயங்கமமாகப் பரக்கப்பேசி பண்டிதர்கள் அனைவராலும் புகழப்பெற்றார்.

திருவநந்தபுரத்தில் பட்டாசார்யர்களுடன் வாக்யார்த்தம் செய்தது

பின்பு யாத்ராக்ரமத்தாலே நவ திருப்பதிகளையும் திருக்குறுங்குடி, வானமாமலை, திருவண்பரிசாரம், திருவட்டாறு முதலான திவ்யதேசத்து எம்பெருமான்களையும் மங்களாஶாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு திருவநந்தபுரத்திற்குச் சென்றார். அங்கு அநந்தபத்மநாபனை ஸேவித்து தத்காலம் நவராத்திரியில் நடந்த ஸபையில் அந்வயித்தார். அதில் தர்க்கத்திலும்

अथ द्वितीयस्तरङ्गः

लिप्सुर्लक्ष्मीशसेवां निजगुरुसहितोऽर्धोदये पुण्यकाले
नांगूरं दिव्यदेशं त्वरितमुपययौ जातुचित्तैषदर्शे ।
यत्र प्रादुर्बभूवुः कलिमथनमुनेर्वर्धिताः प्रेमवाग्भिः
प्रत्येकारूढतार्क्ष्या उपदशभगवन्मूर्तिभेदास्तदात्वे ॥ १ ॥

निष्क्रान्तो भूतपुर्या नृहरिरिति सुधीः कुण्डलाढ्यस्स्वशिष्यै-
रासीदन् प्राज्ञगोष्ठीमभिहरि मिलितामुत्सवे तत्र तोषात् ।
जाते वादप्रसङ्गे सति निजधिषणावैभवादन्यथाहो
व्याख्यानं 'येन येना' दिमनिगमगिरः कल्पयन्नुज्जगर्ज ॥ २ ॥

मध्ये तस्यास्सभाया निजगुरुचरणोपान्तमाश्रित्य दीव्यन्
श्रीमान्रङ्गेश्वरार्यः स्मितमधुरमुखस्साधुभिस्सन्नियुक्तः ।
वाग्मी व्याख्यां परोक्तामतिकिलविरसां दूषयन् युक्तिभिस्त-
च्छ्रुत्यर्थं विस्तरेण स्वरसमचकथद्ब्रह्मविच्छलाघनीयः ॥ ३॥

வேதாந்தத்திலும் வாக்யார்த்தம் சொல்லி அங்குள்ள வித்வான்களையெல்லாம் விஸ்மயிக்கச் செய்தார். பிறகு நவத்வீபத்திலிருந்து சில பட்டாச்சார்யர்கள் வர அவர்களைக் கண்டு அவ்வூர் வித்வான்களெல்லாம் பயந்து இவரை வாக்யார்த்திற்கு முன்பாக அனுப்ப, இவரும் நிர்ப்பீகராய் நாலுநாள் அவ்வோ சாஸ்த்ரார்த்தங்களில் வாக்யார்த்தம் செய்து அவர்களை ஜயித்து அப்போதிருந்த மூல ராஜாவால் அட்டத்தோடா, வீரசங்கிலி, ஜோடிசால்வைகளால் ஸன்மானிக்கப்பட்டு ஸஞ்சாரக்ரமமாக தாம்ரபர்ணீ தீரத்திலுள்ள அக்ரஹாரங்களில் ப்ரதாநமான காரைக் குறிச்சிகுப்போய் 40, 41-வது பட்டம் ஸ்ரீ அழகியஸிங்கர்களின் பூர்வாச்ரமத்தில் அவர்களை தண்டன் ஸமர்ப்பித்துத் திரும்பி ஸ்ரீமுஷ்ணம் வந்து சேர்ந்தார்.

பிறகு காஞ்சீமண்டலவாஸிகளின் ப்ரார்த்தனையின் பேரில் ஸ்ரீமுஷ்ணம் ஸ்வர்ணம் ஸ்வாமியை எழுந்தருளப்

नीत्वा श्रीमुष्णदेशं स्वगुरुमवसिते वैनतेयोत्सवेऽस्मिन्
उद्दीप्रान् पाण्ड्यदेशप्रणयिषु सकृपान् श्रीमतो मूर्तिभेदान् ।
अर्चारूपान्सुरूपान् शठमथनमुखोद्गीतधाम्नस्त्रिधाम्नो
व्यानम्यानन्तपूर्वां पुरवरमजहल्लक्षणां संजगाहे ॥ ४ ॥

सेवित्वा देवमात्मेश्वरमुरगशयं तत्र नालीकनाभं
स्फीतप्रेमा तदात्वप्रचलितनवरात्रोत्सवार्थं प्रवृत्तम् ।
तद्देशाधीशमान्यां परिषदमधियन् न्यायवेदान्तशास्त्र-
व्याहारैस्स्वैरुदारै स्स निखिलविदुषोऽमज्जयद्विस्मयाब्धौ ॥ ५ ॥

तां प्राप्तान् राजधानीं कतिचिदथ नवद्वीपभट्टारकार्थान्
निष्णातान्सर्वतन्त्रेष्वपि निशितमतीन्वीक्ष्य वादेषु वीरान् ।
किं कर्तव्यत्वमूढाः सपदि सुमनसस्तत्र सन्तत्रसन्तो
रङ्गेन्द्राचार्यमेनं शरणमभिययुर्वादिनां जय्यतायै ॥ ६ ॥

பண்ணிக் கொண்டு வந்து பெருமாள்கோயிலில் ஸன்னிதி வீதியில் எழுந்தருளப்பண்ணிஞர். அப்போது அந்த ஸ்வாமியினிடத்தில் அநேகம் பண்டிதர்கள் ஆச்ரயித்துக் காலக்ஷேபம் செய்ய அவர்களுக்கெல்லாம் சிந்தனை சொல்லிப் போந்தார்.

ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் ஆஸுரி ராமானுஜாசார்யருடன் வாக்யார்த்தம்

இப்படியிருக்கும்போது ஒரு தைமாதம் குருபுஷ்யோத்ஸவத்திற்கு அந்த ஸ்வாமியையும் எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொண்டு ஸ்ரீபெரும்பூதூர் எழுந்தருளிஞர். அங்கு ஸ்ரீபாஷ்யகாரரை மங்களாஶாஸனம் பண்ணி உத்ஸவத்தை ஸேவித்து வரும்பொழுது, நடுவில் திருமஞ்சனகோஷ்டியில் ஆஸுரி ராமானுஜாசார்யரென்னும் மஹாவித்வானை ஸந்தித்து ஆநந்தமயாதிகரணத்தின் ப்ரஸக்தியைக் கொண்டுவந்து,

स्वामी चोमित्युदीर्याप्रतिममतिगुणो वादमातत्य भट्टैः
सार्धं शास्त्रेषु तुर्येऽहनि विजयरमासंगतो रङ्गनाथः ।
अत्यर्थप्रीतमूलाभिधनरपतिना राङ्कवद्वंद्वमुख्यान्
सत्कारान्लांभितोऽगाद्बुधगणिविनुतः कारकुर्च्यग्रहारम् ॥ ७ ॥

श्रीरङ्गेशः शठारिर्नृहरिशठरिपुश्चेति यौ ख्यातिमन्तौ
लोके व्यभ्राजिषातामिह मुनितिलकौ तौ तदात्वे गृहस्थौ ।
सन्तौ तत्राग्रहारे नृहरिपदलगच्चित्तवृत्ती प्रणम्य
श्रीमुष्णं प्राप तूर्णं महिततदुभयानुग्रहेद्धो महात्मा ॥ ८ ॥

तुण्डीरान्तर्विदीप्रस्सुजनसमुदयो ब्रह्म जिज्ञासमान-
स्त्वामाचार्यं वृणीते शरणमिति वचःप्रीणितं स्वार्यवर्यम् ।
काञ्चीमानीय हस्तीश्वरनिलयपुरोवीथिकाभ्राजमाने
संवास्य क्वापि सद्मन्यधित वरदराडंघ्रिसेवारसज्ञम् ॥ ९ ॥

இவ்வதிகரணத்தில் "आनन्दमयो जीवः शारीरत्वात्, इति पूर्वपक्षो नसंगच्छते । जीवत्वाभाववत्सु प्राणमयादिष्वपि शारीरत्वश्रवणात् । आनन्दमयः परमात्मा; शतगुणितोत्तरक्रमेणाभ्यस्यमानान्दवत्वादिति सिद्धान्तोऽपि न संगच्छते । परमात्मत्वाभाववतिमुक्तेऽपि "स एको ब्रह्मण आनन्दः, श्रोत्रियस्यचाकामहतस्य" इत्यतिदेशेन 'अभ्यस्यमानानन्दवत्त्वश्रवणात्' என்று பூர்வபக்ஷம் பண்ண, அவரும் முதலில் ஸித்தாந்தத்தை ஸ்தாபிப்பதாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்து, "अभ्यस्यमनानन्दवत्त्वहेतौ निरुपाधिकत्वरूपविशेषणं देयम् । निरुपाधिकत्वं नाम स्वव्यधिकरणसंकल्पाप्रयोज्यत्वम् - तथा च मुक्तवृत्ति - अभ्यस्यमानानन्दवत्त्वस्य स्वव्यधिकरणेश्वरसंकल्पप्रयोज्यत्वेन साध्याभाववति मुक्ते स्वव्यधिकरणसंकल्पाप्रयोज्याभ्यस्यमानान्दवत्त्वरूपहेतोरभावान्न व्यभिचारः" என்று ஸமாதானம் சொன்னார். இவரும் அவருடைய ஜ்ஞாநத்தை சோதிக்க நினைத்து, "तथासति 'नेतरोनुपपत्तेः' इति सूत्रस्य वैयर्थ्यंस्यात्, इतरः-मुक्तः, न - तथा न भवति, अनुपपत्तेः - निरुपाधिकविपश्चित्वादीनां तत्रानुपपत्तेः इति हि तत्सूत्रार्थः । तथाचात्र निरुपाधिकत्वनिवेशे तत्सूत्रवैयर्थ्यं । अनिवेशे मुक्ते व्यभिचारः" என்று சொல்ல, அவரும் एतत् त्रिवरणमेव

सद्ध्यस्तामावसद्ध्यः पुरमुरुबिनयेभ्यः प्रियान्तेवसद्ध्यः
भाष्याद्यर्थोपदेशं तदनुकलयतः स्वर्णकृष्णार्यसूरेः ।
आदेशाच्चिन्तनाचार्यकपदमुररीकृत्य तेषां दयालुः
स्वामी श्रीरंगिसूरिस्समधिकमपुषद्दर्शनं योगिनेतुः ॥ १० ॥

जातु श्रीभूतपुर्यां प्रचलति गुरुपुष्योत्सवे पौषमासे
साचार्यो भाष्यकर्तुः पद्युगमभिषेकार्द्रमूर्तेर्निषेव्य ।
तद्गोष्ठ्यां भाष्यवादाहवकुतुकिनमासूरिरामानुजार्यं
विद्वांसं वीक्षमाणोऽक्षिपदधिकरणं लीलया षष्ठमित्थम् ॥ ११ ॥

जीवः शारीरतायाः प्रमदमय इति प्राच्यपक्षे न युक्तिः
निस्साध्यप्राणमुख्येष्वपि निगमगिरा हेतुमत्ताप्रतीतेः ।
नौचित्यन्त्येऽपि पक्षे शतगुणितपरप्रक्रियाभ्यस्यमाना-
नन्दत्वादीश एषेत्यतिपतितभवे हेतुमत्त्वातिदेशात् ॥ १२ ॥

तत्सूत्रं என்று சொன்னார்' இவரும், இது ஸமீசீநமன்று; இரண்டுஸூத்ரங்கள் ஸமாநார்த்தகங்களா யிருந்தால் பௌநருக்த்யசங்கைபண்ணி ஸமாநார்த் தகங்கள் ஆகாமல் வ்யாக்யாதாக்கள் பரிஹாரம் சொல்ல நிற்க, ஒன்றுக்கொன்றை விவரணீய விவரண ரூபமாகச் சொல்லுவது ஸரியாகுமோ என்று சொன்னார். அவர் மௌனமாயிருக்க, இவரும் ''नेतरोनुपपत्तेः'' என்கிற ஸூத்ரத்தில் इतरः मुक्तः, न मांत्रवर्णिकोभवति, अनुपपत्तेः- निरुपाधिक- विपश्चित्वादीनामनुपपत्तेः என்று மாந்த்ரவர்ணிகத்வத்தை நிஷேதிப்பதால் பௌநருக்த்ய ப்ரஸக்தியே இல்லாமலிருக்க, நான்சொன்னதைக்கேட்டு தேவரீரே இப்படிச் சொல்லலாமோ வென்று கேட்க, அவரும் ஆம் என்று அங்கீகரித்து வாஸ்தவார்த்தமிதுவானாலும் தான் சொன்னபடி விவரணீய விவரண ரூபங்களாக ஸூத்ர த்வயங்களையும் ஸமர்த்திப்பதாக ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி மத்யஸ்தஸாக்ஷிகமாக மூன்றுநாள் வாக்யார்த்தம் சொல்லி,

एनं रङ्गेन्द्रसूरिप्रवरनिगदितं पूर्वपक्षं गभीरं
कुर्वन् रामानुजाख्यः श्रवणयुगपदं सूरिरासूरिवंश्यः।
सिद्धान्तं साधये प्रागनघमथ तथा प्राच्यपक्षं च वच्मी-
त्युल्लास्याशु प्रतिज्ञां तदनुगुणसमाधानमेवं बभाषे ॥ १३ ॥

अभ्यासानन्दथौ स्वव्यधिकरणमनोवृत्त्यजन्यत्वरूपो
योज्यः कश्चिद्विशेषो यमिह निरुपधित्वाख्यमाख्यन् बुधेन्द्राः।
दत्तादस्माद्विशेषाद्भगवदभिमतिप्राप्ततत्तत्प्रमोदे
मुक्ते नातिप्रसंगं क्वचिदपि सहते सैष सिद्धान्तहेतुः ॥ १४ ॥

श्रुत्वैतद्रङ्गनाथो बुधमणिरभणत्तत्परीक्षां चिकीर्षन्
विद्वन्! संयोज्य हेतुं निरुपधिकतया यद्विपश्चित्त्वमुख्यम्।
मुक्तात्मातिप्रसंगं हरति सुनिपुणं नेतरेत्यादिसूत्रं
तस्य व्यर्थत्वमद्य प्रसजति भवदुक्ते पथि श्रीयमाणे ॥ १५ ॥

முடிவில் அந்த ஸதஸ்ஸிலிருந்த மஸ்யஸ்தர்களும் அவரும் இந்த ஸ்வாமியின் வாக்யார்த்தத்தைப் புகழ்ந்து பேசினார்கள் என்பது லோக ப்ரஸித்தம்.

உத்யோக விஷயத்தில் விரக்தராயிருத்தல்

பின்பு ஒருஸமயம் இந்தஸ்வாமி திருவனந்தபுரம் போயிருந்தபோது அவ்வூர் ஸம்ஸ்க்ருதகலாசாலையின் அத்யக்ஷர், சாஸ்த்ரங்களில் இவருடைய வ்யவஹார சாதுர்யத்தை நேராகப் பார்த்தும் இவருடைய வ்ருத்தி கார்ச்யாதிகளைக் கேட்டும் வெகுநாள் கின்னராய் அங்குள்ள தர்க்கோபாத்யாயருக்கு அஸ்வாஸ்த்யம் நேர்ந்தவுடன் மஹாராஜாவுடன் சொல்லி உத்திரவு வாங்கி, ''இவ்விடத்தில் தர்கோபாத்யாய பதவி காலியாயிருக்கிறது, அந்த ஸ்தானத்தை உமக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று ராஜாவிடம் சொல்லி உத்திரவு அனுப்பிக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு தத்காலம் வேதனம் ரூபாய் 120; முடிவாக 250 ரூபாயாவது

मुक्तात्मन्यप्रसक्त्यै निरुपधिकतया प्राच्यसूत्रोक्तहेतो-
राकाङ्क्ष्यं योगमेतत्स्फुटयति नितरां नेतरेत्यादिसूत्रम् ।
तत्सूत्रद्वंद्वलब्धे विवृतिविवृतिमद्भावतस्सार्थकत्वे
वैयर्थ्यं क्व प्रसक्तं कथयतु बुध इत्याख्यदासूरिसूरिः ॥ १६ ॥

ज्ञाते तुल्यार्थभावे प्रमुखत उभयोस्सूत्रयोः पौनरुक्त्यं
शङ्कित्वा स्थापनीया भवति ननु कथंचिद्द्विभिन्नार्थतेति ।
व्याख्याकृद्रीतिरोधी कथमिव घटतां मूलमूलित्ववादः
पृष्टेऽस्मत्स्वामिनेति प्रतिवचनमसौ मौनमेवाललंबे ॥ १७ ॥

नो मुक्तो मन्त्रवर्णे स्फुरति निरुपधिज्ञातृभावाद्ययोगा-
दित्यर्थस्य स्फुटत्वादिह न हि पुनरुक्तत्वशङ्कोज्जिहीते ।
सत्येवं प्राड्युक्तः कथमिव भवतस्तत्परीहारयत्नो
रङ्गेन्द्रस्वामिनेत्थं कथितमवितथं सूरिरूरीचकार ॥ १८ ॥

வரலாம். உடனே பதிலேயெதிர்பார்க்கிறேன்' என்று ஒரு தந்தி கொடுத்தார். பத்திரிகையும் எழுதிஞர். அதற்கிவர் இத்தனைகாலம் निर्धूतेतरपारतन्त्रயிருந்த எனக்கு அந்த ஸ்தானத்திலபேக்ஷையில்லை. வேறொருவரைப் பார்க்கலா மென்று எழுதிவிட்டார். அதற்கு மறுபடியும் அந்த அத்யக்ஷர் வலுவில் வரும் லக்ஷ்மியை விலக்கக் கூடுமோ? வ்ருத்திகார்ச்யம் மிஞ்சியிருக்கும் உமக்கு இது தகுமா? 'उपनम्रमयाचितं हितं परिहर्तुं न तवापि सांप्रतम्' என்று ஹிதமாக எழுதிஞர். அதற்கிவர் பாரதந்த்ரியத்தோடு வரும் லக்ஷ்மி விரக்தர்களுக்கு அபேக்ஷிதமன்று, லக்ஷ்மிக்கு அபிப்ராமிருந்தால் பாரதந்த்ரியமின்றிக்கும் வரக்கூடும். ''द्वाराणि भवन्ति सर्वत्र'' ''लभेत वा प्रार्थयिता न वा श्रियं श्रिया दुरापः कथमीप्सितो भवेत्'' என்ருனிறே மஹாகவி என்று பதிலெழுதி அதிவிரக்தராகவே இருந்துவிட்டார் என்பதும் காஞ்சீ மண்டலவிதிதம்,

मूलव्याख्यानभावं पुनरहमनयोस्सूत्रयोस्साधयानी-
त्याश्रुत्यासूरिसूरिः कतिचन विदुषः साक्षिणः कल्पयित्वा ।
घस्रांस्त्रींस्तद्विवादे प्रसितमतिरथानिर्वहन्स्वां प्रतिज्ञां
जिग्येऽस्मत्स्वामिनान्ते सकलबुधकुलश्लाघनीयेन युक्त्या ॥ १९ ॥

पुण्यं निर्विश्य पुष्योत्सवमिति गुरुणा तुष्टचित्तेन साकं
काञ्चीक्षेत्रं समञ्चन् श्रितजनसुलभः पण्डितेन्द्रः कदाचित् ।
जग्राहानन्तपुर्युल्लसदमरवचःपाठशालाधिकर्त्रा
पुंसा प्रीतेन नीतं निजविषयमरप्राप्यमेकं विलेखम् ॥ २० ॥

धीमद्भ्यः वोऽस्त्वनन्तो मम नतिनिकरोऽनन्तपुर्यां निवासी
राज्ञा मूलेन शास्त्रप्रवचननिलयाध्यक्षभावे नियुक्तः ।
सोऽहं वो वादधाटीकुशलमतिकतां वृत्तिकार्श्यं च जानन्
तर्कोपाध्याययोग्यं किमपि वितरितुं स्थानमत्रोत्सहे वः ॥२१ ॥

ஸ்ரீ தேவப்பெருமாள் ஸந்நிதியில் உபாயாநுஷ்டானம்

இப்படிச் சில காலம் காஞ்சியில் வஸித்துக் கொண்டிருக்கும்போது,

भूयो भूयः पुलकनिचितैरङ्गकैरेधमानाः
स्थूलस्थूलान्नयमुकुलैर्बिभ्रतो बाष्पबिन्दून् ।
धन्याः केचिद्वरद भवतस्संसदं भूषयन्तः
स्वान्तैरन्तर्विनयनिभृतैः स्वादयन्ते पदं ते ॥

என்று சொல்லும்படியாய் வரதனிடத்தில் பரம பக்தியுள்ள இவருக்கு ஆர்த்தியதிகரித்து உபாயானுஷ்டானமின்றிக்கே தரிக்கமுடியாத தசை பிறந்தது. பிறகு தன் விஷயத்தில் பரமக்ருபாளுவாய் ஸர்வ ஶாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் ஸப்ரேமமாக உபதேசம்பண்ணின தம் ஆசார்யரான ஸ்ரீமுஷ்ணம் ஸ்வாமிம் ஸன்னிதிக்குப்போய் இப்பொழுதே எனக்கு உபாயபூர்த்தியைச் செய்துவைக்கவேண்டுமென்று

विंशत्या साकमादौ शतमिह कलितं वेतनं रौप्यकाणां
पश्चात्पञ्चाशदभ्युचितशतयुगलीत्वेन वर्धिष्यते च।
युष्माभिर्वोढुमर्हं पदमिदमधुना राजचित्तानुसारात्
मा वः कार्यो विलंबः प्रतिलिखन इति स्पष्टलेखाशयज्ञः॥ २२ ॥

मान्य श्रीराजसेविन्नलमिह भवतो मद्विितार्थप्रवृत्त्या
यस्मान्मे पारतन्त्र्याभिधनिरयगतिद्वारभूते पदेऽस्मिन्।
स्वच्छन्दं देहयात्रां कलयितुरियतानेहसा नास्ति वाञ्छा
विद्वान्कश्चिन्नियोज्यस्तत इतर इति प्रत्यलेखीद्बुधेन्द्रः ॥ २३ ॥

यद्याच्ञानिर्व्यपेक्षं हितमुपनमति क्षेप्तुमेतन्न युक्तं
प्रज्ञावद्भिस्समस्तैरयि भुवननयात्सर्वतो दीप्यमानात्।
वृत्तिक्लिष्टैर्भवद्भिस्स्वत इयमयिता श्रीरुपादातुमर्हे-
त्यध्यक्षः स्वामिने नः पुनरपि कमपि प्रेषयामास लेखम्॥ २४ ॥

ப்ரார்த்திக்க, அந்த ஸ்வாமியு இசைந்து ஸந்ததம் இவருடைய சிந்தாவிஷயனான தேவப்பெருமானின் ஸன்னிதிக்கெழுந்தருளி ஸ்ரீ வீரராகவசடகோப யதீந்த்ரமஹாதேசிகனிடத்தில் க்ரஹித்த ப்ரபத்திகாரிகா - த்வயாதிகளை சரண்யனான தேவாதிராஜனறிய உபதேசிக்க, ''भक्तिप्रपत्तिरथवा भगवंस्तदुक्तिः'' என்று விபஜிக்கப் பட்ட உக்திப்ரபத்தியை அனுஷ்டித்து

''न्यस्य त्वत्पादपद्मे वरद निजभरं निर्भरो निर्भयोऽस्मि''

என்றனுஸந்தித்து நிர்பரராய் நிர்பயராய் நிச்சம்சயராய் க்ருதக்ருத்யரானார்.

பல ஸதஸ்ஸுகளுக்குப் பரீக்ஷாதிகாரியாகச் சென்றது

பின்பு தம் ஆசார்யரான ஸ்ரீ முஷ்ணம் ஸ்வாமி பாதசாரியாய் திருவேங்கடம் எழுந்தருளும்போதும், அங்கிருந்து ஸ்ரீரங்கம் எழுந்தருளும்போதும் அநுயாத்ரிகராய்க் கூடவே சென்று

नापेक्षन्ते विरक्ताः श्रियमयि कथमप्युल्लसत्पारतन्त्र्यां
सा चेत्तान्प्राप्तुमिच्छेत्स्वयमिह विजहत्पारतन्त्र्योपगच्छेत् ।
सन्ति द्वाराणि सर्वत्र हि नियतसमुत्पत्तिकस्येति लक्ष्म्या
दुष्प्रापः स्यात्कथं प्रेप्सित इति च नयौ प्रेक्ष्य जोषं जुषेथाः ॥ २५ ॥

अध्यक्षायेति लेखप्रकटितनिजवैराग्यभूमा सुधीन्द्रो
हस्तिक्ष्माभृद्विदीप्ते वरद उरुदये श्रीधरे देवराजे ।
अत्यर्थप्रेमशाली चरणकमलयोस्तस्य निक्षेप्तुकामः
स्वात्मानं रङ्गनाथः स्वगुरुमुपगतः प्रश्रयेणेत्यवोचत् ॥ २६ ॥

मह्यं येऽन्वग्रहीषुः परमकरुणया कृत्स्नमध्यात्मशास्त्रं
नन्तव्यास्सर्वदा ते त्रिभिरपि करणैस्स्वामिनस्तुष्टचित्ताः ।
अद्यत्वे श्रीसहाये भगवति वरदे स्वं विनिक्षेप्तुमिच्छो
र्दासस्य न्यासमन्त्रेष्वपि मम गुरवो जागृयासुर्भवन्तः ॥ २७

ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் நிரபராதமாகச் செய்து போந்தார். இவர் க்ருஹஸ்ததர்மத்தையும் வ்ருத்திகார்ச்யத்தையும் நினைத்து ப்ராயிகமாக திருக்குடந்தையில் தேஸிகன் உத்ஸவஸதஸ், மன்னார்கோவில் ஸதஸ், கொடியாலம் ஸதஸ் முதலானவைகளுக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயஸபையின் கூட்டத்திற்கும் எழுந்தருளுவது வழக்கம். எழுந்தருளி ஸதஸ்ஸுக்களில் பரீக்ஷாதிகாரியாக அன்வயித்து ஸரஸ ஸரள உபந்யாஸங்களாலே ஸகலஜன ஹ்ருதயாந்தரங்களையும், விலக்ஷண விசித்ர வாக்யார்த்தங்களால் வித்வஜ்ஜனஹ்ருதயங்களையும் ஸந்தோஷிப்பித்து, பரீக்ஷ்யராக வந்த வித்வான்களை யதாயோக்யதை விஷயசோதநாதிகளைப் பண்ணி அவர்கள் விஷயத்தில் அனுகூலஹ்ருதயராய், யதாயோக்யதை ஸம்பாவனாதிகளைச் செய்து இதர பரீக்ஷாதிகாரிகளிடத்திலும் பரீக்ஷ்யர்களிடத்திலும் ஸம்பாவனை செய்யும் அதிகாரிகளிடத்திலும் அத்யந்தாந்தரங்கராய் அஸூயேர்ஷ்யாதிகளில்லாத

इत्थं याच्ञानुसारात्करिशिखरिजुषा सूरिणा कृष्णनाम्ना
योगीन्द्राद्वीररघ्वीश्वरशठमथनाचार्यतः प्राग्गृहीते ।
न्यासार्थे मन्त्रवर्गे सरुचि निशमच्छ्रीसखं दीयमाने
रङ्गेन्द्रार्यो दयेशे भगवति तदनूच्चारणान्यक्षिपत्स्वम् ॥ २७ ॥

आदिश्रीवण्शठारिप्रभृतिभिरखिलैराद्दतामार्यधुर्यै-
रातिष्ठन्नुक्तिनिष्ठामिति निहितभरः श्रीधरे स्फारभक्तिः ।
अत्यर्थं धन्यधन्यं भरभयरहितं संशयास्पृष्टचित्तं
श्रीमान्रङ्गेश्वरार्यस्स्वममनुत ततः कृष्णकारुण्यलाभात् ॥ २९ ॥

काञ्चीक्षेत्रात्पवित्राद्भुजगपतिगिरिं रङ्गधामापि तस्मात्
स्वचार्येन्द्रे पदाभ्यां व्रजति सनियमं देवसेवादरेण ।
अस्मत्स्वामी कृतार्थस्सविनयमनुयन् पुण्यराश्यंबुराशिः
त्यक्तागोलेशमाहो निरवहदखिलं तत्परीचारकृत्यम् ॥ ३० ॥

அதிசாந்தஸ்வரூபரென்று லோகத்தார் கொண்டாடும்படி இருந்தார்.

ஸ்ரீ மடத்தின் ஆஸ்தானபண்டிதராக நியமிக்கப் பெற்றதும் சரணாகதிவிஷயமான கிரந்தங்கள் அருளிச் செய்ததும்

பிறகு சிலகாலமானவுடனே 41வது பட்டம் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ சடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஸிகன் ஆஸ்தானத்திற்கெழுந்தருளின பின்னர் இவரைக் கூப்பிட்டு இந்த ஸந்நிதியில் ஆஸ்தானபண்டிதராய் என் காலம் வரையில் என்னோடு கூடவே இருக்கவேண்டுமென்று நியமித்தார். இவரும் நாய்ந்தேன் என்று அந்நியமனத்தை சிரஸா வஹித்து ஸந்நிதியில் கூடவே இருந்து, திருவேங்கடபர்யந்தமான ஸஞ்சாரம் முடிந்து பிறகு திருப்பதியிலிருந்து திரும்பி ஸ்ரீரங்கம் எழுந்தருளும்போது மத்யேமார்க்கம் சோளதேசத்தில் நெடுந்தெரு என்னும் அக்ரஹாரத்தில் நடந்த ஒரு ஸங்கல்பமஹோத்ஸவத்தில்

प्रोद्यच्छ्रीकुम्भघोणे व्रततिवटपुरे चम्पकारण्यके च
प्रायस्तत्तत्सदो यन्नयमधिकृतविद्वत्परीक्षाधिकारः ।
प्राज्ञान्वादैर्गभीरैरपि मृदुसरसैर्वाङ्मुखैस्तांश्च धिन्वन्
शीलं प्राचीकशत्स्वं निखिलबहुमतः सर्वलोकानुकूलम् ॥ ३१ ॥

ईर्ष्यासूयादिमुक्तः प्रशमनिधिरथो जातु नम्रावनार्थं
सञ्चारं प्राप्तवन्तं सह सरसिजयाहोबिलेशं नृसिंहम् ।
नत्वा क्वाप्यग्रहारे गुरुमपि तनुस्यापरेत्युच्यमानं
तन्नामानं मुनीन्द्रं शठरिपुहृदयं प्राज्यभक्तिर्ववन्दे ॥ ३२ ॥

शास्त्रौघक्रान्तधीतां मनसि कलयता देशिकेनैतदीयां
तेन प्रीतेन लक्ष्मीनरहरिशठजिद्योगिनेत्रैवमूचे ।
आस्थाने पण्डितत्वं ननु वहतु भवानस्मदादेशवश्य-
स्तुष्ट्यै पत्यू रमायास्सुखमिह च वसेद्यावदास्माकसत्ताम् ॥ ३३

அழகியஸிங்கரோடு கூடவே எழுந்தருளியிருந்தார். அப்போது இவர் திருக்குடந்தைக்கு ஒரு உத்ஸவகாலத்தில் போயிருந்தபோது பழைய ஸ்ரீகார்யம் குருச்சி சேஷாச்சார் முதலான ஸந்நிதி பண்டிதர்கள் வந்து திருவஹீந்திரபுரம், பகவத்விஷயம், மஹாமஹோபாத்யாய, சேட்லூர், நரஸிம்ஹாசார்யரென்கிற ஒரு ஸ்வாமி அடைக்கலப்பத்து வ்யாக்யானமென்கிற வ்யாஜத்தாலே ஆசார்யநிஷ்டையின் ப்ரபாவத்தைப் பரக்கப் பேசி சில அதி வாதங்களையும் பண்ணி, ஸந்நிதியில் நடக்கும் உக்தி-நிஷ்டாதிகளுக்கு விருத்தமாக விஷயங்களைச் சொல்லி ஸ்ரீ வீரராகவவேதாந்த மஹாதேஶிகனருளிச்செய்த ந்யாஸோல்லாஸத்தையும் கண்டித்திருக்கிறுர். இதை தேவரீர் விசதமாகக் கண்டித்தருளவேண்டும். நம் ஸம்ப்ரதாயத்தில் தத்காலம் ரஹஸ்யத்ரயஸாரமர்மங்களைத் தெரிந்தவராயும் க்ரந்தலேகந சாதுர்யசாலியாயும் இருப்பவர் வேறில்லை. அவச்யமாக இக் கைங்கர்யத்தை அங்கிகரிக்கவேண்டும் என்று ப்ரார்த்திக்க,

इत्यास्थानीबुधत्वं हरिगुरुकृपया प्राप्तमालोच्य नन्दन्
सिद्धोस्मीत्युक्तिभंग्या सपदि तदुररीकृत्य रङ्गेशयार्यः ।
तस्मिन्योगिक्षितीशे द्रविडजनपदं यात्रया संपुनाने
व्यानन्ताश्रीशमूर्तींस्सरुचि सहचरस्तस्य चेतो दिधिष्व ॥ ३४

संसेव्य ब्रह्म लक्ष्मीसखमुरगगिरौ तत्कटाक्षैः प्रपूतो
योगिश्रेष्ठोऽथ लक्ष्मीनरहरिशठजित्सत्कृतः साधुबृन्दैः ।
रङ्गक्षेत्राय यास्यन्पथि कनकधुनीं दक्षिणेन स्फुरन्तं
जुष्टं शिष्टैरविक्षन्नृहरिपदरतैर्दीर्घवीथ्यग्रहारम् ॥ ३५ ॥

आढ्यैरन्तेवसद्भिर्गुणिभिरुपचिताभ्यर्हणैः सत्कुलोत्थै-
रास्थानीपण्डितेन्द्रप्रभृतिपरिवृतो योगिराट् प्रार्थ्यमानः ।
चातुर्मास्यव्रताख्यं कमपि विधिमधिष्ठाय तत्राग्रहारे
कारुण्याब्धिर्न्यवात्सीत्कतिपयसमयं भाष्यमुख्योपदेशी ॥ ३६ ॥

இவரும் ஓம் என்றங்கீகரித்து நெடுந்தெருவுக்குத் திரும்பி வந்து, ஸ்ரீ அழகியஸிங்கரை தண்டன் ஸமர்ப்பித்து அந்த ஸ்வாமிகளின் ப்ரார்த்தனையையும் விண்ணபம் செய்தார். ஸ்ரீ அழகியஸிங்கரும் இந்த கைங்கர்யமாவச்யகமானதே. இதைப் பண்ணினால் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹனுக்கு உகப்பாயிருக்கும். நமக்கும் ஸந்தோஷமாயிருக்கும் என்று அருளிச்செய்தார். பிறகு அந்நிய மனத்தைசிரஸாவஹித்து ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தையும், தத்வ்யாக்யான பஞ்சகத்தையும், நிக்ஷேபரக்ஷையையும், நிக்ஷேபசிந்தாமணியையும், ந்யாஸோல்லாஸத்தையும், ந்யாஸரீதி முதலான க்ரந்தகளையும் நன்றாகப் பராமர்சித்து 'न्यासनिष्ठामीमांसा' என்றும் 'उक्तिनिष्ठाभरण' மென்றும் பெயருள்ள இரண்டு அதிஸரளங்களான க்ரந்தாத்நங்களைச் செய்து தலைக்கட்டினார். பின்பு உக்திநிஷ்டாபரணத்தின்மேல் சிலர் சொன்ன தோஷாபாஸங்களை நிரஸித்து 'उक्तिनिष्ठाभरणोद्योत' மென்கிற க்ரந்தத்தையும் செய்தருளி முடித்தார். இவைகளை

तत्काले सेवनाय श्रुतिमकुटगुरोरुत्सवे सत्समिद्धे
प्राप्तश्रीकुम्भघोणं पटुतरधिषणं रङ्गनाथार्यवर्यम्।
अभ्येत्य प्रीतिपूर्वं कुशलमथ समापृच्छ्य शेषार्यमुख्या
मालोलब्रह्मनिष्ठाः शुभतरमनसः प्रार्थयामासुरित्थम्॥ ३७॥

स्वामिन्नेतर्हि भोगीश्वरपुरनरसिंहार्य आम्नायचूडा-
चार्योक्तन्यासगाथादशकविवरणव्याजमालंबमानः।
अस्मज्जीवातुमाहोबिलनृहरिवशीकारहातुप्रकारं
न्यासोल्लासप्रबन्धोपरि निजरचितैर्दुर्वचोभिर्निरुन्धे॥ ३८॥

ब्रुते किंचाप्रमाणं कतिचन गुरुनिष्ठापथे सोऽतिवादान्
नैयासं संप्रदायं तदिह लघु भवान्संप्रति त्रायतान्नः।
निर्मातुं सन्निवन्धान्निशिततरमतिस्सारशास्त्रांबुराशौ
विष्वक्प्रक्रीडितुं च प्रभवति हि भवान् श्रीनृसिंहान्तरङ्गः॥ ३९॥

அச்சிட்டு ஸ்ரீ அழகியஸிங்கர் ஸன்னிதியில் விஜ்ஞாபித்தார், ஸ்ரீ அழகியஸிங்கரும் இப்படிப்போன்றவரன்றோ நம் ஆஸ்தானத்திற்கு ஸ்வாமியாக வரவேண்டுமென்று திருவுள்ளத்தில் நினைத்தார். பிறகு ஸங்கல்பம் முடிந்தவாறே ஸ்ரீ அழகியஸிங்கர் ஸ்ரீரங்கமெழுந்தருள, தாமும் கூடவே அநுயாத்ரிகராய் ஸ்ரீரங்கம் சேர்ந்து ஸ்ரீ அழகியஸிங்கரோடு கூடவே இருந்தார்.

ஸந்நியாஸாச்ரமத்தை ஸ்வீகரித்து ஸ்ரீ அழகியஸிங்கராக எழுந்தருளல்

பிறகு சிலகாலம் ஆனவுடன் ஸ்ரீ பெரிய அழகியஸிங்கருக்குத் திருமேனியில் அஸ்வாஸ்த்யம் நேர்ந்தது. உடனே ஸ்ரீ அழகியஸிங்கர் இந்த ஸ்தானம் ஸ்வாமி-களில்லாமல் சண்டை சச்சரவுகளோடு வ்யர்த்தமாகக் கூடாதென்று எண்ணி இவரைக் கூப்பிட்டு, எனக்குப் பிறகு நீரே

सेव्यश्रीवीररघ्वीट्श्रुतिमकुटमुनेर्देशिकस्य प्रबन्धं
न्यासोल्लासं यथामी परपरिकलिता दुर्नया न स्पृशेयुः ।
भावो भायाद्यथा च श्रुतिशिखरगुरोर्न्यासनिष्ठानुबन्धी
भावत्कस्सर्वमानानुगुण इह तथा जायतां सन्निबन्धः ।। ४० ।।

स्तुत्यामभ्यर्थनां तां त्वरितमुरसिकृत्योमिति प्राज्ञराजो
निर्विष्टाम्नायचूडागुरुमह उपयन् दीर्घवीथ्यग्रहारम् ।
संसेव्य प्राञ्जलिः श्रीनरहरिशठजिद्योगिनेतुः पदाब्जे
शेषाचार्यादिकाङ्क्षापथकलनविधावभ्यनुज्ञां ययाचे ।। ४१ ।।

यत्कर्तव्येषु मुख्यं यदपि भगवतः श्रीनृसिंहस्य हृद्यं
यच्चानन्दांबुराशौ हृदयमतितरां क्रीडयेस्मदीयम् ।
विद्वन्निक्षेपनिष्ठासरणिसमवनं कण्टकोद्धारपूर्वं
तत्कृत्यं निर्वहस्व द्रुतमिति स गिरा योगिराडन्वमंस्त ।। ४२ ।।

இந்த ஸ்தானத்தை நிர்வஹிக்கவேண்டுமென்று நியமித்து அருளினார். இவரும் ஸ்வல்பம் பயந்து, சிறியவனாயிருந்தாலும் அடியேனுக்கு அசக்தி அதிகமாயிருக்கிறதே என்று விண்ணப்பம் செய்தார். அதற்குப் பெரிய அழகியஸிங்கர் अस्य- अकारशब्दवाच्यस्य भगवतः, शक्तिः- சக்தியானது உமக்கிருக்கிறது வாஸ்தவமே. நீர் பதில் சொல்லாமல் இந்த ஆஸ்தானத்தை நிர்வஹித்துக்கொண்டு ஆஸேதுஹிமாசலம் ஸஞ்சாரம் செய்துகொண்டு நம் ஸம்ப்ரதாயத்தைத் தழைக்கச்செய்து வேதாந்த க்ரந்தங்களை எழுதி, வித்யாபிவ்ருத்தியைப் பண்ணிவைத்து ஸந்நிதிசிஷ்யர்களையெல்லாம் பண்டிதர்களாக்கி திக்விஜயம் பண்ணும்படி செய்யவேண்டும். லௌகிக கார்யங்களை நிர்விக்கினமாக நடத்திப் போரவேண்டும். இதற்கு ப்ரத்யுத்தரம் சொல்லக்கூடாதென்று நியமிக்க, நாய்ந்தேனென்று அந்த நியமனத்தை சிரஸா வஹித்து ஸ்தானத்தை அப்யுபகமம் பண்ணினார். பிறகு பெரிய

आचार्येन्दोरनुज्ञां स्रजमिव शिरसा मानयन्मन्त्रराज-
स्तुत्यं मालोलमद्धा हृदि परिकलयन् स्वान्गुरूनानमंश्च ।
अस्मत्स्वाम्यन्वगृह्णात्सरलमुरुगुणं निर्मलं न्यासनिष्ठा-
मीमांसेत्युक्तिनिष्ठाभरणमिति शुभाभिख्यकं ग्रन्थयुग्मम् ।।४३

व्याख्याभिस्सारशास्त्रं निखिलमपि युतं पञ्चभिर्न्यासरीतिं
न्यासोल्लासं च चिन्तामणिमपि महितां तां च निक्षेपरक्षाम् ।
प्रेक्षावत्पूर्वगण्यः प्रगुणमतिमथोलोडयन् देशिकेन्द्र-
स्तेने सद्ग्रन्थरत्नद्वितयमिह सतां पद्धते रक्षणाय ।। ४४ ।।

क्षिप्तान्प्रत्युक्तिनिष्ठाभरणमथ परै र्दूषणाभासराशी-
नुद्द्योताख्यात्प्रबन्धादपुनरुदयमुन्मूलयन् ख्यातकीर्तिः ।
त्रीनप्येतान्निबन्धानधिगतसुषमान्मुद्रितानर्पयित्वा
योगीन्दोरंघ्रिमूले प्रणतबुधकुले भक्तिपूर्वं पपाठ ।। ४५ ।।

அழகியஶிங்கர் பிற்பட்டு யாராலும் ஒருவித உபத்ரவமன்றிக்கே இருக்கவேண்டுமென்று உத்தேசித்து, மரணசாஸநாதிகளை எழுதிவைத்து ஸ்தாநத்தை ஊர்ஜிதப்படுத்தினார். பிறகு இவர் ஜீவச்ராத்தத்தை முடித்துக் கொண்டு "अहोविले श्रीनृसिंहः प्रेषमन्त्रं स्वयं ददौ, योगिरूपेण" என்றபடி ஆதியிலேயே ஸந்யாஸ வேஷம் தரித்துவந்த ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹனாலே அஹோபிலத்தில் ஸ்ரீமதாதிவண்சடகோப யதீந்த்ரமஹாதேஶிகனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டு ஏதாவத்காலம் அவிச்சிந்நபாரம்பர்யேண வந்திருக்கும் ப்ரேஷமந்த்ரத்தை க்ரஹணம்பண்ணி, யதாஶாஸ்த்ரம் ப்ரேஷமந்த்ரத்தை உச்சைருச்சாரணம் பண்ணி, ஈஷணாத்யாகத்தையுமுத்கோஷித்து த்ரிதண்ட காஷாய கமண்டலுக்ரஹணபூர்வகம் துரீயாச்ரமத்தை ஸ்வீகரித்து யதாஶாஸ்த்ரம் वृद्धपतिनियमनपूर्वकம் ஸந்யாஸ தர்மங்களை அநுஷ்டித்துப் போந்தார்.
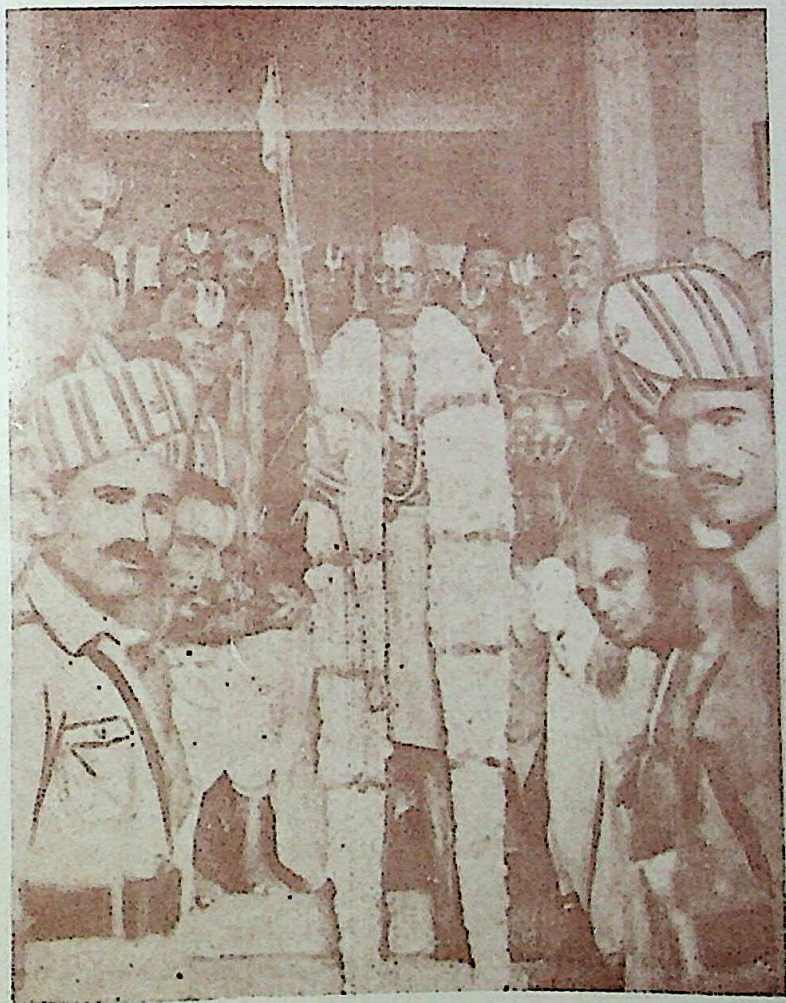
ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் ஆஸ்தாநத்திற்கு எழுந்தருளுதல்
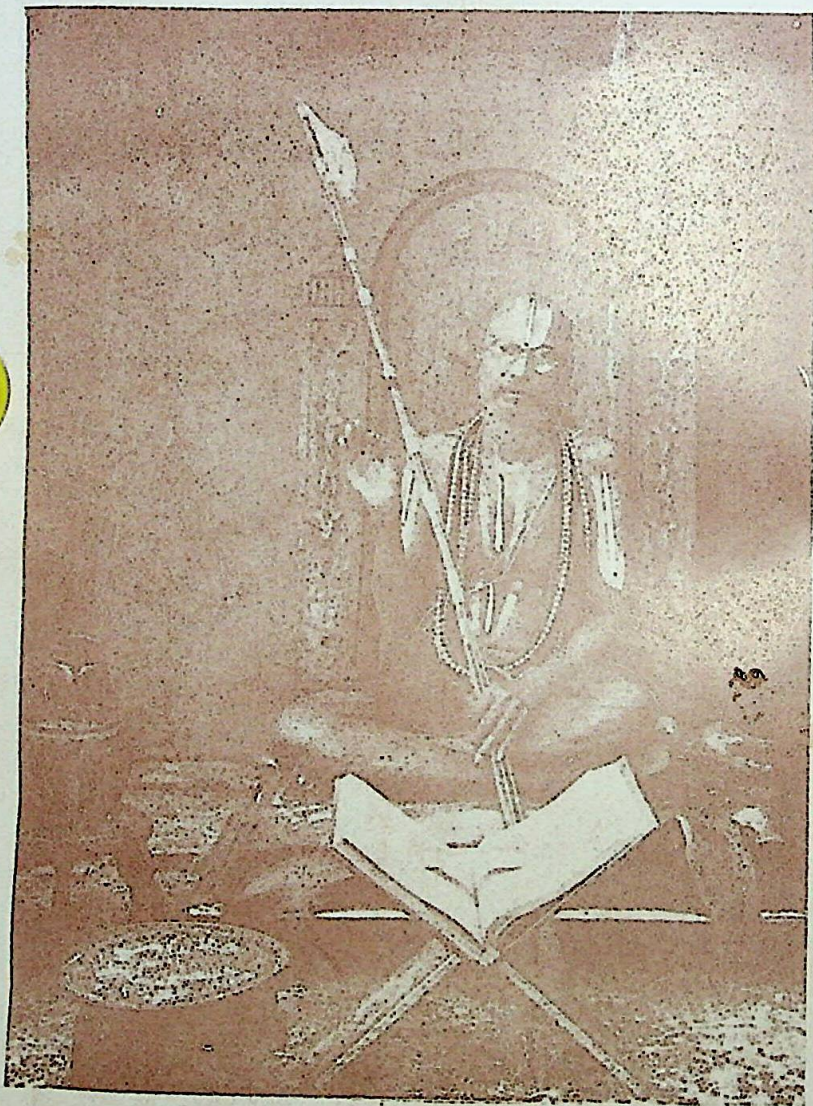
ஸ்ரீ அஹோபிலமடம் 42-வது பட்டம்
ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ திவ்யபாதுகாஸேவக ஸ்ரீவண்சடகோப
ஸ்ரீ ஸ்ரீரங்கசடகோப யதீந்த்ர மஹாதேசிகன்
திருநக்ஷத்ரம் தை உத்திராடம்

संतुष्टः प्रेक्ष्य सर्वश्रुतिहृदयहरां न्यासवर्त्माभिरक्षा-
दक्षां ग्रन्थत्रयीं तां स्वपदकमलयोरर्पयन्तं बुधाग्रचम्।
निश्चिन्वन् वोढुमर्हः पदमिह नृहरेरीदृगेवेति योगीट्
चातुर्मास्ये निवृत्ते सति सपरिजनो रङ्गमैच्छत्प्रयातुम्॥ ४६॥

आचातुर्मास्यमाराधितसपरिकरश्रीनृसिंहान्तरङ्गान्
शिष्यान्व्यानम्रमूर्ध्नोऽनुगतिकुतुकिनो दीर्घवीथीपुरस्थान्।
योगीन्द्रस्तान्निवर्त्य प्रथितसुफलमन्त्राक्षतैः पूर्णकामान्
रङ्गेन्द्राचार्यजुष्टस्त्वरितमुपययौ पावनं रङ्गधाम॥ ४७॥

शेषे यस्तत्र शेते नतनजशरणं श्रूयते यः श्रियः श्रीः
ये केचिद्विप्रुषो यन्महिमजलनिधेर्ब्रह्मरुद्रेन्द्रमुख्याः।
तं विष्णुं पुण्डरीकेक्षणममलगुणं सौम्यजामात्रभिख्यं
सान्द्रप्रेमा स नत्वा दशतनु भगवद्धाम नैजं जगाहे॥ ४८॥

பிறகு பெரிய அழகியஸிங்கர் ஸ்வஸ்தராய் திருமேனி தெளிந்து ப்ரவசநாதிசக்தரான பிறகு இவரும் கூடவேயிருந்து அபிகமனுதிகளைப் பண்ணி, விச்வரூபமங்களஹாரத்யாதிகளை பெரிய அழகியஸிங்கரையே செய்யும்படி ப்ரார்த்தித்து, ஸ்ரீசடாரி முதலானவைகளைத் தாமே ஸாதித்து, சில காலமானவுடன் ஸமாச்ரயணத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு வந்தார். பிறகு பெரிய அழகியஸிங்கருக்கு ஸ்வல்பம் சக்திவந்தவுடனே பரமவைதிகர்களாய் பண்டிதர்களாய்ப் போந்த வித்யார்த்திகளுக்கும் ஸதாசாரஸம்பன்னர்களான லௌகிக பண்டிதர்களுக்கும் ஸ்ரீபாஷ்யகாலக்ஷேபாதிகளையுபக்ரமித்து பெரிய அழகியஸிங்கர் ஸ்வல்பம் ஸாதித்தவுடன் இவர் மேலுள்ளவற்றை ப்ரதிதினமும் காலக்ஷேபம் சொல்லிக்கொண்டு போந்து, இப்படியே ஸ்ரீபாஷ்யம், ச்ருதப்ரகாசிகை, கீதாபாஷ்யம், தாத்பர்ய சந்த்ரிகை, பகவத்விஷயம், திருவாய்மொழிப்படி, ஈடு

अस्वास्थ्याज्जातु दूनो बलवदथ निजानन्तरं नेतृहानौ
दुष्येदाहोबिलश्रीनृहरिमठ इति स्वाकलय्यान्तरङ्गैः ।
आहूयान्तेवसन्तं पदयुगलनतं रङ्गनाथार्यमेवं
स्मेरास्यः प्राह लक्ष्मीनरहरिशठजिद्योगिराडदरेण ॥ ४९ ॥

हे श्रीरङ्गेशसूरिप्रवर ! बलवदस्वस्थताबाधितानां
अद्धास्माकं निदेशान्नृहरिपदमिदं निर्वहन्भव्यवृत्त्या ।
द्वाचत्वारिंश आहोविलयतिपतिषु भ्राजमानस्सुकीर्त्या
मालोलप्रीणनैकप्रसितमतिरिह स्याश्चिराय स्थिरायाम् ॥ ५० ॥

धन्यैकप्राप्यलक्ष्मीनृहरिपदपरीचारपुण्योत्सुकेऽपि
स्फीतामात्मन्यशक्तिं प्रथयति सभयं रङ्गनाथार्यवर्ये ।
स्मित्त्वाभाषीद्यतीन्दू रसिकमणिरिति त्वय्यतीवास्य विष्णोः
पूर्णा यच्छक्तिरातस्त्वमसि पदमिदं वोढुमेकः समर्थः ॥ ५१ ॥

முப்பத்தாறுயிரப்படி, பஞ்சவ்யாக்யானஸஹித ரஹஸ்யத்ரயஸாரம், எல்லாச் சில்லரை ரஹஸ்யங்கள், ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநம், ந்யாயபரிசுத்தி, தத்வமுக்தாகலாபம், ஸர்வார்த்தஸித்தி, அதிகரணஸாராவளி, அதிகரணடீகாம்ருதம், அதிகரணகல்பதரு, சததூஷணீ, சண்டமாருதம், தத்வடீகை முதலான க்ரந்தங்களை ஓரக்ஷரமும் விடாமல் ப்ரவசனம் பண்ணிப்போந்தார்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸந்நிதியில் மத்வமடாதிபதிகளுடன் வாக்யார்த்தம் செய்தல்

இதின் மத்தியில் உத்தராதிமடாதிபதியான ஸத்யாநந்த தீர்த்தர் என்னும் ப்ரபல வித்வான் ஸ்ரீரங்கம் வந்து, மடத்திலிருந்த விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தஸ்தாபன ப்ரவீணர்களான கோஷ்டீபுரம் ஸ்ரீ ஸௌம்யநாராயணாசார்ய ஸ்வாமியையும், புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியையும் விசிஷ்டாத்வைத வேதாந்தத்தில்

आसेतोरातुषारक्षितिधरमवनौ सञ्चरन् संप्रदायं
विष्ववसंवर्धयन्नः प्रकटितनिगमान्तानुगग्रन्थराशिः।
वालान्मालोलभक्तान्वयकृतजनुषः पण्डितान्कल्पयित्वा
सर्वाशाजित्वरः स्याः प्रतिवचनपरो मा स्म भूरत्र विद्वन्॥ ५२॥

गुर्वादेशं विधातुं सफलमयमहं सिद्ध इत्युक्तिमत्त्वात्
स्वाभिप्रायानुकूलं तदनु बुधमणिं रङ्गनाथं विजानत्।
मा भूत्केनापि तत्रोपहतिरिति निजानन्तरं वोढृभाव-
स्थैर्थं हृष्टो यतीन्दुः प्रकटमचकलल्लौकिकैः शासनाद्यैः॥ ५३॥

जीवश्राद्धे समाप्ते सति मुदितमनास्सूरिवर्याय चाथो
रङ्गेन्द्रायाचचक्षे रहसि विनयिने तं तदा प्रेषमन्त्रम्।
स्वेच्छातुर्याश्रमी सन् यमदित परमोऽहोबिले वण्शठारे-
स्त्रातः पारंपरीतो जयति यतिवरैर्यश्च मा लोलभाग्भिः॥ ५४॥

வாக்யார்த்தம் சொல்ல தம் மடத்திற்கு வரவேண்டுமென்று அழைத்தார். இந்த ஸ்வாமிகளும் ஸ்ரீ அழகியஸிங்கர்களிடத்தில் நியமனம் வாங்கிக் கொண்டு உத்தராதிமடத்திற்குச் சென்று ஆநந்ததாரதம்ய விஷயமாக ஸரஸமாக சில வாக்யார்த்தங்களைச் சொல்ல, அம்மடத்திலிருந்த வித்வான்களும், வித்யார்த்திகளும் அவர்களைச் சரியாகச் சொல்லவிட்டாமல் குழப்பம் செய்தார்கள். அந்த ஸ்வாமிகளும் சரியான மத்யஸ்தர்களில்லாமையாலும், இங்குள்ள ஸர்வரும் தோன்றியபடி விஷயம் சொல்வதாலும் நம் ஸித்தாந்தம் சரியாக ஸ்தாபனமடையாது போல் தோன்றுகிறதென்று வித்யார்த்திகள் மூலமாய்த் தெரிவித்தார்கள். சின்ன அழகியஸிங்கரும் ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸன்னிதிமண்டபத்தில் வாக்யார்த்தம் நடப்பதாயிருந்தால் நாமே வருகிறோமென்று ஸத்யாநந்த தீர்த்தாசார்யருக்குத் தெரிவிக்க, அவரும் உத்ஸாஹத்துடன் வருவதாகச் சொன்னார்.

उक्त्वोच्चैर्मन्त्रमेनं त्यजनमथ तथोद्घोषयन्नीषणानां
भक्त्या काषायशाटीं बुधकुलतिलकः कुण्डिकां च त्रिदण्डीम्।
गृह्णन्नस्माद्यतीन्दोर्नरहरिसविधे योगिभूतो महात्मा
भेजे श्रीरङ्गकार्यात्मज इति भुवनक्षेमदं नामधेयम्॥ ५५॥

दिव्याज्ञाधुक्षितेन प्रथितगुणनिधेर्ज्यायसो योगिनेतुः
ख्यातश्रीकार्यकर्त्रा कृतमतिललितं पावनं ध्यानपद्यम्।
शिष्टास्तुष्टास्तदानीमहमहमिकया हन्त पुञ्जीभवन्तो
नन्दन्मालोलमद्धा मधुरमभिजगुस्सन्निधौ भक्तिपूर्वम्॥ ५६॥

स्वामी शार्दूलवत्क्रीडति किल गहने तर्कवादे सदेति
व्यक्त्यै शार्दूलविक्रीडितमिव कलितं भाति यद्ध्यानपद्यम्।
भक्तानां भागधेयं किमपि नवयतेर्वर्णनं सद्गुणानां
संगृह्यार्थात्तदित्थं कविरयमधुना गायति स्रग्धरात्म॥ ५७॥

பிறகு சின்ன அழகியஸிங்கர் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹனையும் ஸ்ரீ பெரிய அழகியஸிங்கரையும் தன்டன் ஸமர்ப்பித்து நியமனம் கேட்க, ஸ்ரீ அழகியஸிங்கரும்,

''प्रतिष्ठापितवेदान्तः प्रतिक्षिप्तबहिर्मतः। भूयास्त्रैविद्यमान्यस्त्वं भूरिकल्याणभाजनम्''

என்று பெரிய அம்மாள் ஸ்ரீ தேசிகனை அநுக்ரஹித்தது போல் இந்த ச்லோகத்தையே சொல்லி பரமக்ருபையுடன் அநுக்ரஹித்து நியமித்தார். இவரும் சிஷ்யர்களுடன் கோயிலுக்குப் போய் ஸ்ரீ தேசிகனையும், ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரையும் தண்டன் ஸமர்ப்பித்து ஸ்ரீ ரங்கநாதனை த்யானித்துகொண்டு, ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரின் முன் மண்டபத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார். ஸத்யாநந்ததீர்த்தரும் சொன்னபடி அங்கு வந்து சேர்ந்தார். பிறகு த்ரிமதஸ்த பண்டிதபூயிஷ்டமும், லௌகிகபண்டித பூயிஷ்டமுமான அந்த கோஷ்டியில் ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக வந்த வ்யுத்பத்திவாத வாக்யார்த்த விஷயசோதநாதிகள் முதலில் நடந்தன.

श्रीरङ्गेशो यतीन्दुर्यमिह करुणया स्यादसावित्यदर्शि-
यश्च प्रख्यातलक्ष्मीनरहरिशठजिद्योगिपादाब्जभृङ्गः ।
कारुण्यक्षान्तिदान्तिप्रभृतिशुभगुणैर्भान्तमेनं बुधाग्र्यं
सेवे श्रीरङ्गकारिप्रभवयतिपतिं श्रेयसां सन्निधानम् ॥ ५८ ॥

प्रणतबुधकुलस्य ज्यायसरसंयमीन्दो
र्नियमनवशवर्ती योगिनां चक्रवर्ती ।
अनुविधि यतिधर्मानाचरन्नादराच्छ्री
हरिमुदमधित श्रीरङ्गपूर्वः शठारिः ॥ ५९ ॥

इति मधुरान्तकस्थ श्रीमदहोबिलमठीय संस्कृतमहाकलाशालाव्याकरणप्रवचनीयस्य श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोप यतीन्द्रमहादेशिकदयोदञ्चितसरलकविताबिरुदस्य पादूपुराभिजनस्य वात्स्यस्य शब्दविद्याप्रवीणस्य विदुषः श्री राघवाचार्यस्य कृतौ आचार्यवैभवसुधायां द्वितीयस्तरङ्गः

மோக்ஷத்தில் ஆநந்த தாரதம்யத்தைப் பற்றிய வாக்யார்த்தம்

பிறகு ஸ்ரீ சின்ன அழகியஸிங்கர் ஸத்யாநந்ததீர்த்தரைப் பார்த்து, 'ஸ்ரீ ஸௌம்யநாராயணாசார்யஸ்வாமி முதலானவர்களோடு ஆநந்த தாரதம்யவிஷயமாக உங்கள் மடத்தில் ஏதோ வாக்யார்த்தம் நடந்தாகக் கேள்விப்பட்டேன். உங்கள் ஸித்தாந்தத்தில் சொல்லுகிற आनन्दतारतम्यம் என்பது कीदृशम्? संख्याकृतम्? परिमाणकृतम्? विषयकृतम्? स्वरूपकृतं वा? என்று விகல்பித்து 'नाद्यः पक्षः, संख्याकृततारतम्यं हि, एकतरकृतमुक्तानन्दपर्याप्त-संख्याव्याप्यत्वव्यापकत्वान्यतरावच्छेदकसंख्याविभाजकधर्मवत्संपर्याप्त्यधिकरणत्व-मपरमुक्तानन्देषु । यथा अष्टवस्वपेक्षया सप्तर्षिषु द्वादशादित्येषु च वसुपर्याप्तत्व-संख्याव्याप्यतावच्छेदकसप्तत्वत्वरूपसंख्याविभाजकधर्मवत् संख्यापर्याप्त्यधि-करणत्वस्य सप्तर्षिषु तादृशसंख्याव्यापकतावच्छेदकद्वादशत्वरूपतादृशधर्मवत्संख्या

अथ तृतीयस्तरङ्गः

अभिनवमुनिश्रेष्ठो लक्ष्मीनृसिंहशठद्विषो
यतिकुलपतेराज्ञानित्यानुवृत्तिकुतूहली।
भगवदभिगत्याद्युल्लाघेन तेन सहाचरन्
नृहरिचरणत्राणं न्यास्थद्विनम्रजनेऽन्वहम्॥ १॥

बुधजनपरिष्टुत्यः श्रीरङ्गकारिजसंयमी
हरिपदयुगीभाजां कुर्वन् समाश्रयणं क्रमात्।
यतिनृपतिनानेन स्वप्रार्थितार्थविधायिना
पुनरधिकृतां चक्रे तां विश्वरूपसमर्हणाम्॥ २॥

शुचिषु विनयिष्वन्तेवासिष्वतीव दयालुना
परममुनिना श्रीभाष्याद्ये भवार्तरसायने।
लघुतरमथारब्धे दातुं मुदा परयान्वितो
यतिपतिरयं प्रोवाचान्तं तदेव सुविस्तरम्॥ ३॥

पर्याप्त्यधिकरणत्वस्य द्वादशादित्येषु च सत्वात्। एतादृशं च तारतम्यं मुक्तानन्देष्व-संभवि। आनन्दस्य भवन्मते जीवस्वरूपत्वेन प्रत्येकमेकत्वेन संख्याकृतवैषम्या-भावात्।

न द्वितीयः। परिमाणकृततारतम्यं हि आमलकापेक्षया बिल्वबदरयोः तत्संयुक्तयावत्प्रदेशसंयोगयोग्यत्वसमानाधिकरणत दसंयुक्त प्रदेशसंयोगयोग्यत्व-तत्संयुक्तयत्किंचित्प्रदेशसंयोगयोग्यत्वान्यतररूपं प्रसिद्धम्। तादृशस्याणुरूप जीवस्वरूपानन्देष्वसंभवात्॥

न तृतीयः। विषयकृततारतम्यं हि तद्विषययत्किंचिदविषयकत्व-तदविषयविषयकत्वान्यतररूपम्। यथा घटपटोभयविषयकज्ञानापेक्षया एकविषयक-ज्ञानत्रितयविषयकज्ञानयोः तादृशानन्दतारतम्यस्य 'सर्वं ह पश्यः पश्यति' इत्यादिश्रुत्युक्तसर्वज्ञत्वेन समानेषु मुक्तेष्वसंभवात्॥

विवरणयुतां षट्साहस्रीं यतीन्द्रगिरोऽखिला
निगममकुटाचार्यग्रन्थांस्तथा निखिलानपि ।
विबुधजनताध्येयश्रीरङ्गकारिजयोगिना
धुरि निजगुरोः शिष्या अध्यापिता धुतसंशयम् ॥ ४ ॥

द्रुतमुपगतो रङ्गं द्वैत्युत्तरादिमठाधिपो
भुवनविदितस्सत्यध्यानाद्यतीर्थसमाख्यया ।
सुमनसा उपाहूय श्रीभाष्यकारमतानुगान्
व्यवदत तदोत्सिक्तः शास्त्रेषु विश्वजिगीषया ॥ ५ ॥

विबुधतिलको वाधूलश्रीनिवासगुरूत्तमो
मधुरवचनस्सौम्यो नारायणार्यसुधीरपि ।
नृहरिमठविद्वांसावस्मद्यतीन्द्रयुगाज्ञया
कृतपरिकरौ तस्मै वादाहवाय तदा गतौ ॥ ६ ॥

नापि चतुर्थः । स्वरूपकृततारतम्यं हि मधुरमधुरतररसयोरिव परस्परासमनाधिकरणवैजात्यवत्त्वम् । तादृशवैजात्यस्य मुक्तस्वरूपानन्देष्व-प्रामाणिकत्वात्' என்று விகல்பசிரஸ்ஸுக்களை ஸ்பஷ்டமாக விவரித்துக் காண்பித்தார்.

ஸத்யாநந்ததீர்த்தரும் கொஞ்சம் சகிதராய் कथंचित् धैर्यमवलंब्य, स्वरूपकृततारतम्यमेव मुक्तानन्देष्वभ्युपगम्यते । तच्च इक्षुरस गुडरसक्षीरवृत्तिमधुरमधुरतरमधुरतमरसानामिव परस्परासमानाधि-करणवैजात्यवत्त्वरूपமென்று ஸமாதானம் சொன்னார்.

ஸ்ரீசின்ன அழகியசிங்கரும், 'அப்படிச் சொல்வதற்கு ப்ரமாணமுண்டா? इक्षुक्षीरगुडरसादीनां वैजात्यं रसनेन्द्रियजन्यप्रत्यक्षத்தாலே க்ரஹிக்கப்படுவதுபோல் मुक्तानन्दवैजात्यं प्रत्यक्षवेद्यமன்றே. வேதவாக்யம் ப்ரமாணமென்னில், அது எது? என்று கேட்க, அவரும் அவர்கள் சொல்லும் ப்ரமாண வாக்யமுபஸ்திதமாகாமல் ஸ்வரூபவைஜாத்யமே உள்ளது

परबहुमतां मुक्तानन्देषु तारतमीं मिथः
प्रबलतरयाश्रुत्या युक्त्या प्रतिक्षिपतोस्तयोः ।
मधुरमधुरं गंभीरार्थं गिरां प्रसरं क्रुधा
शळपळरवैर्माध्वा विद्वज्जना रुरुधुर्मुहुः ॥ ७ ॥

परित उदितैरेवं संक्रुद्धमाध्वमुधास्वनै-
र्हठविघटितं वादोद्योगं विचिन्त्य निजं बुधौ ।
निखिलमपि तद्वृत्तं विद्यार्थिभिः प्रहितैः स्वकै-
रुभययतिराजौ नः शीघ्रं न्यवीधिदतां तदा ॥ ८ ॥

तदनु बहुविमान्यः श्रीरङ्गकारिजयोगिराट्
स्वगुरुसविधे पर्यालोच्याञ्जसा मतरक्षणम् ।
इति नियममास्थेयं वादेष्ववश्यमवोधय-
न्निजजनमुखात्सत्यध्यानं मुनिं गुरुतल्लजः ॥ ९ ॥

என்று அடிக்கடி சொன்னார். ஸ்ரீ அழகியஸிங்கரும் மேயஸித்தி மாநாதீனையாகையால் ப்ரமாணம் சொல்லாவிடில் ஆநந்ததாரதம்யம் அப்ராமாணிகமாகவே முடியுமென்று வற்புறுத்திச் சொன்னார்.

பிறகு ஒரு மத்வர் கர்ணேஜபம் பண்ண "अक्षण्वन्तः कर्णवन्तः सखाया मनोजवेष्वसमानावभूवुः" என்பது இதற்குப் பிரமாணம். तेन च मनोजवशब्दिते ज्ञाने साम्याभावप्रतिपादनात् तारतम्यमवगम्यते । तेन च फलतारतम्यमर्थसिद्धम्' என்று சொன்னார். ஸ்ரீ அழகியஸிங்கரும்,

अक्षण्वन्त इति श्रुतेः सर्वसाक्षात्कर्तृत्वेन समान्तरराहित्यपरत्वात्, अक्षण्वन्तः कर्णवन्त इत्याभ्यां सर्वसाक्षात्कर्तृचक्षुष्मत्त्वस्य तादृशश्रोत्रवत्त्वस्य च बोधनात्, प्रशंसायां मतुप्प्रत्यात्, "कीर्तिमानसमो राजा निस्समास्तत्र पण्डिताः" इत्यादौ कीर्तिपाण्डित्याभ्यां सदृशान्तरराहित्यस्येव तादृशसाक्षात्कर्तृत्वेन सदृशान्तरनिषेधबोधनस्य युक्तत्वात् ज्ञानतारतम्यपरत्वाभावात्, तत्कृतानन्दरूपफलतारतम्यासिद्धेश्च' என்று ச்ருத்யர்த்தத்தை விசதமாக

जयति भगवान् विश्वक्षेमङ्करो नृहरिः श्रिया
शठरिपुमुनिः श्रीरङ्गाद्योऽहमेनमुपासिता ।
विबुधवर भोः सत्यध्यानाभिधानमुने त्वया
सह विवदिषुः प्राक्कर्तव्यं किमप्यभिकामये ॥ १० ॥

विवदनसभा कार्या श्रीरङ्गराजमनःप्रियो-
दवसितपुरोदीप्रे सन्मण्डपेऽखिलसंमता ।
क्कचन विदुषि व्यातन्वाने विवादमिहापरै-
र्युगपदभितो नैव प्रश्नः क्रियेत कदाचन ॥ ११ ॥

निगमनयवित्सङ्घे मध्यस्थता सुविधीयतां
सदसि गुणभृत्यस्यां वादोत्सुकेन सह त्वया ।
विवदितुमहं वेदान्ताद्येषु तर्हि समुत्सहे
सुसुखतरमित्येवं नारायणस्मृतिसंततिः ॥ १२ ॥

உபபாதிக்க, ஸத்யாநந்ததீர்த்தரும் மௌனமாக இருந்தார்.

பிறகு ஸ்ரீசின்ன அழகியசிங்கர், 'கோஷ்டியில் மஹாபண்டித ஶ்ரேஷ்டரான ஸத்யாநந்ததீர்த்த ஸ்வாமிகளோடு விஷயம் சொல்லப்பெற்றதைப் பற்றி மிகவும் ஸந்தோஷிக்கிறேன், இங்கு இருக்கும் பண்டிதர்களெல்லோருக்கும் இப்போது நடந்த விஷயங்களெல்லாம் ஸம்யக் விதிதம். இனி இதைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதொன்றுமில்லை' என்று சொல்லி அந்த ஸ்வாமிகளையும் ஸந்தோஷிப்பித்து, சிஷ்யர்களுடைய யதிராஜஸப்ததி படநபூர்வகமாக வாத்யகோஷத்துடன் தசாவதார ஸந்நிதிக்கெழுந்தருளி ஸ்ரீ அழகியஶிங்கருடைய திருவடிகளிலே தண்டம் ஸமர்ப்பித்து நடந்த வ்ருத்தாந்தத்தை ஒன்றும் விடாமல் விண்ணப்பம் செய்தார். அவரும் போரவுகந்து இப்படியே ஸர்வதா ஸர்வதிக்கிலும் விஜயத்தை அடையக்கடவீரென்று அநுக்ரஹித்தார்.

इति यतिपतेर्भावं श्रीरङ्गपूर्वशठद्विषः
प्रियपरिजने स्पष्टस्पष्टं विवृण्वति निर्मलम् ।
उचितविदथो सत्यध्यानोऽपि संयमिपुङ्गवः
प्रमुदितमना ओमित्यूरीचकार गिराञ्जसा ॥ १३ ॥

तदनु पदयोर्नम्रं श्रीरङ्गकारिजयोगिनं
निरवधिदयोदन्वान् लक्ष्मीनृसिंहशठक्रुधः ।
सपदि हृदिकृत्यास्मत्सिद्धान्तरक्षणधूर्वहं
ददनुमतिं मोदादन्वग्रहीदीति योगिराट् ॥ १४ ॥

गुरुकुलपरिक्लिष्ट श्रीरङ्गकारिजसंयमिन् !
इतरमतमुन्मूलय श्रुत्यश्चलाध्वसुरक्षिता ।
त्वमिह विलसत्कीर्तिर्वेदान्तदेशिकवत्क्षितौ
बहुशुभनिधिर्भूयास्त्रैविद्यमान्यतमश्चिरम् ॥ १५ ॥

சிலகாலமான பிறகு சிலர் இருவரையும் சேர்த்து வ்யவஹாராதிகளைப் பண்ணமுயல சின்ன அழகியசிங்கரான இவர் ந்ருஸிம்ஹனைப் ப்ரார்த்திக்க அவைகள் எல்லாம் ஸூர்யனைக் கண்ட பனிபோல் ஸுகமாய் நீங்கி விட்டன.

ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் ஆஸ்தாநத்திற்கு எழுந்தருளுதல்

பிறகு விஷு வருஷம் ஐப்பசி மாதம் சுக்ல பஞ்சமி தினத்தில் (24-10-1941) ஆஸ்தாநத்தை யதாக்ரமமாக ஸ்ரீசின்ன அழகியசிங்கர் கையில் ஒப்பித்து ஸ்ரீபெரிய அழகியஸிங்கர் பரமபதத்தை அடைந்தார். பிறகு அசீதிவேத பாராயண ங்களோடும் நாலாயிர ப்ரபந்த தேஶிக ப்ரபந்த ஸேவைகளோடும் தத்தத்காலோசித விஶேஷ பூரி தக்ஷிணைகளோடும் ஆயிரக்கணக்கான வேஷ்டி சால்வை ப்ரதாநங்களோடும் கைங்கர்யத்திலந்வயித்த ஸ்வாமிகளுக்கு நாநாவித த்ரவ்ய ப்ரதாநங்களோடும் பதின்மூன்றுநாள் கைங்கர்யங்கள் பரிபூர்ணமாக நடந்தன. ஏராளமான ஸ்வாமி களெழுந்தருளியிருந்தார்கள்.

नवमुनिवरः शिष्यैः श्रीरङ्गहर्म्यगतस्ततो
निगममकुटाचार्यं रङ्गेश्वरीमपि सन्नमन्।
मनसि कलयन् रङ्गाधीशं हरिं मुहुरादरा-
द्विकसितमुखो विद्वत्पूर्णां विवादसभां ययौ ॥ १६ ॥

इह हि विवदिष्येते शास्त्रेषु विश्वमनोहरं
यतिकुलपती मान्यावित्यन्तराहितकौतुकाः।
अहमहमिकाभाजः प्राज्ञा मतत्रयवेदिनो
भुवननयनिष्णातास्संहत्य यत्र विरेजिरे ॥ १७ ॥

कृतपरिचयैस्तत्तच्छास्त्रेषु शिष्यचयैर्वृते
द्रुतमधिगते सत्यध्यानाभिधानमुनौ सभाम्।
विषयपरिशुद्ध्यादिव्युत्पत्तिवादगिरि क्वचित्
प्रथममतनोत्सार्धं तेनास्मदीयगुरूत्तमः ॥ १८ ॥

ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கரின் பட்டாபிஷேகமும், கர்த்தவ்ய ப்ரதிஜ்ஞையும்

மறுநாள் பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவத்தில் பாவன-காவேரீதீர்த்தபரிபூர்ணகடங்களால் அபிஷேசநம் பண்ணப்பெற்று திருவீதிவலம் வந்து ஸாயம், அபிகமநம் நடந்த பிறகு, புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி முதலான மஹான்களுடையவும், லௌகிகப் ப்ரபுக்களுடையவும் கோஷ்டியிலே அவர்களுடைய ஸமக்ஷத்தில் ஸ்ரீ சின்ன அழகியசிங்கர், "நாம் ந்ருஸிம்ஹாராதநத்திற்கு வந்து ஸுமார் பன்னிரெண்டு வருஷமாகிறது. இத்தனைகாலம் மனோரத மாத்ரவிஷயமான சில கைங்கர்யங்களை சீக்கிரமாகவே பண்ணக்கடவேன். அதாவது – வேதபாடஶாலாஸ்தாபநம், ப்ரபந்தபாடஶாலா ஸ்தாபநம், ஶாஸ்த்ர பாடஶாலா ஸ்தாபநம் வேதாந்தக்ரந்த காலக்ஷேபம், வேதாந்தக்ரந்த நிர்மாணம், வித்வான்களைக் கொண்டு ஆங்காங்கு

अथ गुरुवरोऽस्माकं संरक्षिता श्रुतिविन्मतं
गिरमिति बभाषे तं सत्याभिचिन्तनयोगिनम् ।
ननु यतिपते ! वादो मुक्तप्रमोदमनूदितो
य इह विबुधैस्तस्मिन् किंचिन्ममास्ति विवक्षितम् ॥ १९ ॥

ननु तरतमत्वं यन्मुक्तात्ममोद उदीरितं
किमु तदुदितं संख्यातः किं कृतं परिमाणतः ।
किमु विषयतो जातं किं वा स्वरूपत उद्गतं
प्रभवति न खल्वेकः पक्षोऽपि तत्र सयुक्तिकः ॥ २० ॥

अजहति सदैकत्वं प्रत्येकमात्मगणे स्थिता
समगणि भवत्पक्षे मुक्तस्वरूपतया यतः ।
न तरतमता संख्यामूला ततो मुदि युज्यते
जगति जयति द्वित्वत्रित्वादिसंश्रयगा हि सा ॥ २१ ॥

விஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தோபந்யாஸம், விஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த வாக்யார்த்த ரூபமாக மாலோல வித்வத் ஸபா நிர்மாணம், ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹப்ரியா என்னும் ஓர் மாதப் பத்ரிகை வெளியிடுதல் முதலான கைங்கர்யங்களை யதாசக்தி ப்ரதானமாக பண்ணக்கடவேன்; மஹான்களான வித்வான்கள் இதில் யதாஶக்தி உபகரிக்கக் கடவர்கள்'' என்று கர்த்தவ்யகைங்கர்ய ப்ரதிஜ்ஞாபூர்வகம் ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹனையும் மஹான்களையும் ப்ரார்த்தித்தருளினார்.

இந்த பட்டாபிஷேக வைபவவைகரியை நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புவோர்கள் காரைக்குறிச்சி வங்கிபுரம் ஸுந்தராசார்யரால் சித்ரபானு ஹு மார்கழி - மீ 18உ ப்ரசுரிக்கப்பட்ட ஆறுவது புகழ்மாலையில் 16-வது பக்கத்திலிருந்து 24-வது பக்கம் வரையிலும் விஷு ஹு கார்த்திகை, மார்கழி மாதங்களில் வந்த ஸம்ஸ்க்ருத ரூபமான உத்யான பத்ரிகையிலும் காணலாம்.

तदधिगतसंयोगात्द्युक्तयोगयुगार्हता
तदधिगतयत्किंचिद्देशाभिमर्शनयोग्यता।
इति हि परिमाणोत्थं वैषम्यमाम्र उदुंबरे
स्फुरति मुदि तन्नाणोर्युक्तं स्वरूप इहात्मनः ॥ २२ ॥

तदविषयसंस्पर्शस्तद्गोचरांशवियुक्तते-
त्युभयमिह वैषम्यं यद् दृश्यते विषयोदितम्।
घटतदितरज्ञाने तन्मात्रगोचरसंविदि
प्रसजति न तन्मोदे सर्वज्ञमुक्तगणाश्रिते ॥ २३ ॥

अधिकमधुरे यद्वैषम्यं तथा मधुरे रसे
नियतविषमाधारं वैजात्यमित्यनुभूयते।
तदपि निगमान्तैकप्रत्येयमुक्तगमुक्ततौ
न खलु घटते मानाभावात्स्वरूपकृतोदयम् ॥ २४ ॥

வேத பாடசாலை, ஶ்ரீ ந்ருஸிம்ஹப்ரியா இவைகளின் ஆரம்பம்

உடனே கார்த்திகை மாதத்தில் தஶாவதார ஸந்நிதியிலேயே ஒரு வேதபாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அப்பொழுதே, விஶிஷ்டாத்வைத வேதாந்தத்தில் ப்ரவீணராயும் ஆங்கிலபாஷையில் அதிஸமர்த்தரும், வேதாந்த தீபிகை என்னும் முன் நடந்த மாதப் பத்திரிகைக்கு பத்ராசிரியராய் இருந்தவரும், மாம்பலத்தில் வஸித்து வருபவருமான வங்கிபுரம் கோம்பூரம் S. வாஸுதேவாசாரியருக்கு, 'நம் ஶ்ரீமடத்தின் சார்பாக வேதாந்த தீபிகையைப் போல் ஒரு மாதப் பத்ரிகையை வெளியிடவேண்டுமென்ற உத்தேசம் இருக்கின்றது. ஶ்ரீ ந்ருஸிம்ஹன் திருவுள்ளத்திற்கு அதில் எழுதும் விஷயங்கள் அத்யந்த ப்ரியங்களாகையாலே அந்த பத்ரிகைக்கு "ஶ்ரீ ந்ருஸிம்ஹ ப்ரியா" என்று பெயர் வைக்க வேண்டும் என்னும் உத்தேசமிருக்கின்றது. இவ்வுத்தேசங்களை

इति विदलिते तत्तद्युक्त्यात्र पक्षचतुष्टये
कथमिव तव प्राण्यादानन्दतारतमी बत ।
इह हि निखिलं मेयं मानात्प्रसिध्यति नान्यथे-
त्युरुगुणगिरान्येष्टं पक्षं निरुत्तरमक्षिपत् ॥ २५ ॥

विबुधजनताहृद्यं वादं गभीरमिमं गुरोः
श्रवणयुगलीपात्रं कुर्वन् स सत्यविचिन्तनः ।
मुनिरपि ततो द्वैती भीत्यानुविद्धमना मनाक्
कथमपि धृतिं गृह्णन्नित्यब्रवीद्गिरमञ्जसा ॥ २६ ॥

बुधवर ! गुडक्षीरेक्षूणां रसेष्विह या मिथो
विषमविषया वैजात्यत्वेन तारतमीक्ष्यते ।
सदृशमनया मुक्तानन्देषु कामपि वैषमी-
मनयत महानाचार्यो नः स्वरूपकृतोदयाम् ॥ २७ ॥

எல்லாம் வேதாந்த தீபிகைக்குப் போல் ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹப்ரியைக்கும் தேவரீரே பத்ராதிபராக இருந்து ஶிஷ்ய ஸபா ஆரம்ப காலத்தில் மனோரதித்த விஷயங்க ளெல்லாம் பூர்ணமாகும் ஸமயம் வாய்த்தது என்கிற ஸந்தோஷத்தோடே பூர்த்தி செய்விக்க வேண்டும் என்று ஒரு ஸ்ரீமுகம் நியமித்தருளினார். அவரும் அந்நியமனத்தை சிரஸா வஹித்து தை மாதத்திலேயே ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹப்ரியை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினார். இதில் நம் ஆழ்வார், ஆசார்யர்களால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டுள்ள க்ரந்தங்களில் அழுந்திக் கிடக்கும் விஶிஷ்டாத்வைத மதத்தின் தத்வங்களும், உபநிஷத்துக்கள், பகவத்கீதை, ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கே அஸாதாரணமாய் உள்ள ரஹஸ்ய க்ரந்தங்கள், ஸ்ரீ பாஷ்யாதிகள், தமிழ் வேதமென்று சிறப்பித்துக் கூறும் ஆழ்வார் பாசுரங்கள், மற்ற அருளிச் செயல்கள் இவை முதலிய க்ரந்தங்களிலிருந்து ஆராய்ந்தெடுத்த விஶேஷ விஷயங்கள் ஸரளமான மணிப்ரவாள நடையில் ப்ரகாசிப்பிக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஒவ்வொரு மாதமு ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹனுடைய நித்யோத்ஸவாதிகளைப் பற்றியும்,

कथितमथ तत्सत्यध्यानेन संयमिनोत्तरं
श्रवणविषयं कुर्वंस्तत्खण्डने कलितत्वरः ।
विदितनिगमस्वान्तः श्रीरङ्गकारिजदेशिकः
कुलपतिरदत्तैवं प्रत्युत्तरं नयशोभितम् ॥ २८ ॥

ननु रसनया लोके यद्वद्गुडादिरसोत्कर-
ग्रहणपरया वैषाम्यत्र स्थिता परिगृह्यते ।
निगमवचसा तद्वन्मुक्तात्मसंमदवेदिना
न तरतमता केनाप्यत्र स्थिता प्रतिपाद्यते ॥ २९ ॥

तत इह भवत्प्रष्ठप्रेष्ठापि मुक्तमुदाश्रिता
ननु विषमता सैषा ज्ञेया प्रमाणपथोज्झिता ।
प्रमितिविषयत्वेऽस्याः श्रुत्यश्वलोक्तिषु कापि चेत्
प्रभवति सदस्यस्यां तूर्णं प्रकाशयतां भवान् ॥ ३० ॥

ஸ்ரீ ஸந்நிதியில் நடக்கும் நித்ய ததீயாராதன க்ரந்த காலக்ஷேபாதிகளைப் பற்றியும், அவ்வோதேசகாலங்களில் நடக்கும் ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர்களுடைய யாத்ராதி மஹோத்ஸவங்களைப் பற்றியும், மற்றும் ஸ்ரீ ஸந்நிதி ஸம்பந்தமா விசேஷ வ்ருத்தாந்தங்களைப் பற்றியும், அப்போதைக்கப்போது ஆஸ்திகர்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டிய நித்ய நைமித்திக கைங்கர்ய கால நிர்ணயாதிகளைப் பற்றி பூர்வமே நிர்ணயித்து அனுப்புப்பட்ட விஷயங்களைப் பற்றியும் குறிப்புகள் ப்ரசுரிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

ஹிந்தியில் *ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹப்ரியா*

சில காலம் கழித்து புதுக்கோட்டை வேதாந்த நிபுணரான ஸம்ஸ்க்ருத M.A. சருக்கை ஸ்ரீநிவாஸராகவா சார்யரால் ஹிந்தியில் ஒரு ந்ருஸிம்ஹப்ரியை ப்ராரம்பிக்கப்பட்டு சிலநாள் நடந்து நின்றுபோய், இப்போது அயோத்திக்கு ஸமீபத்திலுள்ள பரேலி ஜில்லாவில் வஸிக்கும் ஸந்நிதி ஸிஷ்யரான ஆசார்ய பீடம் ராகவாசார்யரால் (கவர்னர்ஜெனரல்,

असकृदसकृत्पृष्टो मानं स सत्यविचिन्तनः
स्मरणसरणेर्दूरं वक्तुं यदाजनि न क्षमः।
श्रवसि जपतः शिष्यात्कस्माच्चन प्रतिबुद्धवान्
सपदि निजगादाक्षण्वन्तश्श्रुतिं बहु हर्षतः ॥ ३१ ॥

लसदसमतान् बुद्धिष्वद्धा मनोजवशब्दिता-
स्वतिशयितदृक्कर्णान्मुक्तानियं ब्रुवती श्रुतिः।
ध्वनयति हि धीरूपानन्देषु तारतमीमपी-
त्यकृतकगिरस्तस्या भावं यथामति चाभ्यधात् ॥ ३२ ॥

इति विवरणे सत्यध्यानस्य योगवतः श्रुते-
रननुगुणतामस्याश्चार्थं समञ्जसमञ्जसा।
प्रथयितुमना अस्मत्स्वामी स्मितोल्लसदाननो
वचनमिदमाचष्ट श्रीरङ्गकारिजसंयमीट् ॥ ३३ ॥

கவர்னர், மந்த்ரிகள் முதலியவர்களால் கொண்டாடப்பட்டு) ப்ரதிமாதம் வெளியிடப்பட்டு வருகிறது.

ஸ்ரீ மாலோல வித்வத் ஸதஸ்

தைமாதம் பிறந்தவாறே உத்திராட மஹோத்ஸவத்தில் ஸ்ரீ மாலோல வித்வத் ஸபை என்னும் ஒரு ஸபையை ஆரம்பித்து, பண்டிதர்கள் அனைவரையும், வரவழைத்து விஶிஷ்டாத்வைத வேதாந்தத்தில் வாக்யார்தங்களை அதி விசித்ரமாக நடத்தி, அவர்களுக்கு கமனாகமன வ்யயத்தையும் கொடுத்து யோக்யதைக்காக விம்ஶதிரூப்யப்ராதனம் செய்து ஸபையைப் பூர்த்தி செய்தார்.

ஸ்ரீ ரங்கநாதன் மங்களாஶாஸநம்

பிறகு ஸந்நிதி ப்ராசீன க்ரமப்படி மர்யாதைகளுடன் ஸ்ரீரங்கநாதன் ஸந்நிதிக்கு எழுந்தருளி, ஸ்ரீ ரங்கநாதனையும், ஸ்ரீ ரங்கநாச்சியாரையும் திருவடிதொழுது அவர்கள் ஸப்ரேமமாகக் கொடுத்த வரிசைகள் எல்லாவற்றையும்

यदिह मतुपोर्युग्मं प्राशंसिकं परिदृश्यते
श्रुतिवच इदं तस्मान्मुक्तान्स्तवीत्यविशेषतः ।
विशदमिति तात्पर्यं श्रुत्यास्त्वया बत भज्यते
ननु कथयता हेयां धीवैषमीमपवर्गिषु ॥ ३४ ॥

अपि च विबुधा राजन्त्यत्रासमा इति कीर्तिमान्
नृपतिरसमो बाभात्यत्रेति चोक्तियुगादिह ।
न खलु चतुरप्रज्ञः प्रत्येति कोऽपि मतिश्रितां
अयि विषमतां कांचिज्जानाति नापि यशोगताम् ॥ ३५ ॥

वचनयुगळात्तस्माद्यद्बुधेषु महीपता-
वतिशयितया मत्या कीर्त्या समान्तरहीनताम् ।
स्वरसमवबोधामस्तद्वच्छुतेर्वचनाच्च तां
युगपदखिलार्थानां साक्षात्कृतेरपवर्गिषु ॥ ३६ ॥

பெற்று சுற்றுக் கோவில் க்ரமத்திலே ஆண்டாள், ஆழ்வார், ஆசார்யர்கள் எல்லோரையும் ஸேவித்து மரியாதைகளை பெற்று, முடிவில் ஸந்நிதிக்குச் சொந்தமான உள் தேஶிகன் ஸந்நிதிக் கெழுந்தருளி மங்களாஶாஸநாதிகளைச் செய்து, தஶாவதார ஸந்நிதிக் கெழுந்தருளினார். பிறகு ஒரு நாள் திருவெள்ளறைக் கெழுந்தருளி, யதாமர்யாதம் புண்டரீக வல்லியையும், ஶ்வேதாத்ரிநாதனையும் ஸேவித்து க்ருதார்த்தரானார். மற்றோரு நாள் உறையூருக்கெழுந்தருளி அவ்வூர் நாச்சியாரை ஸேவித்து தசாவதார ஸந்நிதிக்கு எழுந்தருளினார்.

ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கரின் ஸஞ்சாரம்
சோழநாட்டுத் திருப்பதிகள் எம்பெருமான்களின் மங்களாஶாஸநம்

பிறகு பஹுத்ரவ்யங்களைக் கொண்டு ஸஞ்சார ஸௌகர்யங்களை விஶேஷமாக ஏற்பாடு செய்து கொண்டு, 23உ கோதூளி லக்நத்தில் ஸஞ்சாரமாக எழுந்தருளினார்.

श्रुतिनयनजात्साक्षात्कारात्समस्तपदार्थगा-
त्सदृगितरनिर्मुक्ता मुक्ता इति ब्रुवती श्रुतिः ।
स्पृशति न हृदाप्येषां धीवैषमीमिति सा कथं
श्वसितु गुरुगृह्या ते मोदेषु हन्त तपस्विनी ।। ३७ ।।

यतिपरिवृढस्यैवं श्रीरङ्गकारिभुवो गुरो-
र्निगमवचनव्याख्याभंग्या नयोज्ज्वलयानया ।
झटिति गमिते वादे नैजे प्रमाणविदूरतां
अवृत शरणं मौनं सत्याभिचिन्तनसंयमी ।। ३८ ।।

परिषदि तदा सन्नान्निर्विष्टवादरसान्बुधा-
नचकथदथास्माको योगीन्दुराहतसत्पथः ।
विबुधवृषभा वादः प्राक्रामि यो भवतां पुरः
प्रथितसुधिया सत्यध्यानेन संयमिनाधुना ।। ३९ ।।

முதலில் அப்பக்குடத்தான், அம்பில்களுக்குச் சென்று எம்பெருமான்களை தண்டம் ஸமர்ப்பித்து, ஸஞ்சார க்ரமத்தில் திருக்கண்டியூரில் ஹரசாபவிமோசனனைத் திருவடிதொழுது மர்யாதைகளைப் பெற்றார். அங்கிருந்து வெண்ணாற்றங்கரைக்கு எழுந்தருளி, நீலமேகப் பெருமாள் முதலான மூன்று தஞ்சை மாமணிக்கோவில் எம்பெருமான்களையும் ஸேவித்து தஞ்சாவூர் எழுந்தருளினார். அங்கிருந்து ஸஞ்சாரக்ரமமாக திருக்கூடலூர் பாபநாசம் எம்பெருமான்களை ஸேவித்துக் கொண்டு திருமண்டங்குடி, புள்ளம்பூதங்குடி, ஆதனூர்களில் தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வாரையும், வல்விலிராமன் முதலான எம்பெருமான்களையும் ஸேவித்தார்.

திருக்குடந்தை ஆராவமுதாழ்வான் மங்களாஶாஸநம்

பிறகு புளியஞ்சேரி குதிரைநம்பிரான் மண்டபத்தில் வந்த உடனே ஆராவமுதாழ்வானனுப்பிய அரவணை முதலான வரிசைகளைப் பெற்று திருக்குடந்தைக்கெழுந்தருளி, முடுக்குத்

निगमहृदयज्ञानां हृद्यैः फलेग्रहिभिर्नयैः
स उपशमितो दिष्ट्यास्माभिः प्रमाणपथस्थितैः ।
भृशमिह भवत्तोषस्संपादितश्च ततो वयं
नरहरिमठं यामः श्रीमद्गुरुप्रियकाम्यया ॥ ४० ॥

इति मृदुगिरा सभ्यानापृच्छ्य तं च मुनिं तथा
स्वनुसृतपथः शिष्यैर्योगीन्द्रसप्ततिपाठकैः ।
यतिनरपतिर्जेता तूर्णं मठं स्वमुपेयिवा-
नखिलमपि तद्वृत्तं व्यज्ञापयद्गुरुसान्निधौ ॥ ४१ ॥

श्रुतनिखिलवृत्तान्तो मोदाश्रुपूर्णविलोचनो
यतिवरमिति प्रीत्या ज्यायान्यतीन्दुरभाषत ।
श्रुतिपथपरित्रायिन्नेवं विधूतमतान्तरो
दिशि दिशि वितन्वीथाः कीर्तिं पुनःपुनरुज्ज्वलाम् ॥ ४२ ॥

தெரு ஸமீபத்தில் வந்து எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ ஶடாரியை ஸஸாத்வஸவிநயோபேதராய் சிரஸா வஹித்து, நேராக ஆராவமுதாழ்வாரையும் ஆசையடங்கச் சிரகாலம் ஸேவித்து,

அரியேறே என்னம்பொற்சுடரே செங்கட் கருமுகிலே,
எரியே பவளக்குன்றே நாள்தோளெந்தாய் உனதருளே
பிரியா அடிமை என்னைக் கொண்டாய் குடந்தைத் திருமாலே
தரியேன் இனி உன் சரணம் தந்து என் சன்மம் களையாயே

என்று ப்ரார்த்தித்து அவர்களால் குளிரக்கடாக்ஷிக்கப் பெற்று ஹ்ருஷ்டரானார். அந்த திவ்யதேஶத்திலுள்ள சக்ரவர்த்தித் திருமகன், சக்ரபாணி, லக்ஷ்மீவராஹன் முதலியவர்களை ஸேவித்து, பெரிய தெருவிலுள்ள கலியன் குடி கொண்டிருக்கும் தம்முடைய ஸ்ரீ அஹோபில மடத்திற்கு எழுந்தருளி ஒரு மாத காலம் வஸித்தருளினார்.

यदि कतिपये काले केनापि दुष्टधिया नया-
धिकरण उपक्षिप्तः पापोऽभियोग उभौ प्रति ।
यतिनरपती संकल्पेनोल्बणेन रमापतेः
द्रुतमभिहतोऽनश्यद्भानोः करेण तुषारवत् ।। ४३ ।।

अथ गुणपूर्णरङ्गशठवैरिमुनौ कृपया
निहितरमानृसिंहमठनिर्वहणाधिकृतिः ।
अधिवृषहायनेषधवलच्छदपञ्चमि नः
परमगुरुर्जगाम हरिधाम परं तमसः ।। ४४ ।।

पुण्यैः श्रोत्रियसर्गसंभृतयजुः पारायणैः शोभनै-
रुद्गानैर्द्रविडागमस्य निगमान्तार्यप्रबन्धस्य च ।
स्वामी नः कलयांबभूव परमव्योमाप्तयोगीशितुः
कैङ्कर्यं निखिलं त्रयोदशदिनीनिर्वर्त्यमत्यादरात् ।। ४५ ।।

அங்கு ஆயிரக்கணக்கான ஶிஷ்யர்களாஶ்ரயித்த பிறகு ஸம்பத்திலுள்ள நந்திபுரவிண்ணகரமென்னும் நாதன் கோயிலுக்குச் சென்று அந்த எம்பெருமானை மங்களாஶாஸநம் செய்துகொண்டு, ஒப்பிலியப்பன் ஸந்நிதிக்கெழுந்தருளி ஸகல மரியாதைகளுடன் பூமிதேவியையும் திரு விண்ணகரப்பனையும் ஸேவித்தார்.

தேவனார் விளாகத்தில் களத்தூர் ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கரின் திருநக்ஷத்ரம்

அதற்கு மடவிளாகம் என்று சொல்லும்படி இருக்கிற தேவனார்விளாகத்திற்குச் சென்று அங்கு பண்டித பரமைகாந்தியாயிருக்கிற பருத்திப்பட்டு வங்கீபுரம் லக்ஷ்மீ நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமியால் லக்ஷ்மீ ந்ருஸிஹனை யதாயோக்யம் ஆராதிக்கப்பெற்று அங்கு சில காலம் வஸித்தார். சிதிலமாயிருந்த கண்ணனுடைய தங்கடோலையின் ரஜதஸ்தம்பங்களை ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்களை செலவழித்து த்ருடப்படுத்திக் கொண்டுக்ரமமாக விண்ணாற்றின்

नानादेशत आगताः सुकृतिनः श्रीवैष्णवास्सत्तमाः
कैङ्कर्येऽत्र यया कयापि विधया संबन्धभाजस्तथा।
श्रीमद्रङ्गशठारिणा यतिवरेणानेन संख्यातिगा-
वासोराङ्कवदक्षिणाभिरधिकं दत्ताभिरानन्दिताः ॥ ४६ ॥

कावेरीसलिलैस्सुवर्णकलशानीतैः पवित्रैर्द्विजाः
प्रातर्वेदविदः परेद्यवि रमालोलप्रियोस्सात्त्विकाः।
मन्त्रोच्चारपुरस्सरं गुरुमिमं भक्त्याभिषिच्यासयन्
श्रीमल्लक्ष्मणयोगिदर्शनपरित्राणाय भद्रासने ॥ ४७ ॥

उत्तुङ्गामधिरुह्य काञ्चनमयीमान्दोलिकां रङ्गभू-
वीथीपर्यटनोत्सवं विरचयन्पट्टाभिषिक्तो गुरुः।
भक्तिप्रह्वधृतोपहारजनतां स्निग्धैरपाङ्गैः पुनन्
स्वस्त्यर्थश्रुतिपाठिविप्रविनुतः प्रत्याययौ स्वं मठम् ॥ ४८ ॥

கரையிலுள்ள இருகரை என்னும் அக்ரஹாரத்தில் களத்தூர் ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் திரு நக்ஷத்திரத்தைச் செய்தார்.

ராஜமன்னார்கோவில், தில்லைவிளாகம், ஸ்ரீமுஷ்ணம் முதலான திவ்யதேசங்களுக்கு எழுந்தருளுதல்

ஸஞ்சாரக்ரமத்தில் திருவெள்ளியங்குடி, நீடாமங்கலம், வடுவூர் மார்க்கமாக ராஜமன்னார்கோவிலுக்கு எழுந்தருளினார். அங்கு ஸமஸ்த மரியாதைகளுடன் சம்பகவல்லியையும், ராஜமன்னாரையும் கண்குளிர ஸேவித்தனுபவித்து,

अखिलानवलोकयामि कालान् महिलाधीनभुजान्तरस्य यूनः।

अभिलाषपदं व्रजाङ्गनानामभिलापक्रमदूरमाभिरूप्यम् ॥

என்று மனோரதித்துப் பிரியமுடியாத அவஸ்தையை அடைந்தபோதிலும், ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹ ஸஞ்சார அநுயாத்ரா பரவசராய் அங்குள்ள குரிச்சி, பெருகவாழ்ந்தான் முதலான அக்ரஹாரங்களுக்கெல்லாம் ந்ருஸிம்ஹனோடு எழுந்தருளினார். ஸஞ்சாரக்ரமத்தில் தில்லைவிளாகத்தில் ராமனை ஸேவித்து,

मालोलस्य हरेस्सभक्त्यभिगमं निर्वर्त्य सायन्तनं
योगी रङ्गशठारिदेशिकमणिर्वाचा दयोदारया ।
गोष्ठ्यामृद्धिमतां तथा गुणवतां वाधूलवंशोदित-
ख्यातश्रीनिधिसूरिमुख्यमहतां प्राचीकशत्स्वाशयम् ॥ ४९ ॥

भो भोस्सूरिवरा अयि प्रभुवरास्सर्वे भवन्तो विदां-
कुर्वन्त्वद्य हरिप्रियां शुभतरामस्मत्प्रतिज्ञामिमाम् ।
योपद्वादशवत्सरान्भगवतः प्रीत्यै नियुक्तात्मना-
मस्माकं यमिनां मनोरथमयी प्राजागरीच्चेतसि ॥ ५० ॥

न्यायव्याकृतिसाहितीः श्रुतिचतुर्गाथासहस्रयावपि
प्रेप्सून्वैष्णवबालकान् श्रुतिशिरोगुर्वङ्घ्रिसक्तात्मनः ।
त्रातुं वाञ्छितपूरणेन चतुरा काचित्कलाशालिका
स्थाप्यास्माभिरतिस्थिरोपधियुता क्षेत्रे पवित्रे क्वचित् ॥ ५१ ॥

திருக்கண்ணமங்கை எம்பெருமானை மங்களாஶாஸநம் செய்து, நன்னிலமார்க்கமாய் திருக்கண்ணபுரமெழுந்தருளி குருகைக்காவலப்பனை ஸேவித்து, பின்பு காட்டு மன்னாரையும், நாதமுனிகளையும், ஆளவந்தாரையும் தண்டம் ஸமர்ப்பித்து, ஸ்ரீமுஷ்ணத்திற்கு எழுந்தருளினார்.

காலக்ஷேபகாலத்தில் சிரகால ஸேவையினாலே ஸந்துஷ்டசித்தராய், இவரை மறுபடி கடாக்ஷிக்க ஆசையுடனிருக்கும் யஜ்ஞவராஹனையும், பூவராஹனையும், அம்புஜவல்லித் தாயாரையும் அதிப்ரேமையோடு ஆநந்த பாஷ்பம் பெருக ஸரோமாஞ்சராய் ஸகத்கதகண்டராய் பலவித ஸ்தோத்ரங்களாலே பரிதோஷிப்பித்தார்.

பெரும்பாக்கத்தில் சாதுர்மாஸ்ய ஸங்கல்பம்

பிறகு ஸஞ்சாரக்ரமத்தாலே ஶத்ருக்களுக்கு துஷ் ப்ரவேசமாய் ந்ருஸிம்ஹனுக்கு சிரகாலம் வாஸஸ்தாநமாய் இருந்ததால் தக்ஷிணஹோபிலமென்று பெரியோர்களால்

सद्ग्रन्थाः श्रुतिमौलिभावविशदीकारस्वभावा इमे
श्रीभाष्यप्रमुखा यथाविधि भजच्छिष्यव्रजेभ्यस्सदा।
वक्तव्या अपि चागमान्तविलसत्सिद्धान्तरक्षाक्षमा
नूत्नाः केऽपि गुणोत्तराश्च विमलाः कार्याः प्रबन्धाः इह ॥५२॥

गुण्यैः पण्डितपुङ्गवैस्सुमधुरव्याहारधारैस्सदा
प्रख्याप्यं परितो भुवं च भगवद्रामानुजीयं मतम्।
श्रीभाष्यार्थविचारिणी सुमनसामानन्दसंदायिनी
कार्या कापि विलक्षणा शुभतरा मालोलविद्वत्सभा ॥५३॥

तत्तद्वैदिककर्मणां समुचितं व्यङ्क्तुं क्षमानेहसं
नानापण्डितवाङ्मुखैरतितरां वर्ष्म स्वकं पुष्णती।
भक्तानां प्रतिमासमाशु विशती श्रीवैष्णवानां गृहान्
ख्याप्या काचन पत्रिका सुललिता नाम्ना नृसिंहप्रिया ॥५४॥

பேசப்பட்ட பெரும்பாக்கம் என்னும் அக்ரஹாரத்தில் ஒரு சாதுர்மாஸ்யம் எழுந்தருளியிருந்து, ராங்கவவஸ்த்ர தக்ஷிணை (சால்வை, ஸம்பாவனை) ப்ரதாநங்களாலே பண்டித ஶிஷ்யர்களையெல்லாம் பரிதோஷிப்பித்தார்.

திருக்கோவலூர், திருவஹீந்த்ரபுரம் மார்க்கமாக மதுராந்தகம் எழுந்தருளல்

க்ரமமாக தமக்குச் சொந்தமான திருவெண்ணைநல்லூர் என்னும் புராணஸ்தலத்திற்கு எழுந்தருளி வைகுண்டநாதப் பெருமாளை மங்களாஶாஸநம் செய்து, ஸஞ்சார க்ரமத்தில் திருக்கோவலூருக்கெழுந்தருளி ஆயனாரென்னும் தேஹளீசனை தேஹளீச ஸ்தோத்ரத்தாலே வாயார வாழ்த்தி, திரும்பி ஸஞ்சார க்ரமத்தாலே பண்ருட்டி மார்க்கமாய் திரு-வஹீந்திரபுரம் எழுந்தருளினார். அங்கு தரங்கமுகநந்திநீ ஹேமாப்ஜ நாயிகா ஸமேதரான அடியவர்க்கு மெய்யனென்னும் गरुडनदीतटतमालனான தேவநாயகனை [illegible] ஸ்ரீ ஹயக்ரீவனையும் மங்களாஶாஸநம் செய்து, [illegible]

एनां श्रीमदहोबिलेन्द्रनृहरिप्रीत्यर्थमूरीकृता-
मद्यारभ्य यतामहै फलवतीं कर्तुं प्रतिज्ञां वयम् ।
साह्यं तत्रभवद्भिरत्र च यथाशक्ति प्रदेयं मुदे-
त्याशंसां महतीमुदीर्य नृहरिं प्राध्वं ततः प्रार्थयत् ॥ ५५ ॥

रम्ये रङ्गशठद्विषो यतिपतेः पट्टाभिषेकोत्सवे
विश्वख्यापि यशस्तदीयममलं गुण्यं जगत्पावनम् ।
उद्गायत्सु कवीश्वरेषु बहुभिः पद्यैस्तदा शोभनैः
वाचं स्वामकृतार्थयत्कविरिति स्तुत्या गुरो राघवः ॥ ५६ ॥

जयति शेमुषि ब्रह्मगोचरा भयविवर्जितास्संसृतेर्वयम् ।
प्रियतमो हरे रङ्गकारिजः श्रयति यद्गुरुर्भद्रमासनम् ॥ ५७ ॥

மங்களாசாஸநம் பண்ணி ஸ்ரீ தேஸிகனையும் ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார். பிறகு பேராவலுடன் அதித்வரையாக மதுராந்தகம் எழுந்தருளினார்.

உடையவருக்கு பஞ்சஸம்ஸ்காரமான ஸ்தலமாய், அதனாலேயே திருமந்திரத் திருப்பதி என்று பேர் பெற்ற மதுராந்தக நகரில் கோயில்கொண்டிருக்கும் சக்ரவர்த்தித் திருமகனையும் ஜநகவல்லித் தாயாரையும் மங்களாஸாஸநம் செய்து, அவ்வூரில் ஜ்ஞாநஜன்மம் பெற்ற பாஷ்யகாரரையும், பெரியநம்பியையும், தேஸிகனையும், ஸேவித்து, அவ்வூரிலுள்ள அஹோபில மடத்திற்கு எழுந்தருளினார்.

ஸ்ரீ மதுராந்தகத்தில் ஸம்ஸ்க்ருதகலாசாலை ஏற்படுத்தி நடத்தல்

அங்கு ஆனிமாதத்திலேயே ஸ்தாபிக்கப்பட்டு ஸ்ரீ அஹோபில மடத்தில் நடந்துவந்த ஸம்ஸ்க்ருத கலாசாலையை, அவ்வூர் புஷ்கரணிக்குத் தென்பாகமாயும், கோவிலுக்கு அடுத்துகீழ்பாகமாயுமுள்ள ஸ்ரீ ஸந்நிதிக்குச்

परित उच्चकैर्गीयतां यशो दुरितभेदनस्तूयतां हरिः ।
हरिपदांबुजे रङ्गकारिजः परिचरत्वयं योगिराट् सदा ॥ ५८ ॥

यतिपतेर्गिरां वादलंपटान्मतिमतो रमालोलसंसदा ।
अतितरां गुरुर्नन्दयन्नयं यतिवरश्चिरं भातु भूतले ॥ ५९ ॥

श्रुतिशिरोगुरोस्सारशास्त्रतो मतिमदीड्यया व्याख्यया स्वया ।
गतिविदा नयन्भावमुज्ज्वलं यतिपतिश्चिरं श्रेयसेऽस्तु नः ॥६०॥

प्रथमवण्शठद्वेषियोगिराट्पथमधिष्ठितो देशिकोत्तमः ।
प्रथमकारणं प्रीणयन्हरिं प्रथयतु स्थिरां धर्मपद्धतिम् ॥ ६१ ॥

भ्रमविरोधिना ब्रह्मवेदिना विमलवृत्तिनानेन योगिना ।
नमति शोभना लक्ष्मणार्यवाक्सुमनसां कुले संप्रदीयताम् ॥ ६२

शमवतां पतिस्सद्गुणार्णवः कमलवासिनीकान्तकिंकरः ।
सुमनसां प्रियः क्षेमदो नृणां मम मतिं श्रयेद्रङ्गकारिजः ॥ ६३ ॥

சொந்தமான ஸ்தலத்தில், விசேஷ த்ரவ்யங்களைச் செலவழித்துக் கட்டப்பட்டு அதி ரமணீயமாக அமைந்த ஒரு கட்டிடத்தில் நல்ல காலத்தில் ஸ்தாபித்து, திருக்கோட்டியூர் மஹா வித்வான், ஸ்ரீ ஸௌம்யநாராயணாசார்ய ஸ்வாமியை அந்த கலாசாலைக்கு அத்யக்ஷராய் நியமித்தார். மஹா ப்ரதிபாவான்களாய், மேதாவிகளாய், உபதேசஸாதுர்ய முள்ளவர்களாய், ஸ்ரீமத் அழகியஸிங்கரிடத்திலேயே வேதாந்தகாலக்ஷேபங்களைப் பரிபூர்ணமாகப் பண்ணின வர்களாய்ப் போந்த பத்து சிஷ்ட வித்வான்களை உபாத்யாயர்களாக ஏற்பாடு செய்தார். வித்யார்த்திகளுக் கெல்லாம் போஜனசாலா நிர்மாணபூர்வகம் போஜந ஸௌகர்யங்களை ஏற்படுத்தி, ப்ரவசநங்கள் நடப்பதை நேரில் கண்டு பரமாநந்தபரிதரானார்.

चरणपङ्कजन्यासवैभवाद्धरणिमण्डलं सर्वतः पुनन् ।
परमतच्छिदादक्षवाग्भरश्चिरमिहस्फुरेद्योगिपुङ्गवः ॥ ६४ ॥

जगदभिष्टुतोऽहोबिलेशितुर्भगवतः प्रियं भावयन् मुनिः
निगमपद्धतेर्नित्यरक्षकस्सुगतिरेधतां रङ्गकारिभूः ॥ ६५ ॥

शठरिपुस्सदा शं तनोतु नो मठधुरंधरो रङ्गपूर्वकः ।
पठत साधवस्तद्यशश्चिरं दृढमुदित्वरं दिक्षु विस्तृतम् ॥ ६६ ॥

नलिनदृग्दयासेचनोत्सवे दलितदुर्मतेरङ्गयोगिनः ।
मलिनताक्षिपं मानितं यशो ललितवाङ्मयो राघवो जगौ ॥ ६७ ॥

एवं वाङ्मनसातिशायिविभवं पट्टाभिषेकोत्सवं
श्रीमद्रङ्गशठारिदेशिकमणेः संसेव्य सर्वे जनाः ।
धन्याः श्रीमदहोबिलेश्वरदयादिग्धैस्सुमन्त्राक्षतै-
र्मोदांभोनिधिपूरमग्नमनसः प्रत्याययुः स्वान् गृहान् ॥ ६८ ॥

வேத-ப்ரபந்த பாடமாலையை ஸ்தாபித்தல்

பிறகு தம்மோடு கூட ஸஞ்சாரத்தில் வந்து கொண்டிருக்கும் வேதபாடமாலையையும், ஒரு ப்ரபந்த உபாத்யாயரை ஏற்பாடு செய்து ப்ரபந்தபாடமாலையும் அவ்வூர் மடத்திலேயே ஸ்தாபநம் செய்தார். அந்த வித்யார்த்திகளுக்கும் போஜனமாத்திரம் ஸம்ஸ்க்ருத கலாசாலையில் நியமிக்கப்பட்டது.

பின்பு களத்தூருக்கு எழுந்தருளி தமக்கு ஆசார்யரான களத்தூர் ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் பூர்வாஶ்ரமத் திருமாளிகையில் ஒரு நாள் அபிகமனம் செய்தருளினர். அங்கிருந்த ஸ்ரீமுஷ்ணம் ஸ்வாமி குமாரரான பண்டித ஸ்ரீநிவாஸாசார்யரால் ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹனை ஆராதிக்கப் பெற்று உரகடமெழுந்தருளி, தமக்குச் சொந்தமான கோதண்டராமன் ஸந்நிதிக்குப்போய் ஸீதாலக்ஷ்மண ஸமேதரான அவரைத் திருவடிதொழுது, ஸந்நிதிகார்ய நிர்வாஹத்திற்காக ஒருவரை ஏற்பாடு செய்தார். பிள்ளைபாக்கமென்னும் அக்ரஹாரத்திற்கெழுந்தருளி

आम्नायाभ्यसनार्थिवैष्णववटुक्षेमाय योगीश्वरः
प्रक्रम्याथ वृषोर्जमासि सुदिनाहे पाठशालां शुभाम् ।
आविर्भावयितुं द्रुतं कृतरुचिः शुभ्रां नृसिंहप्रियां
ख्यातं मांबलवासुदेवसुधियं तत्रादिशच्छ्रीमुखात् ॥ ६९ ॥

प्रेयन् ! वङ्गिपुरोपनामक सुधी श्रीवासुदेवार्य ! भोः
वेदान्तादिमदीपिकाप्रकटनप्रख्यातदाक्ष्यो भवान् ।
अन्तेवासिसभामनोरथपदं संचिन्त्य सर्वं फलत्
संप्रत्युत्तमपत्रिकामधिकरोत्वस्मन्मतां कामपि ॥ ७० ॥

लेख्यांशैर्निखिलै रमानरहरिप्रीतिं करोतीयमि-
त्यन्वर्थाभिधया प्रसिध्यतु सा लोके नृसिंहप्रिया ।
किञ्चास्मन्मठतत्तदुत्सवतदीयाराधनग्रन्थस-
त्कालक्षेपगतान्व्यनक्तु च तथोदन्तांश्च यात्राभवान् ॥ ७१ ॥

ஸ்வாமியின் பூர்வாஶ்ரமத் திருமாளிகைக்குச் சென்று, ''प्रचुरबहुमतिस्तद्वस्तुवास्त्वादिकेऽपि'' என்கிறபடி தண்டனிட்டு அந்த ஸ்வாமியின் பூர்வாஶ்ரம குமாரரான ராமானுஜாசார்யரால் ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹனை ஆராதிக்கப்பெற்றார்.

ஸ்ரீ பெரும்பூதூரில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் மங்களாஶாஸநம்

ஸிஸேவிஷாத்வரையினாலே ஸ்ரீபெரும்பூதூர் எழுந்தருளி, त्रिजगत्पुण्यफलராய் त्रिदण्डहस्तராய், शरणागतसार्थवाहரான எம்பெருமானாரை ப்ராசீநமர்யாதைப் பிரகாரம் ஸேவித்தார், யதிராஜஸப்ததியை ஸம்பூர்ணமாக அனுஸந்தித்து.

अनुकल्पभूतमुरभित्पदं सतां अजहत्त्रिवर्गमपवर्गवैभवम् ।
चलचित्तवृत्तिविनिवर्तनौषधं शरणं यतीन्द्राचरणौ वृणीमहे ॥

என்று கொண்டாடப்பட்ட எம்பெருமானார் திருவடிகளை ஶரணமாகப் பற்றி அவருடைய அநுக்ரஹத்தை ஸம்பூர்ணமாகப் பெற்று அங்கு[illegible] மடத்திற்கெழுந்தருளினார்.

वेदान्तद्वयसारमर्थमखिलाचार्योक्तिगम्यं तथा
संगृह्य प्रतिबुद्धवाङ्मुखभरैरेषोज्जिहीतां सदा।
एतन्निर्वहणेऽधिकृत्य भगवत्प्रीतिं प्रचिन्वन्भवान्
लोकानां हितमाचरत्त्विति मतिर्ज्ञेया शठारिश्रियः ॥ ७२ ॥

श्रीमान् शिष्टवरः प्रहृष्टहृदयः श्रीवासुदेवः सुधी-
राज्ञां रङ्गशठारिदेशिकमणेरेनां गुणैरुज्ज्वलाम्।
मालावच्छिरसा वहन् शुभदिने प्रक्रम्य तैषे जग-
त्क्षेमाय प्रकटीचकार सकलश्लाघ्यां नृसिंहप्रियाम् ॥ ६३ ॥

वेदान्ते पटुना रमानिलयरघ्वीशार्यनाम्ना गुरुः
प्रध्या भारतराष्ट्रभाषितमयीमन्यां नृसिंहप्रियाम्।
प्रस्ताव्योत्तरभारतीयजनताभव्याय कालक्रमा-
न्निर्व्यूढामकरोद्वरेलिरघुवीरार्येण रीत्योच्चया ॥ ७४ ॥

அங்கு வந்திருந்த அவ்வூர் வித்வான்களுக்கும் வித்யார்த்திகளுக்கும் யதோசிதமாக ஸம்பாவனை அளித்தார்.

திருஎவ்வுளூர் எழுந்தருளி வீரராகவனை மங்களாஶாஸநம் செய்தல்

பிறகு அதித்வரையுடன் திருஎவ்வுள்ளூருக்கெழுந்தருளி தமக்கேற்பட்ட ஸமஸ்தமரியாதைகளுடன் ஸந்நிதிக் கெழுந்தருளி ஸோபஹாரமான பீதாம்பரத்தையும், ஸஹஸ் ராதிகார்க்கமான ஆபரணவிஶேஷத்தையும் ஸ்ரீராகவன் திருமுன்பே ஸமர்ப்பித்து திருவுள்ளம் பற்றவேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்தார். தம் பூர்வாசார்யர்கள் கண்ணும் கண்ணீருமாய் ஸ்தோத்ரம் பண்ணி அநுபவித்துப்போந்த (மனத்துக்கு) இனியனென்ற வெம்பெருமானான எவ்வுள்கிடந்தானை ஆபாதசூடமநுபவித்து, அவனால் सस्मितमाहूय समस्तक्लेशापहं, निरतिशय सुखावहं, आत्मीयं श्रीमत्पादारविन्दयुगलं शिरसि कृतं ध्यात्वा अमृतसागरान्तर्निमग्नसर्वावयवராய் சிலகாலமங்கேயே ஸ்தோத்ரம் செய்து நின்றார்.

तैषे मासि निजावतारभमहे श्रीभाष्यचर्चोत्सुकै-
धौरेण्याद्भुतया बुधैर्विरचयन् मालोलतुष्ट्यै सभाम् ।
कारुण्येन गतागतव्ययधनं दत्त्वा यथार्हं गुरुः
दत्ताद्विंशतिरौप्यकात्प्रमुदितानन्ते व्यतानीच्च तान् ॥ ७५ ॥

छत्राद्यैर्भगवत्परिच्छदगणैश्छात्रव्रजैश्चान्वितः
श्रीरङ्गेश्वरपादपङ्कजयुगीसेवातिहेवाकतः ।
प्रस्थास्नुर्यतिराड्यथाविधि ततः प्रत्युद्गतस्तत्प्रियैः
रम्यं माधवहर्म्यमेत्य विनमन् रङ्गेन्द्रमस्तौदिति ॥ ७६ ॥

नीलशैलरुचे ! प्रवाळनिभोष्ठ ! पङ्कजनेत्र ! भो-
यच्युतामरवर्य ! वल्लवपल्लवेति मुहुर्मुहुः ।
कीर्तनामृतमेतदोज्झ्य नहीन्द्रविष्टपशासना-
स्वादमप्यधिगन्तुमिच्छति रङ्गराज ! भवज्जनः ॥ ७७ ॥

கனகவல்லி நாச்சியார் மங்களாஶாஸநம்

பின்பு ஸ்ரீ ராகவனாலே குளிரக் கடாக்ஷிக்கப் பெற்று அப்யநுஜ்ஞாதராய் கனகவல்லியின் ஸந்நிதிக்குச் சென்று,
सुरभितनिगमान्तं वन्दिषीयेन्दिरायास्तव कमलपलाशप्रक्रियं पादयुग्मम् ।
वहति यदुपमर्दैर्वैजयन्तीहिमाम्भःप्लुतिभिरिव नवत्वं कान्तबाहान्तराळे ॥
என்றும்,

"सेवे देवि ! त्रिदशमहिलामौलिमालार्चितं ते । सिद्धिक्षेत्रं शमितविपदां संपदां पादपद्मम्"

என்றும் சொல்லிக்கொண்டே उत्थायोत्थाय पुनःपुनः प्रणामம் செய்து, அவளுடைய ஸஸ்மிதமான முகாரவிந்தத்தை நோக்கி, "माता देवि ! त्वमसि भगवान्वासुदेवः पिता मे जातस्सोऽहं जननि युवयोरेकलक्ष्यं दयायाः । दत्तो युष्मत्परिजनतया देशिकैरप्यतस्त्वं किं ते भूयः प्रियमिति किल स्मेरवक्त्रा विभासि ॥" என்று விண்ணப்பம் செய்தார்.

அவளால் குளிரக்கடாக்ஷிக்கப் பெற்று ப்ராதக்ஷிண்ய க்ரமத்தாலே சுற்றுக்கோவிலுள்ளவர்களை எல்லாம் ஸேவித்து,

इत्यादिस्तुतिवाक्प्रसादितहृदः श्रीरङ्गनेतुः प्रियै-
रभ्यर्चाधिकृतैर्यथाविधि कृतामभ्यर्हणामुत्तमाम् ।
ऊरीकृत्य सुहृष्टधीर्यतिपतिस्सर्वैर्निजैरन्वितः
श्रीरङ्गेन्द्रमनःप्रियासदनगस्तामस्तवीद्भक्तितः ॥ ७८ ॥

अंब ! त्वत्पतिवत्तवाश्रितजनक्षेमङ्करं वैभवं
श्रीमान् वेङ्कटनाथसूरितिलको भक्त्या यथावत् स्तुवन् ।
दम्पत्योर्युवयोर्दयातिशयतस्सर्वेषु तन्त्रेष्वपि
स्वातन्त्र्यं निगमान्तदेशिक इति ख्यातिं च लेभे भुवि ॥ ७९ ॥

श्रीरङ्गेश्वरनायिकामिति नुवन्नत्वा यतीन्दुः क्रमा-
द्गोदां भक्तवरान्गुरूनपि सभक्त्यासेव्य तत्तत्पदे ।
सत्कारं प्रतिगृह्य देशिकमणिं धाम्नि स्वकीये नमन्
संहृष्टो मठमाससाद दशरूपात्मेशधामस्थितम् ॥ ८० ॥

ஸமஸ்த பிருதுகளுடன் மடத்திற்கெழுந்தருளினார். பின்பு கோயில் துறையார்கள் தங்கள் தங்கள் திறவுகோல்களைத் திருமுன்பே வைத்து, நாங்கள் இத்தனை காலம் நிரபராதமாக கைங்கர்யங்களைப் பண்ணிப்போந்தோம். இனிமேலும் அப்படியே பண்ணும்படி நியமித்தருளவேண்டும்' என்று ப்ரார்த்திக்க, அதிகாரிகளைக் கொண்டு அவரவர் திறவுகோலை அவரவர்களிடம் கொடுக்கும்படி நியமித்தருளினார்.

அங்கு சில நாட்களிருந்து திருநின்றவூர் எம்பெருமானை பக்தவத்ஸலனை பூர்வாஶ்ரமத்தில் ஸேவித்த அநுபவத்தாலுண்டான ஸம்ஸ்காரஸஹிதராய் ப்ரணம ஸ்தோத்ரங்களால் ஆராதித்தார். பிறகு ஸமீபத்திலுள்ள திருக்கள்ளத்திற்கெழுந்தருளி, அங்கு ஶ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹ ஶடகோப யதீந்த்ரமஹாதேஶிகன் திருநக்ஷத்திரத்தை யதாபூர்வம் செய்தருளினார்.

रङ्गक्षेत्रसमीपगं सितगिरिं गत्वा कदाचिद्गुरुः
श्रीदेव्या सह पुण्डरीकनयनं नत्वा कृतार्थो बभौ।
वन्दित्वा हरिवल्लभां च निचुलापुर्यां तथा जातुचित्
प्रत्यायाच्च पुनर्दशावतरणश्रीशालयस्थं मठम्॥ ८१॥

लोकक्षेमविधायिनो भगवतो मालोलनाम्नो विभो-
र्यात्रासाधनसंपदं बहुधनैर्निष्पाद्य लोकोत्तराम्।
द्वाविंशोपरितैषमाससुदिने गोधूलिलग्ने शुभे
यात्रामारभते स्म वैष्णवजनत्राणाय योगीश्वरः॥ ७२॥

इति मधुरान्तकस्थ श्रीमदहोबिलमठीय संस्कृतमहाकलाशाला व्याकरणप्रवचनीयस्य श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोप यतिन्द्रमहादेशिकदयोदञ्चितसरलकविताबिरुदस्य पादूपुराभिजनस्य वात्स्यस्य शब्दविद्याप्रवीणस्य विदुषः श्री राघवाचार्यस्य कृतौ

आचार्यवैभवसुधायां तृतीयस्तरङ्गः

ஸ்ரீ அத்திப்பட்டு அழகியசிங்கரின் அவதாரஸ்தலத்திற்கு எழுந்தருளியது.

கரளபாக்கம், காவனூர் முதலான அக்ரஹாரங்களுக்கு ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹனேடெழுந்தருளி, காவனூருக்கு ஸமீபத்திலுள்ள அத்திப்பட்டு என்னும் ஸ்தலத்திற்கெழுந்தருளினர். அங்கு ஸ்ரீ அத்திப்பட்டு அழகியஶிங்கரின் பூர்வாஶ்ரம க்ரஹஸ்தாநத்தைக் கிட்டி அங்கிருந்த பழைய வ்ருத்தாந்தமறிந்த ஒரு வ்ருத்தனை பாகவதனல் அத்திப்பட்டு ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கருடைய பூர்வாஶ்ரம வ்ருத்தாந்தங்களையெல்லாம் கேட்கப்பெற்று, அங்கிருந்து துரீயாஶ்ரம ஆஸ்தாந ஸ்வீகாரத்திற்காகத் திரு எவ்வுள்ளூருக்கு எழுந்தருளின ப்ரகாரங்களையும் அப்போது ஸ்ரீமத் அழகியஶிங்கர் ஸாதித்த வார்த்தாவிஶேஷங்களையும் அவனிடத்திலேயே கேட்டு விஸ்மயித்து, மறுபடியும் திரு எவ்வுள்ளூர் எழுந்தருளினர்.

अथ चतुर्थस्तरङ्गः

प्राच्यं रङ्गभुवः कवेरतनयोदीच्यं मरुत्वाद्रिरिं
गच्छंस्तावदपूपपूर्णकलशीनिक्षिप्तपाणेर्हरेः ।
नत्वाङ्घ्री भुजगेशयस्य बहुलामोदोऽस्मदार्योत्तमः
प्रेमाधारपुरेऽथ सुन्दरलताश्लिष्टं ववन्दे प्रभुम् ॥ १ ॥

दीप्रं खण्डननाम्नि दिव्यनगरे पाथोजवल्लीसखं
देवेशं हरशापमोचनकरं स्तुत्यादिभिः प्रीणयन् ।
तद्दत्तं बहुमानमेत्य मुदितोऽसेविष्ट तञ्जापुरे
श्रीमूर्तीर्मणिशैलनीलजलमुक्पुंसिंहनाम्नीर्हरेः ॥ २ ॥

विश्वत्राणपरं पुराणपुरुषं श्रीसङ्गमाह्वे पुरे
पुण्ये पापविनाशनाख्यनगरे नत्वा तथा श्रीधरम् ।

பெருமாள் கோவிலுக்கு எழுந்தருளி, ஸுதர்ஶனாழ்வான், தேஶிகன் முதலானவர்களை ஸேவித்தல்.

சில காலம் அங்கிருந்து, ராகவன் திருவடிகளை நித்யமாக ஸேவித்து க்ருதார்த்தம்மந்யராய், அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஸஞ்சார க்ரமத்தாலே எம்பாருடைய அவதாரஸ்தலமான மதுரமங்கலத்திற்கெழுந்தருளி, எம்பாரை மங்களாஶாஸநம் செய்து பெருமாள்கோவிலுக்கு எழுந்தருளினார். அங்கு ஸந்நிதிவீதி பதினாறுகால் மண்டபம் வரையில் எழுந்தருளியிருந்த அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியான ஸ்ரீ தேவாதிராஜனுடைய துயரறுசுடரடிநிலைகளான ஸ்ரீஶடாரியை அத்யந்தஸாத்வ ஸவிநயோபேதராய் வணங்கி, யதாமர்யாதம் கோயிலுக்கெழுந்தருளினார். முதலில் அநந்த ஸரஸ்ஸுக்குச் சென்று,

'सेवेऽनन्तसरः श्रये करिगिरिं श्रीपुण्यकोटया समं ध्यायाम्युत्तरवेदिमत्र महितं देवाधिराजं भजे । कल्याणीं कलयामि कञ्चनिलयां कल्याणकोटिस्थितामीः

श्रीमण्डङ्गुडिदिव्यदेशविलसद्भक्ताङ्घ्रिरेण्वाह्वयं
सूरिं स्तोत्रमुखैः प्रसाद्य तरसायासीज्जटायुस्थलम् ॥ ३ ॥

श्रीनाथं दृढचापराम इति विख्यातं जटायुःप्रियं
भोगीन्द्रे शयितारमत्र नगरे दृग्भ्यां पिबन् भक्तितः ।
स्वामी रङ्गपतिं तदन्तिकपुरे मानोपधानं नमन्
द्राक्प्रातिष्ठत शार्ङ्गिसेवनरुचिः श्रीकुम्भघोणं प्रति ॥ ४ ॥

पुल्यश्वेरिपुरोपकण्ठमुपगम्यास्माकयोगीश्वरो
वाहारोहणमण्डपे भगवतः श्रीशार्ङ्गपाणेः प्रभोः ।
श्रीमन्माल्यमुखं च तत्परिजनैरानीतमत्यादरा-
त्प्रह्वाङ्गः प्रतिगृह्य मोदितमनाः श्रीकुम्भघोणं ययौ ॥ ५ ॥

राघवयादवाद्रिमहिषीं वन्देमुकुन्दाश्रिताम् ॥ என்று முதலிலேயே அனுஸந்தித்து, அநந்தஸரஸ்ஸில் மந்த்ரஸ்நாநாதிகளைப் பண்ணிக்கொண்டார். திருக்குளத்தைப் ப்ரதக்ஷிணம் செய்து ஸுதர்ஶநாஷ்டகாதிகளாலே ஸ்ரீ ஸுதர்ஶநாழ்வானை ஸேவித்து, ஆழ்வார்ப் ப்ரதக்ஷிணமாக எழுந்தருளி ஸ்ரீ தேஶிகனை ஸேவித்தார்.

தேவப்பெருமாளை மங்களாஶாஸநம் செய்த வைபவம். த்வஜஸ்தம்பத்தடியில் ப்ரணாமம்.

''समस्तपरिवाराय श्रीमते नारायणाय नमः'' என்கிற மந்திரத்தாலே த்வஜஸ்தம்பத்தினருகே ''उत्थायोत्थाय पुनः पुनः प्रणम्य'' என்கிறபடி ப்ரணாமங்களைச் செய்து, ''बलिपीठसमीपे तु नमेद्गुरुपरंपरां'' என்கிறபடி குருபரம்பரையை ஸேவித்து, உள்ளே நுழைந்து, ப்ராதக்ஷிண்ய க்ரமத்தாலே கரிமாணிக்கப் பெருமாளை ஸேவித்தார். பிறகு கரிகிரியளவும் சென்று,

यं परोक्षमुपदेशतस्त्वयि नेति नेति परपर्युदासतः ।
वक्ति यस्तमपरोक्षमीक्षयत्येष तं करिगिरिं समाश्रये ॥

मालोलानुचरः प्रविष्टनगरः श्रीमच्छठार्याह्वयां
वात्सल्येन महाप्रतोल्युपगतां श्रीशार्ङ्गिणः पादुकाम् ।
उद्यद्भीतिविनीतिकः प्रणिपतन्नग्रेण मूर्ध्ना वह-
न्नाथं कोमलवल्लिकासहचरं नन्तुं विवेशालयम् ॥ ६ ॥

अन्तर्हर्म्यमहीश्वरेशयमपर्याप्तामृतं च प्रभुं
देवीं कोमलवल्लिकां च करुणापाथोनिधी दंपती ।
हृद्यासन्नशुभाश्रयौ चिरतरं निर्विश्य दृग्भ्यां नमन्
स्फारानन्दथुरस्तवीच्च शठजिद्गाथानुसन्धेरिति ॥ ७ ॥

नृहरे! कनकप्रभ ! रक्तविलोचन ! नीरदनील !
ज्वलनोपम ! विद्रुमशैल ! चतुर्भुज ! भो ! मम नाथ ! ।
घटघोणपुरेशय ! माधव ! दासितमत्कदय ! त्व-
द्विरहं न सहे जननं हर मे शरणीकृतपादः ॥ ८ ॥

அம்மாள் கோஷ்டியை நமஸ்கரித்தது

திருமலையேற எழுந்தருளி, அம்மாள் காலக்ஷேப கோஷ்டியின் அருகே சென்று,

''वेदान्ताचार्यरामानुजवरदगुरून्भावये भक्तिनम्रः सत्कारं विष्णुचित्ते शठजिति विदधे सम्यमीन्द्रं नमामि । पूर्णार्यं यामुनेयं मुनिवरमथ तौ रामराजीवनेत्रौ वन्दे नाथं मुनीन्द्रं वकुलधरचमूनाथलक्ष्मीनृसिंहान् ॥'' என்றனுஸந்தித்துக் கொண்டே தண்டம் ஸமர்ப்பித்து, ப்ரதக்ஷிணமாக கோலப்படியினருகே சென்று ''नमो नमो वाङ्मनसातिभूमये'', ''न धर्मनिष्ठोऽस्मि'', नमो नमस्तेऽस्तु सहस्रकृत्वः'', ''नमस्ते हस्तिशैलेश श्रीमन्नंबुजलोचन'' என்னும் ஶ்லோகங்களையும், ந்யாஸதஶகத்தையும் சொல்லி, கைகளாலாரத்தொழுது தொழுது உத்திரவேதிக்கு அருகாமையில் சென்றார்.

इत्थं प्रार्थितदिव्यदंपतिदयादृष्टः प्रहृष्टाशयः
क्षेत्रेऽस्मिन् कलितालयान्रघुपतिश्रीचक्रपाण्यादिकान् ।
सेवित्वा यतिनायकः कलिजिता दीप्रे स्वकीये मठे
स्वानन्तेवसतो बहून्परिपुनन्मासं न्यवात्सीत्सुखम् ॥ ९ ॥

यातो नन्दिपुरद्युपत्तनमथ श्रीकुम्भघोणात्पुरा-
न्नाथाख्यस्य हरेर्निषेव्य चरणौ तन्मङ्गळाशासनम् ।
कृत्वा व्योमपुरीमुपेत्य वसुधादेवीसमासेवितं
नाम्ना निस्सममानमन्नतितरां हृष्टश्चकाशे गुरुः ॥ १० ॥

विष्णोर्देवपतेस्सदा विहरणे श्रीदेवनार्वलाहे
त्याख्याते द्युपुरोपकण्ठलसिते ग्रामे न्यवासीच्चिरम् ।
वङ्गीशान्वयसंभवेन परमैकान्त्युत्तमेनात्मनो
गेहे श्रीनरसिंहसूरिमणिना मालोलमाराधयन् ॥ ११ ॥

ஸ்ரீ தேவப் பெருமாளை ஸேவித்து அனுபவித்தது

உத்திரவேதியில் உதித்தவனான தேவாதிராஜனைக் கிட்டி, भगवन्नारायणेत्यादिना भोगार्चैயான ஸ்ரீ தேவியினிடத்தில் பரத்தை ஸமர்ப்பித்து अखिलहेयप्रत्यनीकेत्यादि, अन्यशरणः त्वत्पादारविन्दयुगलं शरणमहं प्रपद्ये'' इत्यन्तेन शरणागतिயை அனுஷ்டித்து,

देवीभूषणहेत्यादिजुष्टस्य भगवंस्तव ।
नित्यं निरपराधेषु कैंकर्येषु नियुङ्क्ष्व माम् ॥
मां मदीयं च निखिलं चेतनाचेतनात्मकम् ।
स्वकैंकर्योपकरणं वरद स्वीकुरु स्वयम् ॥
त्वदेकरक्ष्यस्य मम त्वमेव करुणाकर ।
न प्रवर्तय पापानि प्रवृत्तानि निवर्तय ॥
अकृत्यानां च करणं कृत्यानां वर्जनं च मे ।
क्षमस्व निखिलं देव प्रणतार्तिहर प्रभो ॥

श्रीकृष्णो नवनीतनाटचरसिको यां हेमडोलां श्रयन्
चेतोद्दष्टिहराकृतिः प्रतिमहं धन्यैर्जनैस्सेव्यते ।
तत्स्तंभांश्चतुरस्तथा बहुसहस्रार्थव्ययाद्राजता-
न्योगीन्दुर्द्रढयन् जवादुभयकूलाख्याग्रहारं ययौ ॥ १२ ॥

ग्रामेऽस्मिन्वसता स्वशिष्यनिवहेनाढ्येन संप्रार्थितः
श्रीरङ्गेशयतीशितुर्निजगुरोः श्रीजन्मतारोत्सवम् ।
अत्यर्थोज्ज्वलभक्तिरागमवचःपारायणभ्राजितं
निर्वर्त्यातितरामभाद्यतिपतिर्मालोलचेतःप्रियः ॥ १३ ॥

नीडामङ्गलतो गतो वटुपुरं श्रीवैष्णवाध्यासितं
तत्र स्मेरमुखं सुसुन्दरतनुं सीतानुजाभ्यां युतम् ।
श्रीरामं प्रणतः प्रमोदभरितः श्रीचम्पकारण्यभाक्
चेतोद्दष्टिहरं न्यषेवत रुचा श्रीराजगोपं चिरम् ॥ १४ ॥

என்று கண்ணும் கண்ணீருமாக க்ஷாபணாதிகளைப்பண்ணி,

"इमं जनं हन्त कदाभिषेक्ष्यते त्वदक्षिनद्योः वरद श्रमापहा ।
अकृत्रिमप्रेमरसप्रवाहजा विसृत्वरी वीक्षणवीचिसन्ततिः ॥

என்று ஸர்வதா மனோரதித்தபடியே, "गम्भीरांभस्समुद्भूतसुमृष्टनालरविकरविकसितपुण्डरीकदलामलायतेक्षण" ங்களாலேபாரிப்புடன் குளிரக் கடாக்ஷிக்கப்பெற்று

सदातनत्वेऽपि तदातनत्ववन्नवीभवत्प्रेमरसप्रवाहजा ।
निषेवितं त्वां सततोत्कया श्रिया करीश पश्येम परश्शतं समाः ॥

என்கிறபடி ஸர்வதா வரதனுடைய ஸேவையையும் அபேக்ஷித்து, கோயில்துறையார் திருவாலவட்டம் கையில் கொடுக்க,

विलोकनैर्विभ्रमणैरपिभ्रुवोः स्मितामृतैरिङ्गितमङ्गलैरपि ।
प्रचोदितस्ते वरदः प्रकृष्टधीः कदा विधास्ये वरिवस्यनं तवः ॥

व्याहारक्रमदूरगां व्रजवधूवाञ्छातिरेकास्पदं
कान्ताधीनभुजान्तरस्य सुषमामेतस्य यूनः पराम्।
नित्यं वीक्षितुमिच्छुरेष यतिराडेतद्वियोगासहो-
ऽप्यन्वक्श्रीमदहोबिलेशमगमद्ग्रामान्पुनन्तं बहून्॥ १५॥

तिल्लवलाहपुरे मनोज्ञवपुषं श्रीरामचन्द्रं स्तुवन्
भक्त्या प्रीणितभक्तवत्सलमनाः श्रीकण्णमङ्गापुरे।
शौरिं कण्वऋषेः पुरे च कमलाकान्तं नमन्नादरा-
द्वन्दित्वा कुरुकापुरेशचरणौ संतुष्टचित्तोऽभवत्॥ १३॥

पद्मायाः पतिमाश्रयन्नथ वनीमन्नारभिख्ये पुरे
नाथं योगिवरं गभीरभगवद्भक्त्यंबुराशिं नमन्।
श्रीरामानुजयोगिहृद्यचरणांभोजं मुनिं यामुनं
स्तुत्वानन्दथुपूर्णमानस उपैच्छ्रीमुष्णमार्योत्तमः॥ १७॥

என்று ப்ரதிதினம் ப்ரதிக்ஷணம் ஆசைப்பட்ட மனோரதத்தின் பூர்த்தியை ஒருவாறாக அடைந்தார். பிறகு,

निरन्तरं निर्विशतस्त्वदीयमस्पृष्टचिन्तापदमाभिरूप्यम्।
सत्यं शपे वारणशैलनाथ वैकुण्ठवासेऽपि न मेऽभिलाषः॥

என்று ஸத்யமாக விண்ணப்பித்துவிட்டுப் பிரிய முடியாமல் தம் வரதனை, ஸேவித்துக் கொண்டே, பஶ்சாத் பாகத்தாலே, நிர்க்கதராய், கீழிறங்குகோலப்படிக்கருகே, சென்று புநः புநः ப்ரணாமங்களைப் பண்ணி, வரதனை அபிமுகமாக ஸேவித்துக் கொண்டே திருவஷ்டாக்ஷராதி ஜபங்களை அர்த்தானுஸந்தான பூர்வமாக அனுஷ்டித்தார். பின்பு, "गच्छति पुरः शरीरं धावति पश्चादसंस्तुतं चेतः" என்கிறபடி மனதை எம்பெருமான் திருவடிகளிலே வைத்து, கதஞ்சித் எழுந்திருந்து திருமலையை நான்கு திக்குகளிலும் நமஸ்கார பூர்வகமாக பல தடவை ப்ரதக்ஷிணம் செய்து கீழே இறங்கினார்.

श्रीभाष्यप्रभृतेरधीतिसमये श्रीकृष्णसूर्यन्तिके
श्रीमुष्णे हि पुरे पुरेह निवसन्नेषोऽश्रयन्नश्चिरम् ।
तद्वीक्ष्योऽयमिति स्वदृष्टिकलितौत्सुक्याः परा देवताः
प्राणंसीत्क्रतुकोलपङ्कजलताश्रीभूवराहात्मनः ॥ १८ ॥

आनन्दोदितबाष्पपूर्णनयनो रोमाञ्चिताङ्गस्स्तुवन्
रम्याभिस्स्तुतिभिस्सगद्गदगळस्सन्तोष्य ता देवताः ।
सत्कारं प्रतिगृह्य चातिमुदितः प्रस्थाय तस्मात्पुरा-
दन्तेवासिसमृद्धमिद्धविभवं पादूपुरं प्राविशत् ॥ १९ ॥

सद्भिस्तत्पुरगैः कृतप्रणमनैरन्तेवसद्भिस्तदा
दत्तामुत्कटभक्तिसंभृतगुणां स्वीकृत्य सोऽभ्यर्हणाम् ।
तुष्टस्ताननुगृह्य संयमिवरो मन्त्राक्षतैः शोभनैः
कञ्चित्पुण्यपिनाकिनीतटगतं ग्रामं जगामाद्भुतम् ॥ २० ॥

பெருந்தேவித்தாயார் மங்களாஶாஸநம்

இத்யாதிகளாலே ஸ்தோத்ரம் செய்து, பெருந்தேவித் தாயார் ஸன்னிதிக்குச் சென்று, "मानातीतप्रथितविभवां" இத்யாதிகளாலே ஸ்தோத்ரம் செய்து

कल्याणानामविकलनिधिः कापि कारुण्यसीमा नित्यामोदा निगमवचसां मौलिमन्दारमाला । संपद्दिव्या मधुविजयिनस्सन्निधत्तां सदा मे सैषा देवी सकलभुवनप्रार्थनाकामधेनुः ॥

என்று ப்ரார்த்தித்து, தாயாரை ஹ்ருதய ஸன்னிஹிதையாகப் பண்ணிக் கொண்டு, ஸந்நிதி வீதியில் திருவடி கோவிலுக்கு எதிரிலுள்ள நம் ஸ்ரீமத் அஹோபிலமடத்திற்குச் சென்று, ஸ்ரீமதாதிவண்ஶடகோபயதீந்த்ரமஹாதேஶிகனை மங்களாஶா-ஸநம் செய்து தம்மை க்ருதார்த்தராக எண்ணிக் கொண்டார்.

मालोलः परदुष्प्रवेशमिममावात्सीच्चिरं ग्राममि-
त्यार्या वृत्तविदो वदन्त्यभिधया यं दक्षिणाहोबिलम्।
शिष्यप्रार्थनयात्र सार्थकमहाभाग्याह्वयेऽपूरय-
च्चातुर्मास्यमतोषयच्च विदुषो वस्त्रैर्धनैराङ्क्वैः ॥ २१ ॥

नत्वाथो नवनीतसाधुनगरे वैकुण्ठनाथं निजं
गत्वा गोपपुरीं भजत्प्रियतमं देहल्यधीशं भृशम्।
स्तुत्वा वेदशिरोगुरुग्रथितया स्तुत्या ततो निर्गतो
भेजे भोगिपतेः पुरं पथि नमत्पण्रुट्टिपौरार्चितः ॥ २२ ॥

देवीभ्यामिह वीचिवक्त्रतनुजाहेमांबुजाभ्यां युतं
पक्षीशानपयस्विनीतटलसन्मूर्तिं तमालप्रभम्।
सत्यं दासजनस्य निर्जरपतिं नत्वौषधाद्रेरुप-
र्यालोकिष्ट हयाननं श्रुतिशिरोगुर्वीसितार्थप्रदम्॥ २३ ॥

தீபப் பிரகாமனையும், தூப்புல் ஸ்ரீ தேமிகனையும் மங்களாமாஸநம் செய்தது

பின்பு விளக்கொளி எம்பெருமான் ஸந்நிதிக் கெழுந்தருளி, மரணாகதி தீபிகையைச் சொல்லிச் மரணமடைந்தார். तदनुग्रहप्रकाशितपरमार्थज्ञान ராய் தத்ஸமீபத்தி லுள்ள தூப்புல் தேமிகன் ஸந்நிதிக்கெழுந்தருளி, ''अनन्तसूरि-सूनवे'' என்கிற ம்லோகத்தைச் சொல்லி, புநः புநः நமஸ்கரித்து,

''वेदान्तदेशिकपदांबुजमेव नित्यं मद्दैवतं किमपि काङ्क्षितसर्वदायि।
यद्वैभवस्य लवलेशविचिंतनेन बुद्धिः प्रसीदति विभूतियुगावलंबी ॥''

என்று அவன் திருவடிகளையே ப்ராப்யப்ராபகமாக அனுஸந்திதித்து,

தொண்டருக்கும் துணையடி வாழி நின்தூமுறுவல் கொண்ட முகம் வாழி'' யென்று திருமேனியை ப்ரத்யங்கமாக வாழ்த்தி,

ईडित्वा स्तुतिभिस्तमश्ववदनं हृष्टोऽवरुह्याद्रितो
वेदोत्तंसगुरुं पुनःपुनरपि व्यानम्य तत्सन्निधौ ।
सिद्धामात्ममहेच्छया सुरकलाशालां दिदृक्षुर्जवा-
दासीदन्मधुरान्तकं पुरवरं विद्वज्जनासेवितम् ॥ २४ ॥

श्रीरामानुजपञ्चसंस्करणतो मन्त्रोदयस्थानमि-
त्याख्याते नगरेऽत्र भूमिसुतया सौमित्रिणा चान्वितम् ।
श्रीमन्तं रघुनायकं करकनत्कोदण्डमत्युत्कट-
प्रेमानम्य सुसत्कृतो जनकवल्लयाख्यां सिषेवे श्रियम् ॥ २५ ॥

श्रीदेव्याः करुणापयोर्मिभिरसावार्द्रीकृतो वीक्षणैः
पूर्णार्यं यतिराजदेशिकमथो रामानुजार्यं तथा ।
वन्दित्वा निगमान्तदेशिकमपि प्रस्फीतहर्षाशयो
योगीन्दुस्स्वमठं विवेश मुदितैरन्तेवसद्भिर्वृतः ॥ २६ ॥

सशङ्खचक्रलांछनस्सदूर्ध्वपुण्ड्रमण्डितस्सकण्ठलग्नसत्तुलस्यनर्घपद्ममालिकः ।
सितान्तरीयसूत्तरीययज्ञसूत्रशोभितो ममाविरस्तु मानसे गुरुस्स वेङ्कटेश्वरः ॥

என்று மனஸ்ஸில் அவருடைய ஸர்வதா ஆவிர்பாவத்தைப் ப்ரார்த்தித்தார். அவர் செய்தருளின க்ரந்தங்களையும், அதன் விசித்ரமான அர்த்தங்களையும், அதனால் லோகத்துக்குண்டான உபகாராதிசயங்களையும் ஸ்மரித்து ஸ்மரித்து ஆனந்த பாஷ்பம், பெருக, பலவிதமாக ஸ்தோத்தரித்து, உள்ளடங்காத ப்ரீதியோடு, புந: புந: ப்ரத க்ஷிண நமஸ்காராதிகளைப் பண்ணி, "आशरीरात् शारीरकप्रवचनव्रतमाद्रियेथाः என்று அநுக்ரஹிக்கப் பெற்று, அப்யநுஜ்ஞாதராய் கதஞ்சித் சித்தஸமாதானம் பண்ணிக் கொண்டு தம் மடத்திற்கெழுந்தருளினார். இப்படி ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் அஷ்டபுஜம் முதலான எம்பெருமான்களை க்ரமேண ஸேவித்தருளினார்.

இரண்டாவது மாலோல ஸபை

பிறகு தை மாதம் உத்திராடமான ஜன்ம நக்ஷத்ரத்தில் மாலோல வித்வத் ஸபையை வெகு விமர்சையாக

स्वारब्धामधिचित्रभानुमिथुने मासे शुभे वासरे
क्षेत्रेऽस्मिन्मधुरान्तके निजमठे संरक्ष्यमाणां स्वयम्।
साध्यक्षां चतुरैः प्रवक्तृभिरितां विद्यार्थिभिः शोभितां
संदृश्याथ ननन्द संस्कृतकलाशालां सुरम्यां निजाम्॥ २७॥

आध्यक्ष्यं वहतोऽत्र नैजदयया श्रीसौम्यनारायणा-
चार्यस्य स्मितपूर्वभाषिविदुषो गोष्ठीपुरीजन्मनः।
प्रत्युद्गच्छत आदरेण महता सर्वैस्सहाध्यापकैः
स्मेरास्यो यतिशेखरो बहुगुणां प्रत्यग्रहीत्सत्क्रियाम्॥ २८॥

स्वस्माद्भाष्यमुखं स्वधीत्य लसतो मेधाविनः पण्डितान्
न्यायव्याकृतिसाहितीप्रवचनं स्वादेशतः पुष्णतः।
शिष्टान्सप्रतिभान्स्वभक्तिभरितान्यूनो दशाध्यापकान्
पादांभोरुहयोः कृतप्रणमनान् प्रैक्षिष्ट कारुण्यतः॥ २९॥

பண்டிதர்களின் மனோரதத்திற்கனுகுணமாக அங்கேயே நடத்தி, விசித்ரமான விஶிஷ்டாத்வைத வாக்யார்த்தங்களைக் கேட்டார். யதாக்ரமம் பண்டிதர்களுக்கு கமனாகமன வ்யயங்களைக் கொடுத்து, யதாபூர்வம் ஸன்மானங்களைப் பண்ணி, பண்டிதர்களெல்லாம் ஸந்துஷ்டர்களானதைக் கண்டு தானும் பரம ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார். இது இரண்டாவது வருஷ ஸபை.

தூசி மாமண்டூருக்கு எழுந்தருளியது

அதன் பின்னர் தூசி மாமண்டூரென்னும் அக்ரஹாரங்களிலிருந்து பஹு ஶிஷ்யர்கள் வந்து மிகவும் ஆர்த்தியோடு, சுமார் பதினைந்து வருஷத்திற்கு முன் 41-வது பட்டம் பெரிய அழகியசிங்கர் இந்த தேஶத்தில் ஸஞ்சாரமாக எழுந்தருளுகிறபோது தூசி மாமண்டூருக்கு சீக்கிரத்தில் எழுந்தருளுவதாக ஸ்ரீமுகம் வாசிப்பவரை அனுப்பி இவ்வூர்களில் உள்ள ப்ரமுகர்களுக்கு ஸ்ரீமுகத்தை ப்ரஸாதித் தருளினார். பிறகு அவர்கள் ஸ்வல்ப அஸௌகர்யத்தைச் சொல்லி, இந்த ஸமயம் இங்கு அழகியசிங்கர் எழுந்தருள

उत्तुङ्गं भवनं स्वनिर्मितमुदग्वक्त्रं नवं सुन्दरं
यद्वाभाति तटाकदक्षिणतटे श्रीरामधाम्नः पुरः ।
तत्रैनां विनिवेश्य संस्कृतकलाशालां मुहूर्ते शुभे
मालोलं प्रभुमारराध महतारंभेण योगीश्वरः ॥ ३० ॥

यात्रामन्वगितां श्रुतिग्रहपरां शालां निजाभ्यर्णगां
सद्यः स्वेन कृतां शठारिमुखसूक्त्यभ्यासशालामपि ।
तत्रत्ये स्वमठे निवास्य सुदिने सर्वस्य विद्यार्थिनः
शालां भुक्तिफलां व्यधत्त च कलाशालैकदेशे गुरुः ॥ ३१ ॥

अन्येद्युर्यतिराट् स संस्कृतकलाशालामुपेत्यादरा-
त्स्वाज्ञां निर्वहतः प्रवक्तृनिकरस्याध्यापने नैपुणीम् ।
साक्षात्कृत्य गुणौत्तरामतितरां विद्याभिवृद्ध्यै कृत-
स्वोद्योगः फलतीति निश्चितमतिः पूर्णप्रमोदोऽभवत् ॥ ३२ ॥

வேண்டாமென்று மனுஷ்யர்களை அனுப்பி ப்ரார்த்தித்து விட்டார்கள். அதுமுதல் மழையின்றிக்கே த்வாதச வர்ஷங்கழித்து பதினைந்தாவது வர்ஷக்ஷாமம் பரிபூர்ணமாக இவ்வூர்களைச் சுற்றிக்கொண்டது. இப்பொழுது ந்ருஸிம்ஹனை யெழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் எழுந்தருளினால் தேசமே ஸுபிக்ஷமாய்விடுமென்று நம்பிக்கை எங்களுக்கு இருக்கிறது. அவச்யமாக எழுந்தருள வேண்டுமென்று பயபக்தி விஸ்வாஸத்தோடு ப்ரார்த்தித்தார்கள். ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கரும் அவர்களுடைய ஆர்த்தியையும், கிணற்றில் கூட ஜலமில்லாத தேசக்ஷேமாபாதிகளையும் பார்த்து, எழுந்தருளுவதாகச் சொல்லி அவ்வூர்களுக்கெழுந்தருளினார்.

இஞ்சிமேடுக்கு விஜயம் செய்தது, அக்ரஹாரவாஸிகள் ப்ரார்த்தனையும்

பின்பு துண்டீர மண்டலத்தைச் சேர்ந்த அக்ரஹாரங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் க்ரமமாக எழுந்தருளும்போது, தம்

ग्रामं हेमदुघं प्रसिद्धकलधौताख्यं ततः प्राप्तवान्
श्रीरङ्गेशयतीन्दुदेशिकमणेः पूर्वाश्रमश्रीगृहे ।
निर्वर्त्याभिगमं रमानरहरेर्मध्यन्दिनाराधनं
श्रीमुष्णार्यतनूजपण्डितरमावासार्यगेहे व्यधात् ॥ ३३ ॥

आसाद्योरगटाग्रहारविलसत्स्वाधीनहर्म्यं ततः
सीतालक्ष्मणशोभिपार्श्वयुगलं कोदण्डरामं नमन् ।
निर्वाहाय नियुज्य तत्र निपुणं कञ्चित्स्वशिष्यं गुरुः
विख्यातं भुवि पिल्लपाक्कमिति सद्ग्रामं जगामाञ्जसा ॥ ३४ ॥

प्राचार्योत्तमवीरराघवशठारातेर्यतीन्दोरिदं
प्रादुर्भावनिवासयोः पदमभात्पूर्वाश्रमे प्रागिति ।
ग्रामेऽस्मिन्प्रचुरां वहन्बहुमतिं रामानुजाचार्यत-
स्तत्पूर्वाश्रमसूनुना प्रमुमुदे मालोलमाराधयन् ॥ ३५ ॥

பூர்வாஶ்ரம க்ராம வாஸிகள் தங்களுருக்கு எழுந்தருளும்படி, ப்ரார்த்திக்க, கொஞ்சம் பர்யாலோசித்து, அவ்வூரில் ஶாஸ்த்ர பாதகமான ஒருவித ஸ்ப்ருக்கும் தமக்கில்லாமையாலும், சில பூர்வாசார்யர்களின் அநுஷ்டான தர்சனத்தாலும், லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹன் யாத்ரை செய்யுமிடமெல்லாம், தமக்கு அநுயாத்ரை செய்வது ப்ராப்தமாகையாலும் அதை அங்கீகரித்து இஞ்சிமேட்டிற்கெழுந்தருளினார். அவர்கள் இரண்டு நாளாராதித்து எல்லோரும் ஏகமனஸ்கர்களாய் ஸந்நிதியில் வந்து இவ்வூரில் ப்ராசீனர்களெல்லாம் மிகவும் பரமைகாந்திகளாய், யஜ்ஞ, யாகாதிகளைப் பண்ணினவர்களாய் இருந்தார்களென்று ஸ்ரீ ஷஷ்டபராங்குசஸ்வாமி ஒரு அக்ரஹாரத்தை நிர்மாணம் பண்ணி, ''परमानं द्विधा कृत्वा परां कुशमुनिर्ददौ'' என்கிறபடி அக்காலத்தில் 'பரமாநா' என்று பேர்பெற்ற செப்பேட்டோடு ப்ராசீனர்களுக்கு இந்த ஊரை தானம் செய்தாரென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். பிறகு சிறிது காலத்திற்கு முன் அத்திப்பட்டு அழகியசிங்கர் ஸ்ரீ நாராயணாசார்யர் க்ரஹத்தில் அவதரித்தாரென்றும், பிறகு

सेवायां त्वरितस्ततो भगवतः पत्युर्यतीनां गुण-
स्फीतं भूतपुरं सुरम्यसदनं सद्भिः श्रितं प्राविशत् ।
श्रीदेव्या सममादिकेशव इति ख्यातो दयाशेवधिः
स्वेच्छास्वीकृतदिव्यमङ्गलतनुर्यस्मिन्परिक्रीडति ॥ ३६ ॥

पुण्यानां फलमत्र सर्वजगतां दण्डैस्त्रिभिर्मण्डितं
चूडाशेखरमूर्ध्वपुण्ड्ररुचिरं शुभ्रोपवीतोज्ज्वलम् ।
न्यासाध्वाश्रितसार्थवाहमखिलाचार्यालिचूडामणिं
प्रैक्षिष्ट प्रणतार्तिहृत्प्रियतमं रामानुजाख्यं मुनिम् ॥ ३७ ॥

लोकेऽस्मिन्ननुकल्पभूतमुरभित्स्थानं यदत्यादृतं
साधूनामपवर्गवैभवमुपश्लिष्टत्रिवर्गं च यत् ।
सद्यश्चञ्चलचित्तवृत्तिविनिवृत्त्यर्थौषधं तत्पद-
द्वन्द्वं योगिपतेः प्रपद्य शरणं सान्द्रप्रमोदो बभौ ॥ ३८ ॥

மாதாமஹ ஸ்வாஸ்த்யத்தை அடைந்து அத்திப்பட்டுக் கெழுந்தருளினார் என்றும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். இவ்விடத்திலும் இங்கு அவதரித்த விஷயம் ஸுப்ரஸித்தம். இப்படி இருந்தும் இவ்வூரில் சிறிது காலத்திற்கு முன் ஆரணி சேத்துப்- பட்டிலிருந்த துருஷ்கராஜாக்கள் ஒரு கால விஶேஷத்தில் உத்ஸவ விக்ரஹத்தை எடுத்துக்கொண்டு, மூல விக்ரஹத்தை உடைத்து எழுகுட்டமென்னும் கிணற்றில் போட்டு விட்டார்கள். அந்த விக்ரஹத்தை அழகியசிங்கரும் பால்யாவஸ்தையில் பார்த்திருக்கலாம். அதுமுதல் நான்கு தலைமுறையாக கோவிலில்லாத ஊரில் நாங்கள் குடியிருந்து வருகிறோம். நாங்கள் எல்லோரும் ஏழைகள். கோவில் விஷயத்தை ஸ்வப்நத்திலும் நினைக்க சக்தியற்றவர்கள். இந்த ஸமயம் தவறினால் பிறகு எக்காலத்திலும் ஆலயமேற்பட வழியில்லை. ஆகையால் எங்களுடைய விண்ணப்பங்களை திருவுள்ளம் பற்றி இவ்வூரில் ஒரு கோவிலைக்கட்டி எம்பெருமானை எழுந்தருளப் பண்ணி, ப்ரதிஷ்டை செய்து திருவாராதனம் நியதமாக நடக்கும்படி செய்தருள வேண்டும்.

स्तुत्वा तं यतिराजसप्ततिरिति स्तुत्या महत्काङ्क्षितं
तस्यानुग्रहमाप्य तत्परिजनैरभ्यर्हितः पूर्ववत्।
प्राप्तस्वीयमठः पुरादुपनतान्प्राज्ञान्सविद्यार्थिकान्
सन्तोषार्थविमृष्टशास्त्रसरणिस्संभावयामास च ॥ ३९ ॥

वीक्षारण्यगतोऽथ वीररघुराट्प्रासादिकैः कल्पितं
सत्कारं प्रतिगृह्य हृष्टहृदयः श्रीराघवस्याग्रतः।
साहस्राधिकमूल्यभूषणवरं पीताम्बरं चार्पयन्
भक्त्यायाचत किंगृहेशभगवन्! मह्यं दयेथा इति ॥ ४० ॥

पूर्वे स्वे गुरवः स्तुवन्त उदयन्मोदाश्रुपूर्णेक्षणाः
नित्यं यं हृदयप्रियं निरविशन् किंगेहनाथं प्रभुम्।
नित्योद्यत्सुषमोपपन्नमखिलेष्वङ्गेषु तं श्रीपतिं
दृग्भ्यां सन्ततमापिबन्नपि मुनिर्नैवाययौ तृप्तताम् ॥ ४१ ॥

''अन्यथा शरणं नास्ति'' என்று விண்ணப்பித்தார்கள். ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கரும் யுக்தி யுக்தமாயும், யுக்தமாயுமுள்ள அவர்கள் ப்ரார்த்தனையை அங்கீகரித்து, அப்படியே உங்கள் மனோரதத்தைப் பூர்த்தி செய்கிறோம் என்று சொல்லிவிட்டு ஸஞ்சார க்ரமமாக அக்ரஹாரமெல்லாவற்றிற்கும் எழுந்தருளினார்.

திருப்பாற்கடலில் களத்தூர் ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கரின் திருநக்ஷத்திரத்தை நடத்தியது

தாமலிலிருந்து திருப்புட்குழிக்கெழுந்தருளி க்ருத்ர ஸரஸ்ஸில் ஸ்நாநம் செய்து, श्रीमद्गृध्रसरस्तीरपारिजातனான விஜயராகவனையும், மரகதவல்லித் தாயாரையும் ஆவலடங்க ஸேவித்து, வறுத்த பயிறு முளைக்கும் ப்ரபாவமுள்ள அந்த திவ்யதேசத்தின் மஹிமையைக் கேட்டு விஸ்மிதராய் திரும்பி, அங்குள்ள அக்ரஹாரங்களுக்கெல்லாம் எழுந்தருளி, திருப்பாற் கடலுக்கெழுந்தருளினார். அங்கு ப்ரஸந்ந வேங்கடேசனையும், ரங்கநாதனையும் ஸேவித்து, வைகாசி

स्वामी किंगृहनाथ एष भगवानाहूय मां सस्मितं
सर्वक्लेशहरं महोच्चसुखदं श्रीमत्पदाब्जद्वयम् ।
हे निक्षिप्य मदीयमूर्ध्नि तनुते धन्यं स्वयं मामिति
ध्यात्वा सैष नुवन् सुधाजलनिधेरन्तर्न्यमज्जच्चिरम् ॥ ४२ ॥

स्वोत्रप्रीणितचेतसा भगवता प्रेम्णा भृशं पश्यता-
नुज्ञातो मुदिताशयः कनकवल्ल्याख्यां जगन्मातरम् ।
लक्ष्मीं सेवितुमादरेण महता युक्तो यतीनां वर-
स्तस्या हर्म्यमवाप रम्यरचनं श्रीरङ्गकार्यात्मजः ॥ ४३ ॥

वन्दे मातरहं सदा श्रुतिशिरस्सौरभ्यसंपादकं
सद्यो जातविकासपद्मदलसच्छायं तवाङ्घ्रिद्वयम् ।
नूत्नत्वं तुहिनोदकप्लुतिनिभैर्यस्योपमर्दैर्वह-
त्यद्धा कान्तभुजान्तराळनिलया स्रग्वैजयन्ती मुहुः ॥ ४४ ॥

திருக்கேட்டையில் களத்தூர் ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கரின் திருநக்ஷத்திரத்தைப் பத்து தினம் பரிஷ்காரமாகச் செய்தருளினார். அப்பொழுது ''मन्दं मन्दं जलधराः जगर्जुरनुसागरम्'' என்கிறபடி வர்ஷுகவலாஹங்கள் ஆகாஶத்தை எயல்லாம் வ்யாபித்து ஸந்தததாரையாக மழைபெய்ய, க்ஷீரநதீ, பாஹுநதீ, வேகவதீ முதலான நதிகளுடைய ப்ரவாஹங்கள் ஸமுத்ரகாமிகளாகப் புறப்பட்டன. மாமண்டூர் முதலான ந்ருஸிம்ஹன் எழுந்தருளின அக்ரஹாரங்களெல்லாம் ஏகோதகங்களாய் ஆறு வர்ஷ காலம் ஸுபிக்ஷிதங்களாய்ப் போந்தன. அந்த தேசவாஸிகளெல்லாம் ந்ருஸிம்ஹன் ப்ரபாவத்தைக் கொண்டாடிப் போந்தார்கள்.

சோளஸிம்ஹபுரம் எழுந்தருளல்

பின்பு மங்கலம் மார்க்கமாக சோளஸிம்ஹபுரம் சென்று தக்காங்குளத்தில் நீராடி, அக்காரக்கனியைத் திருவடி தொழுது மரியாதையோடு கடிகாசலம் சென்று, அங்கு கோயில் கொண்ட யோகந்ருஸிம்ஹனை,

सेवे देवि तव ग्रुवासिमाहिलामौलीयमालार्चितं
पादांभोजमिदं निरस्तविपदां सिद्धिस्थलं संपदाम् ।
यत्रेषच्छिरसा नता निजवपुर्यात्रावसाने नरा
धन्या हन्त रजस्तमोविरहिते वत्स्यन्ति विष्णोः पदे ॥ ४५ ॥

श्रीभट्टारकसूरिवेदमकुटाचार्योदितप्रक्रिया-
मालंब्येति रमापदांबुजयुगं स्तुत्वा मुहुर्व्यानमन् ।
दृष्ट्वा तां स्मयमानवक्त्रकमलां श्रीराघवप्रेयसीं
योगी रङ्गशठारिदेशिकवरो विज्ञप्तिमेवं व्यधात् ॥ ४६ ॥

देवि ! त्वं जननी ममासि भगवान् श्रीवासुदेवः पिता
सोऽहं है युवयोर्दयैकविषयो जातत्वमातस्थिवान् ।
आदिष्टो भवदीयकिङ्करतया चार्योत्तमैरप्यतो
भूयस्ते प्रियमस्ति किं त्विति किल स्मेराननना राजसे ॥ ४७ ॥

माणिक्याद्रिसमप्रभं निजरुचा संत्रस्तरक्षोगणं जानुन्यस्तकरांबुजं त्रिनयनं रत्नोल्लसद्भूषणम् ।
बाहुभ्यां धृतशङ्खचक्रमनिशं दंष्ट्रोग्रवक्त्रोज्वलं ज्वालाजिह्वमुदग्रकेशनिवहं वन्दे नृसिंहं विभुम् ॥

என்று ஸமுதாயமாகவும், ப்ரத்யேகமாகவும் த்யானம் செய்து ந்ருஸிம்ஹானுஷ்டுப் மந்த்ரத்தாலும், மந்த்ரராஜபத ஸ்தோத்ரத்தாலும் அவிச்சின்ன ஸ்ரோதஸ்ஸாக அனுஸந்தானம் பண்ணி, அவனால் பரிபூர்ணமாக கடாக்ஷிக்கப் பெற்று, கீழே ஸ்வஸ்தாநமெழுந்தருளினார்.

திருச்சானூர் மங்களாஶாஸநம்

பின்பு நாராயணவநத்திற்கெழுந்தருளி கல்யாண வேங்கடேசனை மங்களாஶாஸனம் பண்ணி, ஸஞ்சார க்ரமமாக அலமேலுமங்காபுரமென்கிற திருச்சானூருக் கெழுந்தருளி ஸ்வர்ணமுகியில் நீராடி அலர்மேல்மங்கையை அடிதொழுது, ज्ञानक्रियाभजनसंपदकिंचनोऽहं; इच्छाधिकारशकनानशुशयानभिज्ञ னான

कारुण्यार्द्रतदीयदृष्टिविषयो दत्ताभ्यनुज्ञस्तया
प्रादक्षिण्यगतिक्रमेण विनमन्भक्तांस्तथा देशिकान्।
उत्तुङ्गामधिगत्य सत्कृतिमिह च्छत्रद्वयाद्यैर्निजै-
र्जुष्टस्सर्वपरिच्छदैर्यतिपतिः प्रत्याययौ स्वं मठम्॥ ४८॥

देवस्थानगतोऽधिकारिनिवहः श्रीराघवस्य प्रभो-
रभ्यर्चाम्बरभूषणावनपरीचारादिकैङ्कर्यकृत्।
हर्म्यस्यास्य सुरक्षकं यतिपतिं नत्वाग्रतो निक्षिप-
न्निर्वाहोचितकुञ्चिका इति सभक्त्यभ्यर्थनामातनोत्॥ ४९॥

एतावन्तमनेहसं भगवतः श्रीवीररघ्वीशितुः
कैङ्कर्यं यदकार्ष्म मन्तुरहिता वीतान्तरायं वयम्।
तद्भूयोऽपि तथा विधातुमनसामस्माकमापूरये-
द्वाञ्छां किंगृहनायकालयपरित्राता दयालुर्भवान्॥ ५०॥

எனக்கு, ''तव पादपद्मलाभे, त्वमेव शरणं विधितः कृतासि'' என்று சொல்லி சரணம் புகுந்தார். கீழ்த் திருப்பதிக்கெழுந்தருளி கோவிந்தராஜனை ஸேவித்து, ஆழ்வார் தீர்த்ததில் அநுஷ்டானம் செய்துகொண்டு,

''प्रपद्ये तं गिरिं प्रायः श्रीनिवासानुकंपया। इक्षुसारस्रवन्त्येव यन्मूर्त्या शर्करायितम्''

என்று திருமலையாழ்வாரைக் குறித்து ப்ரபதநம் பண்ணி, ''विगाहे'' என்று குருபரம்பரையை த்யானித்து, ஸ்ரீ பூமி நீளாஸமேதனான ஸ்ரீநிவாஸனை சரணமடைந்து, தயா ஶதகத்தை ஸகத்கதமாக அநுஸந்தித்துக் கொண்டே திருமலையேறிப்போனார்.

आचार्येन्दुरथ प्रसन्नहृदयः स्वीकृत्य तत्प्रार्थनां
निर्वाहाङ्कनकुञ्छिकायुतमिमं स्वीयैः पुनः कारयन् ।
भूयस्सुन्दरकिंगृहेशयपदद्वन्द्वाभिषेवा रतो
घस्रान्कानपि वासमातत पुरे तस्मिन् यतीनां पतिः ॥ ५१ ॥

श्रीस्थानं पुरमेत्य तत्र कलिजिच्छ्रीसूक्तिपात्रं प्रभुं
श्रीकान्तं भुवि भक्तवत्सल इति ख्याताभिधानं हरिम् ।
स्वप्रागाश्रमतन्निषेवणजसंस्कारोल्लसन्मानसः
साक्षात्कृत्य पुनः कृतप्रणमनस्तुष्टाव तं भक्तितः ॥ ५२ ॥

श्रीस्थानादथ तत्समीपगतिरुक्कल्लाग्रहारं गतः
शिष्यैस्तत्र भवैः प्रपूजितरमालोलैर्भृशं प्रार्थितः ।
प्राग्वच्छ्रीनरसिंहकारिजमुनेः श्रीजन्मतारोत्सवं
संप्राप्तं निरवर्तयद्द्रविडसूक्त्याम्नायपारायणैः ॥ ५३ ॥

திருமலையில் திருவேங்கடமுடையான் மங்களாஶாஸனம்

நாராயணாத்ரியில் ஸ்வாமி புஷ்கரிணியில் நீராடி ஸந்நிதிக்குச் சென்று, अत्यन्तसाध्वसविनयावनत*ராய்*, भगवत्पारिषदगण *நாயகர்களாலே* सम्यगवलोकित*ராய்*, सम्यगभिवन्दित*ர்களான அவர்களாலே அநுமதிக்கப் பெற்றவராய்*, பங்காருவாசல்படி, *தாண்டி ஸ்ரீநிவாஸனைக் கிட்டி*

''अविच्छिन्नस्रोतोरूपेणावलोकनेनावलोकयन्''

''அகலகில்லேனிறையுமென்றலர்மேல்மங்கையுறை மார்பா,
நிகரில் புகழாயுலகமூன்றுடையாயென்னையாள் வானே,
நிகரிலிலமரர் முனிக்கணங்கள் விரும்பும் திருவேங்கடத் தானே,
புகலொன்றில்லா வடியேனுன்னடிக் கீழமர்ந்து குந்தேனே''

என்று சொல்லி, வாத்ஸல்யாதி குணவிஶிஷ்டனான ஸ்ரீநிவாஸனுடைய திருவடிகளை அகிஞ்சநனாய்,

यात्रातः परिपूय कावनपुरं स्वामी तदभ्यर्णगं
ग्रामं कञ्चन तूर्णमेत्य मुदितोऽत्तिप्पट्टुनाम्ना युतम् ।
तत्र श्रीशठकोपलक्ष्मणमुनीट्पूर्वाश्रमश्रीगृहो-
द्देशायारचिताञ्जलिः स्वमकरोद्धन्यं यतीनां वरः ॥ ५४ ॥

संन्यासोपगमार्थकिंगृहपुरप्रस्मानतात्कालिक-
व्याहारावधिमस्य देशिकमणेः पौर्वाश्रमीमद्भुताम् ।
वार्तां भागवतात्कुतोऽपि वृषलाद्वृद्धाद्विनीताकृते-
राकर्ण्यातितरां प्रहृष्टहृदयः किंगेहधामाययौ ॥ ५५ ॥

धन्यः कैरपि वासरैरिह पदे निर्विष्टरघ्वीश्वरः
प्रस्थास्नुर्मधुराद्यमङ्गलपुरे गोविन्दसूरिं नमन् ।
हस्तिक्ष्माभृदधीश्वरस्य करुणापूर्णस्य देवप्रभोः
सेवायै त्वरमाणमानसतया काञ्चीमथाञ्चत्पुरीम् ॥ ५६ ॥

அநந்யகதிகனாய் அலர்மேல்மங்கை புருஷகாரத்தாலே த்வயோச்சாரண பூர்வகம் சரணமாகப் பற்றினார்.

औत्सुक्यपूर्वमुपहृत्य महापराधान्मातः प्रसादयितुमिच्छति मे मनस्त्वाम् ।
आलिह्य तान्निरवशेषमलब्धतृप्तिस्ताम्यस्यहो वृषगिरीशधृता दये त्वम् ॥

என்று சொல்லி ஸ்ரீநிவாஸனுடைய தயையின் ஸ்வபாவத்தை நினைத்து விஸ்மயப்பட்டு,

मृदुहृदये दये मृदितकामहिते महिते धृतविबुधे बुधेषु विततात्मधुरे मधुरे ।
वृषगिरिसार्वभौमदयिते मयि ते महतीं भवुकनिधे निधेहि भवमूलहरां लहरीम् ॥''

என்று தயையைப் ப்ரார்த்தித்து, வித்யாப்யாஸகாலம் முதல் புனः புனராபாதஸேவயா ப்ரஸந்நனாய்ப் போந்த ஸ்ரீநிவாஸனாலே குளிரக் கடாக்ஷிக்கப் பெற்ஞர். பின்பு பச்சாத்பாகத்தாலே விநிர்க்கதராய், ப்ரதக்ஷிண ப்ரணாம ஜபாதிகளைப் பண்ணி தன்னுடைய ஸ்தாநத்திற்குச் சென்ஞர்.

तत्र श्रीपतिरम्यमन्दिरपुरोवीथीस्थितं मण्डपं
राजत्षोडशपादमेत्य रुचिरं प्रत्युद्व्रजन् सादरम्।
व्यानम्यार्तिहरोज्ज्वलाङ्घ्रियुगलत्राणं यथाशासनं
सत्कारं प्रतिगृह्य भक्तिभरितो नाथालयं प्राविशत्॥ ५७॥

प्राप्यानन्दसरस्सभक्ति कमभिध्यायन्नघध्वंसनं
'सेवेऽनन्तसरः श्रये करिगिरिं श्री'त्यादि पद्योत्तमम्।
मन्त्रस्नानमुखं च कर्म विधिवन्निर्वर्त्य तस्योदके
कृत्वा पुण्यसरःप्रदक्षिणविधिं हेतीशधामागमत्॥ ५७॥

हेतीशं बहिरन्तरुद्धटतमोविच्छेदिनं भास्वरं
स्तोत्रैस्तत्र सुदर्शनाष्टकमुखैः प्रेम्णा स्तुवन्नानमन्।
कुर्वाणाः शठजित्प्रदक्षिणविधिं हर्षाश्रुपूर्णेक्षणः
सान्द्रोद्यत्पुलकश्च वेदमकुटाचार्यं व्यनंसीन्मुहुः॥ ५९॥

பின்பு இரண்டு நாளிருந்து ஆகாஶகங்கை, பாபவிநாஶம் முதலான புண்ய தீர்த்தங்களில் நீராடி, முன்னாள் உடுத்துக் களைந்த பீதகவாடையை பரிசாக அளிக்கப்பெற்று, ஸ்ரீ பாதரேணு ப்ரப்ருதிகளா ப்ரஸாதங்களையும் பெற்றுக் கொண்டு, அப்யனுஜ்ஞாதராய் கீழ்திருப்பதிக்கு வந்து சேர்ந்தார். பின்பு திருச்சானூர் வந்து நாகலாபுரம் மார்க்கமாக திருஎவ்வுள்ளூர்க்கு எழுந்தருளினார்.

திருஎவ்வுள்ளூரில் ஸங்கல்பமும், திருவல்லிக்கேணிக்கு எழுந்தருளியதும்

அங்கு ஒரு ஸங்கல்பத்திற்கு இருந்து, ஸ்ரீ வீரராகவனை யநுபவித்து, உத்தானத்திற்கு புடலூர் எழுந்தருளி, திருநின்றவூர் மார்க்கமாக மத்ரபுரி என்னும் மஹாநகரத்திற்குச் சென்றார். திருவல்லிக்கேணிக்கு எழுந்தருளி ஸ்ரீ ருக்மணிப் பிராட்டியோடு பார்த்தஸாரதியின் திருவடிகளை வணங்கி, சரம ஶ்லோகத்தையநுஸந்தித்து, "न मे मोघं वचो भवेत्" என்று சொன்ன கண்ணன் வார்த்தையில் மஹாவிச்வாஸத்தோடு

मन्त्रं हन्त ! जपन्समस्तपरिवारेत्यादिमीशध्वज-
स्तंभाग्रेऽथ पुनः पुनश्च विनमन्नित्योक्तरीत्या गुरुः ।
नत्वार्यान्बलिपीठिकापरिसरे सर्वांश्च हर्म्यं विशन्
प्रादक्षिण्यगतेरवन्दत मुदा माणिक्यसंज्ञं प्रभुम् ।। ६० ।।

आचष्टे परपर्युदासमुखतो यं नेति नेति त्रयी
प्रत्यक्षाद्यपदं (विषयं) तमादिपुरुषं नारायणं सर्वदा ।
लोकान्दर्शयितुः करिक्षितिभृतः कृत्वा प्रणामानुप-
र्यारुह्यैक्षत हन्त ! वात्स्यवरदाचार्योपदेशस्थलीम् ।। ६१ ।।

वेदान्तार्यमुखेन्दिरारमणपर्यन्तार्यवर्गस्मृति-
स्फीतानन्दथुरादराद्विरचयंस्तस्यै नमस्यां भुवे ।
अन्तर्मन्दिरमग्रमण्डपगतः श्रीस्तोत्ररत्नादिकं
संकीर्त्य प्रणिपत्य चाप समया वेदीं शुभामुत्तराम् ।। ६२ ।।

புறப்பட்டு அங்குள்ள வரதன், அழகிசிங்கர், ரங்கநாதன், ஸீதாலக்ஷ்மணபரதசத்ருக்ந ஸமேதரான சக்ரவர்த்தித் திருமகனையும் ஸேவித்து க்ருதார்த்தராய், தேரடி வீதியிலிருக்கும் தம்முடைய அஹோபிலமடத்திற்கெழுந்தருளினார். அங்கு தேசிகனையும், ஆதிவண்சடகோபயதீந்த்ரமஹாதேசிகனையும் ஸேவித்து, அங்குள்ள சிஷ்யர்களால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டு அங்கேயே ஒருமாதமெழுந்தருளியிருந்தார். அங்கு மாம்பலம், மைலாபூர், தண்டையார்பேட்டை, சைதாப் பேட்டைகளில் உள்ள பாக்யசாலிகள் பெருமாளை ஆராதித்தார்கள்.

மதுராந்தகம் சூணாம்பட்டு எழுந்தருளுதல்

பிறகு சிங்கப் பெருமாள் கோயிலெழுந்தருளி, ந்ருஸிம்ஹனை ஸேவித்து, மறுபடி மதுராந்தகம் எழுந்தருளினார். அங்கு பாடசாலையை ப்ரத்யவேக்ஷணம் பண்ணி, உபாத்யாயர்களை ப்ரோத்ஸாஹிப்பித்து, ஸ்ரீலக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ சடகோப யதீந்த்ர மஹாதேசிகனுடைய திருவத்யயன மஹோத்ஸவத்தைப் பூர்த்தி செய்துக் கொண்டு, சூணாம்பட்டு

तत्र श्रीशसमीपमेत्य भगवन्नारायणेत्यादिना
श्रीदेव्यां स्वभरं समर्प्य भगवद्भोगानुकूलात्मनि ।
द्वन्द्वेऽस्मिन्ननघे कृतप्रपदनो गद्यानुसन्धानतः
कृत्याकृत्यविवर्जनाचरणयोः क्षान्तिं ययाचे पराम् ॥ ६३ ॥

स्वंभोरूढसुमृष्टनालरविरुच्युल्लासिसौगन्ध्यव-
त्पङ्केरुड्डलनिर्मलायतदृशोहस्तिक्ष्माभृत्पतेः ।
कारुण्यामृतसिन्धुवीचिसहजैरार्द्रीकृतो वीक्षणैः
रेजे ध्वस्तसमस्ततताप उदयद्बाष्पेक्षणो हृष्टधीः ॥ ६७ ॥

त्वद्दीक्षेङ्गितमङ्गलस्मितसुधाभ्रूविभ्रमैः प्रेरितो
हृष्टस्ते वरिवस्यनं करिपते ! कुर्यां कदेत्यात्मिकाम् ।
स्वाशंसां परिपूरयन्गुरुवरो देवाधिराजप्रिया-
नीतेन व्यजनोत्तमेन वरदं मोदादथावीजयत् ॥ ६८ ॥

ஜமீன்தாருடைய ப்ரார்த்தனையின்பேரில் சூணும்பட்டுக் கெழுந்தருளி ஜமீன்தாரால் பதினைந்துதினம் ஆராதிக்கப் பெற்று, திண்டிவனம், பழவேரி, தையாறு மார்க்கமாய் இஞ்ஜிமேட்டுக்கு மறுபடி எழுந்தருளினர்.

செஞ்சி, ஸ்ரீ முஷ்ணம், உடையர்பாளையம், உத்தமர்கோவில் எழுந்தருளுதல்

அங்கு சிலரை ஆலய நிர்மாணத்திற்காகப் பொருப்பாக ஏற்படுத்தி நெடுங்குன்றம் மார்க்கமாய் செஞ்சிக் கெழுந்தருளி, ரங்கநாதனை ஸேவித்து, சிங்கிரிகோவிலுக் கெழுந்தருளி, அந்த எம்பெருமானையும் தண்டம் ஸமர்ப்பித்து, விழுப்பும், பாதூர் மார்க்கமாக விருத்தாசலத்திற்குச் சென்று, மறுபடியும் ஸ்ரீமுஷ்ணம் எழுந்தருளினார். அங்கு முன்போல் பெருமாளை ஸமர்யாதையாய் ஸேவித்து, உடையார் பாளையத்திற்குச் சென்று, அவ்வூர் ஜமீன்தாரால் வழக்கப்படி இரண்டு நாள் ஆராதிக்கப்பெற்று, அவ்வூர் கோவிலில் ரங்கநாதன், தேவப் பெருமாள் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்தலங்களை

गाढं निर्विशतस्त्वदीयसुषमामस्पृष्टचिन्तापदां
वैकुण्ठेऽपि न मे विवत्सति मनो हस्तीश ! सत्यं शपे ।
विज्ञप्येति हरिं दयेशमनघं दृग्भ्यां पिबन्नेव त-
द्विश्लेषासहमानसो निरगमत्पश्चात्प्रतीकैस्ततः ॥ ६९ ॥

सोपानान्यवरोहणानि समयानर्पन्प्रणामान्हरेः
पौनःपुन्यत आचरन्नुपविशंस्तस्याभिमुख्येन च ।
अर्थानामनुसन्धिना सहमनूनष्टाक्षरादीन्शुभान्
संजप्येशपदांवुजार्पितमनाः कृच्छ्रादुदस्तात्ततः ॥ ७० ॥

सर्वस्वप्यथ दिक्ष कल्पितनमस्कारो यतीनां पतिः
हस्त्यद्रेरसकृत्प्रदक्षिणविधिं निर्वर्त्य शिष्यैर्वृतः ।
सानन्दोऽवतरन् समस्तजननीप्रासादमासादयन्
नत्वा श्रीस्तुतितोऽस्तुवीत करुणामूर्तिं महानायिकाम् ॥ ७१ ॥

ஸேவித்து, அரியலூர் மார்க்கமாக உத்தமர்ஸன்னிதிக்கு எழுந்தருளினார். ஸந்யாஸம் ஆனது முதல் ப்ரதி வருஷமும் உத்தானத்திற்கு எழுந்தருளி ஸேவித்துப் போந்த தம்மிடத்தில் பாரமவத்ஸலனான கரம்பனூர் புருஷோத்தமனைத் திருவடி தொழுதார்.

மாலோல ஸபை; ஸ்ரீரங்கத்தில் மங்களாஶாஸனம்

கொடியாலத்திற்கெழுமுந்தருளி, மாலோல வித்வத்ஸபையை உபக்ரமித்து, ஸபையின் மத்தியில் புறப்பட்டு ஸ்ரீரங்கம் எழுந்தருளினார். அங்கு தை கருடோத் ஸவத்தில் ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் ஆர்த்தியோடு ரங்கநாதனை ஸேவித்து நிற்க, அவ்வூர் தர்மகர்த்தாக்கள் எல்லோரும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் அவர்களைக் கூப்பிட்டு, "நான் ரங்கநாதனை ஸேவித்து மூன்று வருஷங்களாகவில்லை. ஆனாலும் எனக்கு ஆர்த்தி விஞ்சியிருப்பதால் இந்த உத்ஸவம் முடிந்தவுடன் எனக்கும் பெருமாள் ஸேவை யுதாமர்யாதம்

ध्यात्वा निर्मलचेतसा भगवतीं तां देवदेवप्रिया-
मग्र्यं पावनिसन्निधेर्वरदराडवीथीस्थितं स्वं मठम् ।
आविश्य द्रुतमादिवण्शठरिपोर्योगीशितुर्देशिक-
श्रेष्ठस्याङ्घ्रिसरोरुहे प्रणिपतन्नत्यर्थधन्यो बभौ ॥ ७२ ॥

स्तुत्या दीपिकया कयापि शरणागत्याद्यया स्तुत्यया
प्रासादेऽथ हरिं प्रपद्य शरणं दीपप्रकाशाभिधम् ।
तत्कारुण्यविशेषदीप्तपरसंवित्तिस्तदभ्यर्णगं
पुण्यं वेदशिरोगुरोरभजदुत्तुङ्गं निकेतं मुदा ॥ ७३ ॥

आम्नायान्तगुरुं प्रणम्य भगवद्भूतिद्वयव्यापिनीं
संवित्तिं दिशतोः स्ववैभवलवध्यानेऽपि नॄणां सदा ।
सर्वार्थप्रदयोस्तदीयपदयोः श्रीवैष्णवैस्सेव्ययोः
प्राप्यप्रापकभावतः प्रणिदधातिस्म स्वकीयं मनः ॥ ७४ ॥

பண்ணிவைக்க வேண்டும்'' என்று சொன்னார். அவர்களும் ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கரின் ஆர்த்தியையும் அசக்தியையும் நேராகப் பார்த்தும், ரங்கநாதனிடத்தில் முன்னிருந்த ஈடுபாட்டை நினைத்தும் அப்படியே செய்து வைக்கிறோம் என்று ப்ரத்யுத்தரம் சொல்லி, உத்ஸவம் முடிந்தவாறே மர்யாதையோடு ரங்கநாதனை ஸேவிக்கும்படி செய்தார்கள். ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கரும் ஸ்ரீரங்கநாதனையும், ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரையும் ஸேவித்து, சுற்றுக் கோவில்களெல்லாம் யதாக்ரமமாக மங்களாஶாஸநம் செய்து, ஸந்துஷ்டஹ்ருதயராய் மடத்திற்கு எழுந்தருளினார். அங்கேயே இரண்டு மூன்று மாதங்கள் எழுந்தருளியிருந்தார்.

பின்பு திருப்பளாத்துறை சென்று ஸஞ்சார க்ரமத்தாலே கரூருக்கெழுந்தருளி, பக்தர்களான ஶிஷ்யர்களால் ஆராதிக்கப்பெற்று, வாங்கலிலிருந்து அகண்ட காவேரியின் வடகரை சென்று, அங்குள்ள அக்ரஹாரங்களில் ஸஞ்சரித்து,

भक्तप्रेमपदं पदद्वयमिदं वक्त्रं पवित्रस्मितं
व्याख्यालक्ष्मयुतः करः प्रणिपतत्क्षेमङ्करं नाम च ।
श्रीमन्मङ्गलयज्ञसूत्र ! भगवन् ! पूज्यान्वयोद्यन्मणे !
भावत्कं सुषमेद्धमेतदखिलं जीयात्सहस्रं समाः ।। ७५ ।।

प्रत्यङ्गं निगमान्तदेशिकतनोरेवं सदा मङ्गलं
संप्रार्थ्यार्च्यपदस्समस्तविबुधैरास्माकयोगीश्वरः ।
तत्प्रादुर्भवनं सदा निजहृदि ध्यानेषु वाञ्छन्नयं
प्रारंभात्तसशङ्खचक्रपदयुक्पद्यादयाचिष्ट तम् ।। ७६ ।।

श्रीमन्वेदवतंस ! देशिकमणे ! संविद्विरक्त्याश्रय !
त्वत्पादाब्जपरागतापि वितरेल्लोकार्यतां चेन्नृणाम् ।
दद्यादत्र परत्र भव्यमखिलं त्वत्सूक्तिलेशोऽपि चेत्
त्वां क्षेमङ्करमन्तरेण निपतेत् क्वन्वञ्जलिर्धीमताम् ।। ७७ ।।

संसारब्धिनिमग्नसज्जनसमुत्तारेच्छया प्रेरिता
घण्टा वेङ्कटनायकस्य विबुधव्रातारिवित्रासिनी ।
प्रादुर्भूय यदात्मनाद्भुततरक्षेमप्रदार्थैर्बहु-
ग्रन्थैर्न्यासपदं ररक्ष स भवान् जीयात्सहस्रं समाः ।। ७८ ।।

प्रोद्यद्बाष्पमिति स्तुवन् परमया भक्त्या प्रणामादिकं
पौनःपुन्यत आचरन् यतिवरोक्त्यध्यापनैकव्रतम् ।

நாமக்கல்லுக்கு எழுந்தருளி, நாமகிரி, நாச்சியாரையும் ந்ருஸிம்ஹனேயும், ரங்கநாதனேயும் ஸேவித்து, சேலத்திற்கு எழுந்தருளினார். அங்கு தனிகர்களான லௌகிக ஶிஷ்யர்களால் ஸ்வல்பகாலமாராதிக்கப்பெற்று பவானிக்கெழுந்தருளினார். அகண்ட காவேரீ தீரமான அவ்வூரில் களத்தூர் அழகியசிங்கர் திருநக்ஷத்திரத்தை நடத்தி, கருக்கம்பாளேயம் மார்க்கமாய் ஸத்யமங்கலம் மேட்டூர்களுக்குச் சென்று, கோயம்புத்தூர் எழுந்தருளினார். அங்குள்ள ஶிஷ்ய ஶ்ரேஷ்டர்களால் வெகு நாள் ஆராதிக்கப்பெற்றார்.

आदृत्यं भवताऽऽतनोरिति तदीयानुग्रहं प्राप्य त-
द्विश्लेषासह एव तद्विरचितानुज्ञोऽप्यथागान्मठम् ॥ ७९ ॥

सेवित्वाष्टभुजादिका भगवतो मूर्तीर्महानन्दथु-
स्तैषे मास्यधिकाञ्चि तत्र मिलितैः श्रीवैष्णवैः पण्डितैः ।
द्वैतीयीकतया प्रसिद्धविभवां मालोलविद्वत्सभां
निर्वर्त्यात्मवदान्यतामतितरां प्रचीकशद्देशिकः ॥ ८० ॥

इति मधुरान्तकस्थ श्रीमदहोबिलमठीय संस्कृतमहाकलाशाला व्याकरणप्रवचनीयस्य श्रीवण्शठकोप श्रीरङ्गशठकोप यतीन्द्रमहादेशिकदयोदञ्चितसरलकविताबिरुदस्य पादूपुराभिजनस्य वात्स्यस्य शब्दविद्याप्रवीणस्य विदुषः श्री राघवाचार्यस्य कृतौ आचार्यवैभवसुधायां चतुर्थस्तरङ्गः

சிங்காநல்லூரில் ஸங்கல்பமும், அவ்வூரிலுள்ளவர்களிடம் உண்டான மாறுபாடும்

ஸங்கல்பம் கிட்டினவாறே சுண்டபாளையம் மார்க்கமாய் சிங்காநல்லூருக்கு எழுந்தருளினார். அவ்வூரிலுள்ள த்ரிவிக்ரமன் ஸந்நிதியில் ந்ருஸிம்ஹனை எழுந்தருளப் பண்ணி, ஸங்கல்பமும் உபக்ராந்தமாயிற்று. ஸ்ரீ அஹோபில மடம் ஸந்நிதி ஶிஷ்யர்களென்று பெயரிருந்தும் கிற்றுநாமம் மட்டிலும் தரித்து, ஸமாஶ்ரயண பரந்யாஸ காலக்ஷேபங்கள் இல்லாமலே இருந்த அவ்வூர் வாஸிகளெல்லாம் பெருமாளுடைய திருவாராதன வைகரிகளையும், ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கருடைய காலக்ஷேப உபந்யாஸாதி சாதுர்யங்களையும் பார்த்து, ஈடுபட்டு ஸமாஶ்ரயண பரந்யாஸாதிகளை அத்யார்த்தியோடு செய்து கொண்டார்கள். ஸ்மார்த்த ஸம்ப்ரதாயப்படி இருந்த ஸ்த்ரீகளெல்லாம் வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயப்படி வஸ்த்ரங்களை தரித்துக் கொண்டார்கள். இவ்விதம் ஆசாரம், அநுஷ்டானம், நாமதேயம் எல்லாவற்றாலும் எல்லோரும் வைஷ்ணவோத்தமர்களாக ஆகிவிட்டார்கள்.

अथ पञ्चमस्तरङ्गः

मामण्डूरिति दूशिरित्यथ भुवि ख्याताग्रहाद्वया-
दन्तेवासिन आगता द्रुततरं काञ्चीपुरे श्रीमठम्।
अस्मद्देशिकपादपद्मयुगलं नत्वा मुहुः क्षेमदं
स्वार्तिं व्यज्ञपयंस्तदीयदययावश्यापनेयामिति ॥ १ ॥

पुण्ये पञ्चदशाब्द्युपर्युपचिते तुण्डीरयात्रोत्सवे
मान्यः श्रीनरसिंहकारिजमुनीट् प्रत्यग्रहारं श्रितान्।
साधून्शङ्खसुदर्शनाङ्कनमुखैः कृत्यैरपावीदिति
स्वामी तत्र भवान् पुरातनमिदं वृत्तं विजानाति हि ॥ २ ॥

स्वेच्छासञ्चरणेन साधुजनतारक्षैककौतूहली
ग्रामौ वस्त्वरितं समेष्यति मदाराध्यः श्रियः श्रीर्हरिः।

இதைக் கேட்டும் நேராக சிலர் வந்து பார்த்தும், பாலக்காட்டில் வம்சபரம்பரையாக அஹோபிலமடம் ஶிஷ்யர்களாக இருந்து, ஆனால் ஒருவித ஸம்பந்தமுமில்லா திருந்த மூன்று அக்ரஹாரவாஸிகளான லக்ஷப்ரபுக்கள் ஸ்ரீமத அழகியசிங்கரை ஆஶ்ரயித்து ஸமாஶ்ரயண பர ஸமர்ப்பணாதிகளைச் செய்து கொண்டு, வைஷ்ணவோத்த மர்களாய் க்ருதார்த்தர்களானார்கள்.

ஸ்ரீ மதுராந்தகம் கலாசாலைக்காக சாச்வதமான ஏற்பாடு செய்தது.

பின்பு அங்கிருந்து உத்தானத்திற்குப் புறப்பட்டு கோயம்புத்தூர் வந்து ஸஞ்சார க்ரமமாக ஸத்யமங்கலம் எழுந்தருளினார். அங்கு ப்ரதான ஏஜண்டு வந்து, 'பெருக வாழ்ந்தான் பக்கத்தில் மறவாதி என்னும் ஒரு க்ராமம் விக்ரயத்திற்கு வருகிறது. அதை ஸ்ரீ மதுராந்தகம் பாடசாலைக்காக வாங்கிக்கொள்ளலாம். அதன் விலை இரண்டு லக்ஷத்தி

इत्थं श्रीमुखमाशु नैजविजयप्रख्यापकं स्वाद्बुधात्
तत्काले करुणानिधिस्स यतिराडस्मान्प्रतिग्राहिणोत् ॥ ३ ॥

श्रीहिव्वृद्धिरतीव बाधत इमौ ग्रामावतः श्रीगुरो!
स्वीकर्तुं समयान्तरेऽर्हति भवानस्माकमभ्यर्हणाम् ।
इत्थं विज्ञपने च्छलेन कलिते कैश्चित्कदर्यैर्जनैः
स्वामी हन्त जहौ तदा जिगमिषां ग्रामावुभौ तौ प्रति ॥ ४ ॥

मिथ्योक्त्या न्यरुधन्यदैव कृपणाः श्रीमद्गुरोरागमं
ग्रामौ तौ परितस्तदैव विशती काचिद्दशा दुस्सहा ।
कूपाद्यंवुविशोषणाच्च बलवद्वृष्टिप्रतिष्टम्भना-
च्चाब्दान्पञ्चदशेह नः प्रतुदती हा हन्त नो शाम्यति ॥ ५ ॥

எண்ணாயிரம். ஶாஸன பத்ராதிகளோடு இரண்டு லக்ஷத்திருபதினாயிரம் ஆகும்' என்று சொன்னார். அந்த க்ராமம் பூர்வமே விதிதமாயும், அபிலஷிதமாயுமிருந்தபடியால், அவர் சொன்னபடி வாங்குவதாக நிச்சயித்து அவர் கையில் த்ரவ்யத்தைக் கொடுத்தனுப்பி, அதை வாங்கி ரிஜிஸ்டர் செய்து முடித்தார். பிறகு ஸ்ரீ அழகியசிங்கருக்கு ஸமாஶ்ரயண பர ஸமர்ப்பணாதிகளுக்காகவும், ஸ்ரீபாததீர்த்த ஸம்பாவனாதிகளுக்காகவும் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டு, ஸொந்தமான ரூபாய்களாலே வாங்கப்பட்ட இந்த க்ராம விஷயமாக 'டிரஸ்டுடீட' என்னும் ஒரு ஶாஸனம் எழுதி வைக்கப்பட்டது.

மைஸூரில் ஸஞ்சாரம்

பின்பு மைஸூர் காட்டிலிருக்கும் திம்மங்கணவாய் என்னும் ஸ்தலத்தில் ஒரு நாளிருந்து, வெங்கடேசபுரம், ஸ்ரீரங்கராஜபுரம் முதலான அக்ரஹாரங்களுக்கெழுந்தருளி,

मालोलेन सहाधुना यदि भवांस्तावाव्रजेद्ग्रामकौ
नष्टेत्कष्टदशेयमाशु परितो वर्धेत लक्ष्मीरिति ।
विश्वासातिशयात्पदांबुजयुगे विज्ञापनं कुर्वतो
दीनान्नः परिपातुमर्हति भवानन्तेवसद्वत्सलः ॥ ६ ॥

भीविस्रंभणभक्तिभिर्मधुरया वाचा प्रसन्नस्तया
प्रक्रम्य क्रमशो यतिक्षितिपतिस्तुण्डीरयात्रोत्सवम् ।
ग्रामौ तावुपगम्य पूजितरमालोलान्स्वमप्यश्वतो
धन्यांस्ताननुगृह्य तूर्णमितरानप्यग्रहारानगात् ॥ ७ ॥

आत्मग्रामसमीपगं गुरुवरं यात्रानुगं श्रीहरे
रन्तेवासिन इञ्जिमेडुपुरवास्तव्याः प्रणम्याखिलाः ।
विज्ञप्तिं विदधुः पुरस्कृतरमालोलो दयालुर्भवान्
स्ववामिन्ग्राममुपेत्य नः परिपुनात्वेतर्हि सर्वानिति ॥ ८ ॥

ஸோமநாதபுரம் கோயிலிலுள்ள விசித்ர சில்ப சித்ரங்களை யெல்லாம் விஸ்மயத்தோடு கடாக்ஷித்து, ஸஞ்சார க்ரமமாக ஸ்ரீரங்கபட்டணமெழுந்தருளினார். அங்கு காவேரியில் நீராட்டம் செய்து, ஸ்ரீரங்கநாதனை ஸேவித்து, அங்கிருந்து பச்சிமவாஹிநிக்கு எழுந்தருளினார். அங்கிருந்து திருநாராயண புரத்திற் கெழுந்தருளுவதாக ஸங்கல்பித்து, மத்யேமார்க்கம் பல்லாரை ஸத்ரம் எழுந்தருளினார். அங்கு மைஸூர் மஹாராணியாலும், மஹாராஜாவின் ஸ்யால ச்வசுராதிகளாலும் ஒருநாள் பரிபூர்ணமாக ஆராதிக்கப்பெற்று, டோலோத்ஸவத்தை நடத்தி, மஹாராணி கொண்டுவந்த அநர்க்கமான வஸ்த்ராதிகளை ந்ருஸிம்ஹனுக்கு ஸமர்ப்பித்து, அபுத்ரையான மஹாராணி ப்ரார்த்திக்க, தம்முடைய ரஜதபாதுகையை அவளுக்குக் கொடுத்து, ராஜ ச்வசுராதிகளுக்கு அபேக்ஷித்தபடி பாதுகைகளைக் கொடுத்தார். அவர்களும் க்ருதார்த்தம் மந்யர்களாய் ராஜக்ருஹம் போனார்கள். பிறகு ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கரும் यतीन्द्रविजयस्थानें என்றும், ''यतिपरिवृढहृद्य'' மென்றும் கொண்டாடப்பட்ட திருநாராயணபுரமெழுந்தருளினார்.

मालोलाधिगतस्थलस्य नियमादात्माधिगन्तव्यतां
स्वस्वाविर्भवनाय पूर्वमुनिभिः कैश्चिद्रतिं स्वीकृताम्।
शास्त्रस्पार्ध्यभिमानपात्रविरहश्चात्मावतारास्पदे
पर्यालोच्य तदर्थनां फलवतीं चक्रे प्रहृष्टो गुरुः ॥ ९ ॥

तत्र द्वे अहनी अहोबिलहरेर्लक्ष्मीपतेरर्हणां
कुर्वाणा गुणपुष्कलां पुरगता अन्तेवसन्तस्समे।
आस्माकीनगुरूत्तमस्य चरणद्वन्द्वं नमन्तस्तदा
भक्त्या व्यज्ञपयन्कृताञ्जलिपुटा प्रातैकमत्या इति ॥ १० ॥

प्राचो नः पुरुषान्सतःक्रतुकृतः प्राज्ञान्परैकान्तिनो
दृष्ट्वा षष्ठपरांकुशो मुनिवरस्तुष्टो दयासागरः।
निर्माय स्वयमग्रहारमतुलं श्रीयज्ञवेद्याह्वयं
तेभ्योऽदादिति ताम्रशासनमिदं यद्वैभवज्ञापकम् ॥ ११ ॥

செல்வப்பிள்ளை மங்களாஶாஸனம்

அங்கு ஸந்நிதிக்கு ஏற்பட்ட க்ரமப்படி, அரவணையைப் பெற்று ஸ்ரீ ஶடாரியை சிரஸாவஹித்து, கோயிலேற எழுந்தருளினார். திருநாரணன் திருமுன்பே தண்டன் ஸமர்ப்பித்து த்வயத்தையும் ஶரணாகதிகத்யத்தையும் கொண்டு, திருநாரணன் தாள்களைச் சரணமாகப் பற்றி, யதுகிரி நாச்சியாரை ஸேவித்து, ராமப்ரியனென்னும் செல்வப்பிள்ளையின் சுபாஶ்ரயத்தில் ஈடுபட்டு அநுபவித்தார். அதன்பின் தமருகந்த திருமேனியான யதிபரிப்ருடனை மங்களாஶாஸனம் பண்ணி ஸ்ரீமதாதிவண் ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகனுக்கு அவதார ஸ்தலமான அவ்வூரிலுள்ள ஆதிவண் ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன் ப்ருந்தாவநத்திற்கெழுந்தருளி தண்டன் ஸமர்ப்பித்து, கல்யாணீ தீரத்திலிருக்கும் மடத்திற் கெழுந்தருளினார். பிறகு அவ்வூரிலுள்ள ஸமஸ்க்ருத பாடசாலை வித்வான்களையெல்லாம் வரவழைத்து விசித்ரமான வேதாந்த வாக்யார்த்தங்களை நடத்தி யதோசித ஸம்பாவனைகளைச் செய்தார்.

विद्वच्छ्रीनिधिराघवार्य इति विख्यातः स्वपूर्वाश्रमे
योत्तिप्पट्टुमहाग्रहारमगमन्मातामहस्वं भजन् ।
स श्रीमान्शठकोपलक्ष्मणमुनिर्लक्ष्मीनृसिंहप्रियः
श्रीनारायणसूरिवर्यसदने यत्रावतीर्णः पुरा ॥ १२ ॥

आम्नायाञ्चलदेशिकोत्तमकृतिश्रीमद्रहस्यत्रयी-
सारो यस्य सुबोधिनी विवृतितः पुष्णाति भावं निजम् ।
निक्षेपाध्वसुरक्षकस्य निखिलश्रेयोनिधेः श्रीगुरो-
स्तस्याविर्भवनं यमत्र भवतः सर्वे महान्तो विदुः ॥ १३ ॥

अस्मद्ग्राम इहेङ्गिमेडिति जनैरुक्ते तुरुष्कैर्नृपैः
कैरप्यारणिसेतुपट्टपुरगैर्नाथालयध्वंसिभिः ।
भित्वा देववपुः शिलामयमहो कूपे क्वचित्पातितं
हन्तान्यज्जगृहे हठादिति पुरावृत्तं गुरुर्वेद ह ॥ १४ ॥

அந்த தேஶத்திலுள்ள தென்கலே வடகலே ஶிஷ்யர்களுக்கெல்லாம் ஸமாஶ்ரயண பர ஸமர்ப்பணாதிகளைப் பண்ணினார்.

தொண்டனூர் ஏரிக் கரைக்கு எழுந்தருளியது

அங்கிருந்து தொண்டனூருக்கெழுந்தருளி ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் நீராட்டம் செய்தருளின அவ்வூர் ஏரியிலே ஸ்ரீபாத தீர்த்தம் சேர்த்துக் கொண்டு, அதாவது நீராடி, அந்த ஏரிக்கரையிலுள்ள மண்டபத்திலேயே அபிகமநாராதனத்தைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டார். ஏரிக்கரையின் கீழ் அத்யுக்ரமூர்த்தியாய் ஸேவை ஸாதிக்கும் श्वसितापधूतपरवादिवैभवராய், शमितो दयशङ्करादिगर्वருமான பாஷ்யகாரரை மங்களாஶாஸனம் பண்ணி, அத்யத்புதமான திருமேனியையுடைய மூல விக்ரஹத்தால் மாத்திரம் அலங்க்ருதமான க்ருஷ்ணன் கோவிலுக்கு எழுந்தருளினார். உடையவர் தொண்டனூருக்கு எழுந்தருளி வாதிகளை ஜயிக்கும்போது, ஏரியில் மிதந்துகொண்டு அவருக்கு ஸேவை

इत्थं प्रत्नरमेशमन्दिरहतेर्दुष्टैः कृताया हठा-
चेतो नः परिदूयते भृशतरं हन्ताचतुष्पूरुषम्।
आतो नूतननाथहर्म्यकलने निश्शक्तिका निर्धना
यामस्तत्र भवन्तमद्य शरणं नान्या गतिर्ह्यस्ति नः ॥ १५ ॥

ग्रामेऽस्मिन्सुविधीयतां करुणया क्षेमङ्करं मन्दिरं
तस्यान्तर्वरदः श्रिया सह दयाधीशः प्रतिष्ठाप्यताम्।
नित्याराधनसाधनेऽस्य निपुणो व्यादिश्यतां वैष्णव-
स्तद्धर्मावनशाश्वतोपधितया क्षेत्रादिकं कल्प्यताम् ॥ १६ ॥

युक्तां युक्तिमतीं च संयमिवरस्संचिन्त्य तां प्रार्थनां
हे सन्तो भवतां मनोरथमिमं संपूरयेमाचिरात्।
इत्येताननुगृह्य वाञ्छितफलं कालक्रमात्साधयन्
यात्रापूतसदग्रहारनिवहो ग्रामं ययौ दामलम् ॥ १७ ॥

ஸாதித்தவரும், நாகரலிபியிலுள்ள ஸந்தாந கோபால மந்த்ரத்தாலே அலங்க்ருதகாத்ரரும், உடையவராலே ஆராதிக்கப்பட்டு, அஜ்ஞாத பாரம்பர்யத்தாலே ஸ்ரீமதாதிவண் ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன் மடத்தில் ஆராத்யராய் அத்யயாவத் டோலோத்ஸவாதிகளைக் கண்டருள்பவருமான, அத்யத்புத திருமேனியையுடைய நவநீதநர்த்தன கண்ண-னுக்கும், லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹனுக்கும் அவ்வூர் ஏரியிலிருந்து யானையின் மேல் தீர்த்தம் கொண்டுவந்து திருமஞ்ஜநம் செய்து, திருவாராதன ததீயாராதநாதிகளை முடித்தார். ஸாயங்காலம் அவ்வூரிலுள்ள மற்ற எம்பெருமான்களையும் ஸேவித்துக்-கொண்டு மறுநாள் அதைவிட்டு ஸஞ்சாரக்ரமமாக மண்டபம் வந்து, அங்கிருந்து மடுருக்கெழுந்தருளி, அப்ரமேயப் பெருமாளை ஸேவித்து, அங்கு ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹ ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகனின் தீர்த்தத்தை திவ்ய ப்ரபந்த வேத பாராயணங்களோடு ஸாங்கமாக நடத்தியருளினார்.

तस्मात्प्राप्य पुरं जटायुरवटं तीर्थोदकस्नानतः
पूतो गृध्रसरःप्रतीरविलसद्देवद्रुमाभं हरिम् ।
विख्यातं विजयाद्यराघव इति श्रीवल्लरीभूषितं
सेवंसेवमतीव धन्यहृदयो मग्नः प्रमोदांबुधौ ॥ १८ ॥

क्षेत्रस्यास्य निशम्य वैभवमुखासंतप्त (भृष्ट) मुद्गांकुर-
प्रादुर्भावनमात्तविस्मयरसास्वादोऽस्मदीयो गुरुः ।
सञ्चारेण दयानिधिः परिसरग्रामाननेकान्पुनन्
क्षीरांभोधिरिति प्रसिद्धमगमत्किंचित्पुराणस्थलम् ॥ १९ ॥

तस्मिन् पुण्यपदे प्रसन्नमनसं श्रीवेङ्कटेशं प्रभुं
श्रीरङ्गेशमपि प्रणम्य परया भक्त्या यतीनां पतिः ।
श्रीरङ्गाधिपसंयमीश्वरगुरोरौदार्यपाथोनिधे-
राविर्भावमहोत्सवं दशदिनान्यत्युच्चरीत्याकरोत् ॥ २० ॥

பெங்களூர் துளஸித் தோட்டத்திற்கு விஜயம் செய்தது

ஸஞ்சாரக்ரமமாக காங்கேரியில் தங்கி, அங்கிருந்து ராஜாங்க அதிகாரிகளெல்லாம் ஸோபஹாரஹஸ்தர்களாய் வந்து பெங்களூருக்கு எழுந்தருளும்படி, ப்ரார்த்திக்க, விசேஷ வாத்யங்களோடும், குதிரைத் துருப்புக்களோடும், ஊர்வலம் வந்து பெங்களூரில் துளஸித் தோட்டத்திற்கெழுந்தருளினார். பிறகு ராஜாங்க அதிகாரிகள் அந்த தினத்தின் பிக்ஷாதிகளுக்காக ஏற்பட்ட த்ரவியங்களை ஸமர்ப்பித்துத் திரும்பினார்கள்.

அங்கு தம்முடைய ஶிஷ்யரான ஸாவுகார் கருடா-சார்யரென்னும் பக்தசிரோமணியினாலே ஆராதிக்கப்பெற்று, ஸ்ரீநிவாஸ வேதாந்த மஹாதேஶிகன் காலத்தில் ஸரியாக நூறு வருஷங்களுக்கு முன்பு ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு, ஶடாரி ப்ரதான பூர்வமாக ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹனால் அபிமானிக்கப் பெற்ற துளஸித் தோட்டத்திலுள்ள ஸ்ரீ கண்ணபிரானை மங்களாஶாஸநம் செய்து, ஸ்ரீ ஸந்நிதி ஸம்ப்ரதாய ப்ரகாரம்

यात्रायां नृहरेस्तदांबुदगणैर्व्याप्तांबरैर्मेचकै-
रात्ते सन्ततधारवर्षणविधौ तुण्डीरदेशापगाः ।
दुग्धाद्याः परितः प्रवाहभरिता वार्तामिमामांबुदीं
स्वं भर्तारमरं विवक्षव इवोदन्वद्गता रेजिरे ॥ २१ ॥

तत्कालोदितवृष्टिपूरितजलाधारेऽग्रहारव्रजे
मामण्डूरुमुखे सुभिक्षमयिते षड्वत्सरान्व्याप्नुवत् ।
तत्रत्यास्सुजनाः प्रमोदिहृदयास्तत्क्षेमसंपादकं
माहात्म्यं नृहरेर्गृहीतजगतीयात्रस्य शश्लाघिरे ॥ २२ ॥

ग्रामान्मङ्गलनामतः पुरमितः श्रीचोलसिंहाभिधं
तक्कानाह्वतटाकतीर्थकलितस्नानः श्रियो वल्लभम् ।
अक्कारक्कनिनामकं प्रणिपतन् संप्राप्य तत्सत्क्रिया
मारोहन्घटिकाचलं नरहरिं प्रैक्षिष्ट योगादिकम् ॥ २३ ॥

ஸேவை, சாற்றுமுறை நடக்கும். அந்த ஸந்நிதியில் ஒரு பாகத்தில் ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹனை எழுந்தருளப் பண்ணி, ஆராதித்துக் கொண்டு நான்கு மாதகாலம் எழுந்தருளியிருந்தார்.

துளஸித் தோட்டத்தில் ஸ்ரீ மாலோல ஸபை

நடுவில் தை மாதத்தில் தென்தேஶத்துப் பண்டிதர்களையும், காஞ்சீ மண்டலப் பண்டிதர்களையும், மைஸுர், திருநாராயண புரம், பங்களூர் கலாசாலைகளிலுள்ள பண்டிதர்களையும் வரவழைத்து, ஸ்ரீ மாலோல வித்வத் ஸபையை வெகு விமரிசையாக நடத்தி, யதாபூர்வம் கமநாகமந ஸௌகர்யங்களைப் பண்ணி ஸந்துஷ்டரானார். அங்கு அந்த தேஶத்திலுள்ள ஸந்நிதி ஶிஷ்யர்களும், ஆசார்ய புருஷர்களும் ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் திருவடிகளையாஶ்ரயித்து ஸமாஶ்ரயண பரஸமர்ப்பண காலக்ஷேபாதிகளைப் பண்ணிக்கொண்டு உஜ்ஜீவித்துப் போந்தார்கள். பின்பு அந்த ஸந்நிதியில் ஸ்ரீமதாதிவண் ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகனை ப்ரதிஷ்டை பண்ணும்படி கருடாசார்யரை நியமித்தருளினார். அவரும் 'ஓம்'

'माणिक्याद्रिसमप्रभं निजरुचे'त्याद्येन पद्येन तं
प्रत्यङ्गं समुदायतश्च नृहरिं भक्त्या चिरं चिन्तयन्।
मन्त्रेशेन च तत्पदैरचितया स्तुत्या च भूयः स्तुवन्
हृष्टस्तेन भृशं प्रहृष्टहृदयः स्वं स्थानमागाद्गिरेः ॥ २४ ॥

श्रीनारायणकानने भगवतः कल्याणलक्ष्मीनिधेः
श्रीमत्पादयुगं निषेव्य मुदितः पद्मालयायाः पुरम्।
यातः पूततरत्सुवर्णमुखरातीर्थोदकस्नानतः
श्रीदेव्याश्चरणांबुजे प्रचितया भक्त्या व्यनंसीन्मुहुः ॥ २५ ॥

देवि त्वं विधितः कृतासि शरणं ज्ञानादिहीनस्य मे
त्वत्पादांबुजलाभ इत्यभिदधत् प्रापद्यतैनां श्रियम्।
किञ्च श्रीपदपत्तनं शुकपुरादासाद्य योगीश्वरः
श्रीगोविन्दविभोः पदाब्जयुगलीं भक्त्या सिषेवे गुरुः ॥ २६ ॥

என்றங்கீகரித்தார். சிறிது காலமானதும் அப்படியே அவரும் ப்ரதிஷ்டை செய்து வைத்தார்.

பின்பு ஹோஸூர் மார்க்கமாய் பெண்ணையாற்றின் தீரத்திலுள்ள பாதக்கோட்டைக்கு எழுந்தருளினார். அங்கு சில நாள் தங்கி ஸஞ்சார க்ரமத்தாலே கூத்தாண்ட குப்பம், பாலூர் எழுந்தருளி அங்குள்ள ஶிஷ்யர்களால் பரம பக்தியோடு ஆராதிக்கப்பெற்று, க்ரமமாகப் பள்ளிகொண்டைக்கு எழுந்தருளினார். அங்கு ரங்கநாதனை ஸேவித்து, வேலூர் மார்க்கமாக மறுபடியும் மங்கலம் எழுந்தருளினார். அங்கு வைகாசித் திருக்கேட்டை திருநக்ஷத்ரத்தை ராமாநுஜாசார்யர் ரென்னும் பரமபக்தரான ஶிஷ்யராலே பஹுத்ரவ்ய வ்யயபூர்வகம் விமர்சையாக நடத்தப்பெற்று மறுபடி சோளஸிம்ஹபுர மெழுந்தருளினார்.

கீழ் அஹோபிலம் எழுந்தருளியது

பிறகு அங்கிருந்து க்ராமாத்ரமமாக யோகஸித்திகாமனை யுடையவனுக்கு,

स्नानाद्यं शठकोपतीर्थसलिलेऽनुष्ठाय कर्माखिलं
पद्येन प्रणमन्दयाशतकनुत्याद्येन शेषाचलम्।
ध्यायन्नार्यपरंपरामपि विगाहेतीर्थपद्योत्तमा-
न्नीलाभूमिरमान्वितं स्वशरणं वव्रे हृदा श्रीनिधिम्॥ २७॥

श्रीमद्वेङ्कटनाथदेशिककृतं श्रीवेङ्कटेशप्रियं
यत्स्तोत्रं महितं दयाशतकमित्याख्यायते क्षेमदम्।
कुर्वाणो यतिराट् सगद्गदगलस्तस्यानुसन्धिक्रिया-
मक्लेशेन भुजङ्गशैलशिखरोद्देशं समासेदिवान्॥। २८॥

तत्र स्वामितटाकतीर्थरचितस्नानो भयप्रश्रया-
दत्यन्तावनतः प्रविश्य कमलाकान्तस्य हर्म्यं शुभम्।
संदृष्टोऽनुमतश्च वन्दितपदैः पर्षद्गणेशैरति-
स्वर्णद्वार उपेत्य वेङ्कटपतिं प्रैक्षिष्ट भक्त्या मुहुः॥ २९॥

काश्यां युगसहस्राणि प्रयागे युगविंशतिः।
गयां युगशतश्चैव वसेद्दिनमहोबिले॥

என்று காச்யாதிகளைக் காட்டிலும் சீக்கிரமாக் யோகஸித்தியைப் பண்ணி வைக்குமென்று கொண்டாடப்பட்ட கீழ் அஹோபிலமெழுந்தருளினார். அங்கு கீழ் அஹோபிலத்தில் பரமாத்புதரான லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹனையும், ப்ரஹ்லாதவரதனையும் திருவடி தொழுது, கல்யாண மண்டபத்தில் ஸ்ரீநிவாஸனை ஸேவித்து, அவ்யவஹிதபூர்வகாலம் கட்டப்பட்ட விசித்ரமான நூற்றுக்கால் மண்டபத்தைக் கடாக்ஷித்து, சிலகாலமங்கிருந்து ஆழ்வார் கோனேரி, பார்க்கவ தீர்த்தங்களில் நீராடி, யோகானந்த, ஶத்ரவட ந்ருஸிம்ஹர்களையும் திருவடி தொழுதார்.

மேல் அஹோபிலத்தில் ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹனை மங்களாஶாஸநம் செய்தது

பிறகு மேல் அஹோபிலமெழுந்தருளினார். அங்கு கோயிலுக்கு ஸமீபத்திலுள்ள பவநாசினியில் நீராடி, பாபமே

सततं निजविरहासहकमलाश्रय
वक्षोऽसमकीर्तिक ! भुवनत्रयपरिपाल ! मदीश ! ।
असमामरमुनितत्यभिमत ! वेङ्कटनाथा
गतिकस्तव चरणावहमविशं शरणार्थी ।। ३० ।।

इत्यर्थप्रतिपादकं शठरिपोर्गाधाविशेषं वद-
न्नस्मद्रङ्गशठारिसंयमिमणिर्निष्किञ्चनो निर्गतिः ।
श्रीदेव्या उपकारमेत्य शरणं वव्रे द्वयोच्चारणा-
द्वात्सल्यादिनिधे रमापरिबृढस्याङ्घ्री स्फुरद्भक्तिकः ।। ३१ ।।

औत्सुक्यपूर्वमुपहृत्य महापराधान्मातः
प्रसादयितुमिच्छति मे मनस्त्वाम् ।
आलिह्य तान्निरवशेषमलब्धतृप्तिस
ताम्यस्यहो वृषगिरीशधृता दये! त्वम् ।।

கழிந்து போனதாக த்யாநம் செய்து, கோயிலுள் சென்று ஸந்நிதிக்கெதிரிலிருக்கும் மண்டபத்தில் அரவணை ப்ரஸாதத்தை ஸ்வீகரித்து, ஸ்ரீ ஶடாரியை ஶிரஸா வஹித்து, பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கும் அஹோபில குஹைக்குள்ளே எழுந்தருளினார். அங்கு மேடையில் த்வி புஜராக எழுந்தருளியிருக்கும் ஹிரண்ய ஸம்ஹாரியான மூலவரையும் உத்ஸவரான பத்து திருக்கைகளையுடைய உக்ர ந்ருஸிம்ஹனையும் ஸேவித்துத் தொழுது எழுந்து ஸ்தோத்ரங்கள் பாடியாடி ஆநந்தமுள்ளடங்காமல் மந்த்ரராஜபத ஸ்தோத்ரத்தாலே மங்களாஶாஸனம் பண்ணி, ந்ருஸிம்ஹாநுஷ்டுபத்தை மானஸிகமாக असकृदावर्तनं பண்ணினார்.-

பிறகு அங்கிருந்து-

ज्वालाहोबिलमालोल क्रोडकारञ्जभार्गवाः ।
योगानन्दः छत्रवटः पावना नवमूर्तयः ।।

इति श्रीनिगमान्तार्यपद्यरत्नानुसन्धिना।
स्मृतश्रीनिधिकारुण्यस्वभावोऽयं विसिष्मिये॥ ३२॥

मृदुहृदये दये! मृदितकामहिते महिते
धृतविबुधे बुधेषु विततात्ममधुरे मधुरे।
वृषगिरिसार्वभौमदयिते! मयि ते
महतीं भवुकनिधे निधेहि भवमूलहरां महरीम्॥

इति वेदाश्वलार्योक्तं हृद्यं पद्यं समुच्चरन्।
श्रीनिवासदयामंबां ययाचे निजवाञ्छितम्॥ ३३॥

विद्यासंग्रहणात्प्रभृत्युपचितादापादसेवाविधेः
श्रीकान्तस्य विभोः प्रसन्नमनसः सिक्तः शुभैर्वीक्षणैः।
निष्क्रामन्हरिमन्दिरादथ मुनिः पश्चात्तनैरङ्गकैः
प्रादक्षिण्यगतिप्रणामजपनाद्याचर्य भेजे मठम्॥ ३४॥

என்று சொல்லப்பட்ட 'நாத்தழும்ப நான்முகனுமீசனுமாய் முறையால் ஏற்றும்'' நவ ந்ருஸிம்ஹர்களுக்கும் இருப்பிடமான ஸிம்ஹபுங்கவ குன்றங்களையெல்லாம், "அங்கண் ஞாலமஞ்ச'' என்கிற பத்துப் பாட்டுக்களாலே உத்கோஷத்துடன் மங்களாஶாஸனம் பண்ணி, உத்ஸவரையும் மூலவர் ஸமீபத்தில் எழுந்தருளப்பண்ணி, அபிகமநாராதனத்தை விஶேஷமாகக் கண்டருளப்பண்ணி, அநுயாத்ரையாக வந்திருந்த நூற்றுக் கணக்கான ஶிஷ்யர்களுக்கு ஶடாரி முதலானவைகளை ப்ரஸாதித்தருளினார். அங்கு முன் மண்டபத்தில் மந்த்ரராஜபத ஸ்தோத்ரத்தை அநுஸந்தித்துக் கொண்டு யோகம் பண்ணுபவன் போலிருக்கும் ருத்ரனைப் பார்த்து, பெருமாளுக்குகிப் பின்புறத்திலிருக்கும் தனிக்கோவில் அஹோபில நாச்சியாரையும் ஸேவித்து, அங்குள்ள ஆழ்வாராசார்யர்களையும் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணிப்போந்தார்.

अह्नी द्वे निवसन्नुपर्यथ वियद्गङ्गाघनाशोदक-
स्नातः प्रीतहृदो हरेः परिहितं पीतांबरं प्राप्नुवन् ।
स्वामी नः प्रतिगृह्य किंच शुभदं श्रीपादरेण्वादिकं
शेषाद्रेरवरोहति स्म भगवद्दत्ताभ्यनुज्ञो मुदा ॥ ३५ ॥

गच्छन् किंगृहपत्तनं शुकपुरान्निर्विश्य रघ्वीश्वरं
चातुर्मास्यमिह व्रतं विरचयन् श्रीस्थाननाम्नः पुरात् ।
प्राप्तः कैरविणीपुरं भगवतः श्रीरुक्मिणीवल्लभ-
स्याङ्घ्री पार्थनियन्तुरभ्यधिकया भक्त्या सिषेवे मुहुः ॥ ३६ ॥

गीतान्तोदितपद्यवेद्यमखिलं संचिन्त्य 'वाक्यं न मे
मोघं स्यादिति' वादिनोऽस्य वचने जातातिविस्रम्भणः ।
तत्रत्यं वरदं विशुद्धनृहरिं रङ्गेश्वरं जानकी-
सौमित्र्यादिसमन्वितं रघुपतिञ्चानम्य धन्यो बभौ ॥ ३७ ॥

க்ரோடந்ருஸிம்ஹனையும். மாலோலனையும் மங்களாசாஸநம் செய்தல்

மறுநாள் அநுஷ்டாநாதிகளை முடித்துக் கொண்டு, நடுவழியில், தாயாரைத் தோளில் வைத்துக் கொண்டு கூத்தாடுபவர் போலிருக்கும் வராஹரூபியான க்ரோட ந்ருஸிம்ஹனை மங்களாஶாஸநம் பண்ணி, வடகிழக்கில் கால் மைலிலுள்ள மாலோலன் ஸந்நிதிக்கெழுந்தருளி, தாம் ஆராதித்து வரும் உத்ஸவரை அங்குள்ள மூல மாலோலனுக்குத் திருமுன்பே இருக்கும் உத்ஸவர் எழுந்தருளியிருந்த அடையாளமுள்ள ஒரு சிலையில் பாங்காக எழுந்தருளப் பண்ணி, சேர்த்தியில் அபிகமநாராதநத்தைச் செய்து ஆதிவண் ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகனருளிச்செய்த,

यस्याभवद्भक्तजनार्तिहन्तुः पितृत्वमन्येष्वविचार्यतूर्णम् ।
स्तंभेऽवतारस्तमनन्यलभ्यं लक्ष्मीनृसिंहं शरणं प्रपद्ये ॥

निर्गच्छन्नथ मन्दिरात्स रथवीथ्युल्लासितं स्वं मठं
संप्राप्तो निगमान्तदेशिकमपि श्रीवण्शठारिं मुनिम् ।
सेवित्वा कृतकृत्यभावमयितः शिष्यव्रजेनार्थितो
मासं तत्र निवासमातत मठे मान्योऽस्मदीयो गुरुः ॥ ३८ ॥

तत्काले महिलापुरादपि तथा मञ्जीरपूर्णाह्वयात्
शाखापत्तनतश्च मांबलपुरात्सैदाभिधानादपि ।
प्राप्ताः कैरविणीपुरं यतिपतेरङ्घ्री नमन्तो गुरो-
राढ्यास्सर्वधनैरहोबिलहरिं संपूज्य धन्या ययुः ॥ ३९ ॥

व्यानम्रो नृहरिं नृसिंहभगवद्धर्म्याभिधाने पुरे
संपश्यन्मधुरान्तके सुरकलाशालां स्वकीर्तिं यथा ।
प्रोत्साह्यात्र सतः स्वभक्तिभरितानध्यापकान्श्रीगुरुं
श्रीरङ्गेशशठारिसंयमिमणिं बृन्दावनेऽसेवत ॥ ४० ॥

என்கிற தனியனாலும், "மாமலராள் மன்னியுறை மடியுடையார்" என்றாரம்பிக்கும் பத்துப் பாசுரங்களாலும் திருவந்துறை மடியனான மாலோலனை சரணம்புகுந்து பரமாநந்த பரிதரானார். அபூர்வமான இந்தச் சேர்த்தியில் ஆத்மோஜ்ஜீவநத்தைச் செய்துகொள்ள நினைத்த நிபுணர்களான சில ஶிஷ்யர்களுக்கு ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தைப் பண்ணி வைத்தும், ந்யஸ்தபரர்களான சிலருக்கு ப்ராயச்சித்த ப்ரபதநத்தைப் பண்ணி வைத்தும் உஜ்ஜீவிக்கச் செய்தார். இந்த மூலவர் உத்ஸவர்களுடைய சேர்த்தி யாத்ரா ஸங்கல்பத்தாலே காதாசித்கமாயிருந்தாலும் ஜகத்ரக்ஷண குதூஹலியான பகவான் நித்யமென்றே திருவுள்ளம் பற்றி இருக்கிறார். பிறகு ஸந்நிதி வாயிலில் ஸபத்நீகோபத்தாலே வக்ரிதக்ரீவையான லக்ஷ்மீயோடு கூடின ந்ருஸிம்ஹனும், செஞ்சுநாயகியும், எதிர்முகமாய் த்யானம்பண்ணி நிற்கும் பைரவனும், வடக்கு முகமாகப் போகும் செஞ்சுநாயகி குகையுமிருக்க கண்டு, ஆச்சரியப்பட்டு, வாஸந்திகா பரிணய நாடகாந்தத்தை மனதில் நினைத்துக் கொண்டு அஹோ பில

आर्योत्तंसरमानृसिंहशठजिद्योगीशितुर्भक्तितः
संपूज्याध्ययनोत्सवं परमया रीत्या ततः प्रस्थितः ।
शूनाम्बेडुजमीनधारपदभाग्भक्तोत्तमाभ्यर्थना-
त्तत्पुर्यां किल पक्षमेकमवसत्संपूजितश्रीधरः ॥ ४१ ॥

ग्रामेऽथो फलवेरिनाम्नि बहुलां शिष्यैः कृतामर्हणां
स्वीकृत्य व्रजितोऽग्रहारमनघं तैयारभिख्याजुषम् ।
सद्भिर्नैध्रवकाश्यपान्वयभवै रङ्गार्यमुख्यैः प्रियै-
र्भक्त्याभ्यर्चितपादपद्मयुगलं मालोलमानन्दयत् ॥ ४२ ॥

स्वप्रादुर्भवनं ततः पुनरपि प्राप्येञ्जिमेडाह्वयं
कांश्चित्तत्र नियुज्य नाथगृहनिर्माणे सुनिर्वाहकान् ।
रङ्गेशं प्रणिपत्य चञ्जिनगरे श्रीशिङ्गिकोयिल्पुरी-
मेत्य श्रीधरमानमन् द्रुतगतिः पादूपुरीमागमत् ॥ ४३ ॥

ந்ருஸிம்ஹன் ஸந்நிதிக்கெழுந்தருளி, இஜ்யையையும் ததீயாராதனத்தையும் முடித்துக் கொண்டார்.

காரஞ்ஜவ ந்ருஸிம்ஹன் பார்க்கவ ந்ருஸிம்ஹன் மங்களாஶாஸனம்

மறுநாள் அநுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு, கீழ் அஹோபிலத்திற்குப் புறப்பட்டு, மத்யேமார்க்கம் காரஞ்ஜவ ந்ருஸிம்ஹன் ஸந்நிதிக்கெழுந்தருளி, வடக்கு முகமாய் ஒரு கையில் சக்ரமும், ஒரு கையில் வில்லும், வலக்கையில் வரதாபய ஹஸ்தமும் வீற்றிருந்த திருக்கோலமுள்ள காரஞ்ஜ ந்ருஸிம்ஹனை ஸேவித்து, மங்களாஶாஸனம் பண்ணி, கீழ் அஹோபிலத்திற்கு எழுந்தருளினார். மறுநாள் காலையில் பார்க்கவ தீர்த்தத்திற் கெழுந்தருளி நீராட்டம் முதலான அநுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு, அதன் கரையில் சதுர்புஜனாய், வடக்கு முகமாய் வீற்றிருந்த திருக்கோலமாய், ஹிரண்யவ தோத்யுக்தனாய் பார்ச்வத்திலும் எதிரிலும் த்வாரபால ஸஹிதனான பார்க்கவ ந்ருஸிம்ஹனை மங்களாஶாஸனம்

तत्र श्रीनिधिसंयमीन्द्रचरणावासेव्य बृन्दवने
धन्यैः शिष्यगणैस्समर्चितपदो विश्रम्य वृद्धाचले।
श्रीमुष्णं प्रविशन्यथावदनघं निर्विश्य भूपोत्रिणं
सत्कारं तत एत्य तुष्टहृदयः प्रापोडयार्पालयम् ॥ ४४ ॥

तद्राजेन सुपूजिताङ्घ्रिकमलस्तत्राहनी द्वे वसन्
तद्ग्रामस्थितदेवमन्दिरनतो हस्तीशरङ्गेशयोः।
प्राक्कालेऽध्युषितं स्थलं परमया भक्त्या प्रणम्यार्यलू-
र्मार्गेणोत्तमसन्निधिं द्रुतमगादस्माकमार्योत्तमः ॥ ४५ ॥

संन्यासाश्रमलाभतः प्रभृति यो रङ्गे निवासी बभौ
उत्थाने प्रतिवत्सरं प्रचितमत्पादाब्जसेवारसः।
प्रेक्ष्योऽयं कृपयाधुनेति दधते वात्सल्यमात्मन्युरु-
प्रेम्णा श्रीपुरुषोत्तमाय हरये चक्रे प्रणामान्बहून् ॥ ४६ ॥

பண்ணி, பின்பு ஸந்நிதிக்கெழுந்தருளி லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹனேயும் ப்ரஹ்லாதவரதனேயும் மறுபடி ஸேவித்து, அபிகமநா ராதனத்தையும் இஜ்யையையும் பூர்த்தி செய்தருளினர்

ந்ருஸிம்ஹன் 'பெரிய பெருமாள்' என்று சொல்லப்படுவதின் காரணம்

முன்பு ஒரு கால விஶேஷத்தில் ஆகாஶராஜபுத்திரியை ஸ்ரீநிவாஸன் பாணிக்ரஹணம் பண்ணிக்கொள்ளும் போது ததீயாராதநத்திற்கு வேண்டிய ஸௌகரியங்களெல்லாம் ஸித்தமான பிறகு, ஸ்ரீநிவாஸன் தன் மலேயில் சேர்ந்த அஹோபில லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹனே த்யானித்து எழுந்தருளப் பண்ணி, நிவேதனம் செய்தருளினார் என்றும், த்ரேதாயுகத்தில் சக்ரவர்த்தித் திருமகன் அஹோபிலத்திற்கெழுந்தருளி, 'பஞ்சாம்ருதம்' என்னும் ஐந்து ச்லோகங்களேச் சொல்லி ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹனே ஸேவித்தார் என்றும் வழங்கிவரும் கதைகளேச் சொல்லி, ஆகையாலே நம் ந்ருஸிம்ஹன் அர்ச்சையிலும், விபவத்திலுமுள்ள ஸ்ரீநிவாஸ ராமரூபிகளான

प्रक्रान्तामपि वल्लरीवटपुरे मालोलविद्वत्सभां
सङ्कल्पाज्जहदंकुशाद्भगवतो लक्ष्मीनृसिंहप्रभोः ।
रङ्गे धामनि पूरयन्यतिनृपस्संमान्य विद्वद्वरान्
श्रीलक्ष्मीनरसिंहकारिजमुनिं वृन्दावने प्राणमत् ॥ ४७ ॥

तैषे मासि समेधमानविभवे ब्रह्मोत्सवे श्रीपतिं
रङ्गेन्दुं विहगेन्द्रवाहनलसन्मूर्तिं प्रतोल्यां क्वचित् ।
आविर्बाष्पविलोचनः पुलकितो दृष्ट्वा मुहुर्व्यानम-
न्नार्त्या तद्विरहासहत्ववपुषा युक्तो जनैरैक्ष्यत ॥ ४८ ॥

त्र्यब्दादूर्ध्वमुदीच्यतामिह पुनः श्रीमान्मठेशैरिति
प्राचीनं नियमं मदार्तिभरतस्संप्रत्यनालक्ष्य तम् ।
रङ्गेशस्य यथापुरं प्रणमने ब्रह्मोत्सवानन्तरं
साह्यं मे कुरुतेत्युवाच मिलितान्धर्माधिकर्तॄस्तदा ॥ ४९ ॥

பெருமாள்களுக்கும் பெருமாளாகையால் 'பெரிய பெருமாள்' என்று பேர் பெற்றாரென்று பகவன் மாஹாத்ம்யத்தைப் பரக்கப் பேசினார்.

பின்பு ஸஞ்சாரக்ரமமாக, மந்த்ரராஜத்தை ஜபித்துக் கொண்டு ந்ருஸிம்ஹனைக் குறித்து ருத்ரன் தபஸ்பண்ணு-மிடமாகையால் 'ருத்ரவரம்' என்று பெயர்பெற்ற நகரத்திற்குப் போய், அங்கிருந்த அந்யாக்ராந்தமான ந்ருஸிம்ஹன் ஸொத்துக்களையெல்லாம் வசப்படுத்தினார். நந்தி தபஸ் பண்ணுகையால் 'நந்தியால்' என்று பெயர்பெற்ற நகரத்தின் வழியாக கர்னூல் எழுந்தருளினார். அவ்விடத்தில் துங்கபத்ரையில் நீராடி, ஓர் ஹனுமார் கோயிலில் இரண்டு நாள் தங்கியிருந்தார். அங்கு ஸ்வாதி திருமஞ்ஜநம், டோலோத்ஸவம் முதலானவை விஶேஷமாக நடந்தன.

கத்வால் ஸமஸ்தாநத்திற்கு எழுந்தருளியது

பிறகு ஸந்நிதிக்கு அந்தரங்க சிஷ்யையான கத்வால் மஹாராணி தம்முடைய அதிகாரிகளையும் பண்டிதர்களையும்

आलोक्यार्तिमशक्तिमप्युरुतरां प्रद्राणभावा गुरोः
रङ्गेन्दौ परिचिन्त्य भक्तिमतुलां विस्मेरचित्ता भृशम् ।
स्वामिन्नत्र भवन्मनोरथमिमं संपूरयेमाचिरा-
दित्यूचुश्च दधुश्च गुर्वभिमतं ते धर्मसंरक्षिणः ॥ ५० ॥

रङ्गेशं च रमां च कारिजमुखान्भक्तांस्तथार्यानपि
स्फारप्रीतिरियं क्रमेण विनमंस्तत्सत्कृतः पूर्ववत् ।
तुष्टान्तःकरणो मठं दशतनुश्रीशालयान्तःस्थितं
प्राप्यास्मद्गुरुसत्तमः सुखमुवास द्वित्रमासानिह ॥ ५१ ॥

गच्छन् गर्भपुरीं पलातुरपुराद्भक्त्युज्ज्वलान्तेवस-
द्वर्गाराधितमाधवः पथिगते विश्रम्य वाङ्गल्पुरे ।
यातोऽखण्डकवेरजोत्तरतटं नानाग्रहारान्पुन-
र्न्नामाद्रौ नृहरिं ननाम रमया साकं तथा रङ्गिणम् ॥ ५२ ॥

அனுப்பி பெருமாளுடன் கத்வாலுக்கு எழுந்தருளவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தாள். பிறகு குஹப் பெருமாள் பரதாழ்வான் ஸேனையை ச்ருங்கிபேரபுரத்தில் கங்கையைக் கடத்தி விட்டாப்போலே, ஸகல பரிஜந பரிச்சதங்களையும், உத்கட ப்ரவாஹமான துங்கபத்ரையை ஓடம் முதலான ஸாதநங்களாலே கடத்திவைத்து தாமும் புகை வண்டிப் பாலத்தாலே அக்கரை சேர்ந்து, ஸஞ்சார க்ரமமாக கத்வாலுக்கு எழுந்தருள, மஹாராணி ஸகல ராஜாங்க பிருதுக்களோடும் ஸர்வ அதிகாரிகளையும் அனுப்பி தாமும் மோட்டார் கோஷாவில் எதிர்கொண்டு, ப்ராசீநமாய் ஏற்பட்ட பதினோறு குண்டு முதலிய மர்யாதைகளோடும், துருப்பு, வாத்யம் முதலான வைபவங்களோடும் ஸ்ரீ அஹோபிலமடத்திற்கு எழுந்தருளப் பண்ணினாள்.

கத்வாலில் சாதுர்மாஸ்யம்

மறுநாள் க்ருஷ்ணா தீரத்திலிருந்து ம்ருத்ஸங்க்ரஹண பூர்வகமாக சாதுர்மாஸ்ய ஸங்கல்ப மஹோத்ஸவம் நடந்தது.

चेलं पत्तनमेत्य तत्र धनिकैः शिष्यैर्नतैर्लौकिकैः
कालं कञ्चन पूजिताङ्घ्रिकमलः प्राप्तो भवानीपुरम् ।
तत्राखण्डकवेरजातटगते श्रीरङ्गियोगीशितु-
र्जन्मर्क्षोत्सवमारचय्य भगवत्प्रीतिं पुपोषाधिकम् ॥ ५३ ॥

कर्कम्पाळयसत्यमङ्गलपुरीमेटूरुमार्गादथो
रम्यं कोयनवीनपत्तनमितस्तत्रत्यशिष्योत्तमैः ।
आराद्धः सुबहून्यहानि करुणासिन्धुर्यतीन्दुर्द्रुतं
शुण्डप्पाळयमग्रहारमगमत्सच्छात्रसंसेवितम् ॥ ५८ ॥

शिङ्गानल्लपुरे समृद्धविभवे त्रैविक्रमे मन्दिरे
स्वोपास्यं नृहरिं निवास्य कमलासंभूषिताङ्कं प्रभुम् ।
चातुर्मास्यमिति प्रसिद्धमनघः कालोपनम्रं व्रतं
कर्तुं प्रक्रमते स्म योगिनृपतिः श्रीरङ्गकार्यात्मजः ॥ ५९ ॥

மஹாராணியும் இரண்டு மாத காலம் ஸகல பரிஜந பரிச்சதங்களோடு கூடிய, ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹனையும், ஶிஷ்யர்களோடு கூடிய ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கரையும் ஸப்ரேமமாய், ஸபஹுமான்யமாய் பய பக்தி விஶ்வாஸங்களோடு விஶேஷமாக ஆராதித்தாள். நடுவில் ஒருநாள் ஸமஸ்த பிருதுக்களோடும், வாத்யாதி கோஷங்களோடும் ஸ்ரீ கேசவன் ஸந்நிதிக்கு எழுந்தருளி, ஸ்ரீ கேசவனை திருவடி தொழுது மங்களாசாஸநம் செய்து, ஸ்ரீ கேசவன் ப்ரஸாதித்த மர்யாதைகளோடு ஸ்ரீ அஹோபிலமடம் எழுந்தருளினார். பிறகு ஒருநாள் பெரியராணியும், மற்றொருநாள் மஹாராணியும் ஆயிரத்தெட்டு ரூபாய்களால் பாதபூஜைகளைச் செய்து, கேசவன் ஸந்நிதியிலேயே பரிபூர்ண ததீயாராதனத்தையும் செய்வித்து, ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கரிடத்தில் பக்தியையும் ஶ்ரத்தையையும், விஶ்வாஸத்தையும் ப்ரகாசிப்பித்தார்கள். பிறகு மஹாராணி ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கரின் நியமனத்தின் பேரில் திருவள்ளூர் பட்டர்களை வரவழைத்து ஸ்ரீமதாதிவண் ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகனை யதா க்ரமமாக

पारंपर्यत आस्थिता अपि मठस्यान्तेवसत्तां चिराद्
हंहो शङ्खसुदर्शनाङ्कनभरन्यासादिधर्मत्यजः।
स्मार्ताचारभृतो ललाटविलसत्सूक्ष्मोर्ध्वपुण्ड्रा द्विजाः
ये तस्मिन्नगरे वसन्ति धनिका लक्ष्मीनृसिंहप्रियाः ॥ ५६ ॥

ते सर्वे भगवद्रमानृहरिसंपूजाविधेर्वैखरीं
शास्त्रार्थप्रतिपादने चतुरताश्चाचार्यवर्यस्य नः।
प्रेक्ष्योदित्वरभक्तिभावविनताः कारुण्यतः श्रीगुरो-
र्धन्याश्चक्रदराङ्किताः कृतभरन्यासाश्च संरेजिरे ॥ ५७ ॥

धर्मे चाचरणे च नामवहने चैते तदात्वप्रभृ-
त्यूरीकृत्य विशुद्धवैष्णवसृतिं जाता महावैष्णवाः।
तद्योषाश्च गुरौ हरौ च महतीं भक्तिं दधानास्तथा
पद्धत्या पटधारणं स्वकलयन्श्रीवैष्णवस्त्रचर्हया ॥ ५८ ॥

ப்ரதிஷ்டை செய்து ஸ்ரீ ஆதிகேஶவன் ஸந்நிதியிலே பெருமாளுக்கு முன்பே எழுந்தருளப் பண்ணினாள்.

அங்கிருந்த காலம் 40-வது பட்டம் ஸ்ரீரங்கநாத ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகனுடைய திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்து, ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹனிடத்தில் அதிவஸக்தையாய்ப் போந்த கோபால பேட்டை மஹாராணி நேரிலும், அதிகாரிகள் மூலமாகவும், பத்ரிகைகள் மூலமாகவும் ஸஞ்சார க்ரமத்தில் கோபால பேட்டைக்கு எழுந்தருள வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தாள்.

வனப்பருத்தி, கோபாலபேட்டை ஸமஸ்தானங்களுக்கு எழுந்தருளியது.

பிறகு உத்தானத்திற்கு க்ருஷ்ணா நதிக்கு எழுந்தருளி நீராடி, அபிகமனாராதனாந்த கைங்கர்யம் முடிந்த பிறகு அந்த நதி தீரத்தில் ப்ருந்தாவனங் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் 27-வது பட்டம் ஸ்ரீ வீரராகவ வேதாந்த யதீந்த்ர மஹாதேஶிகனை தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து, இஜ்யை, ததீயாராதனம்

पालक्काडुपुरोपकण्ठविलसद्ग्रामत्रये वासिनो
विप्रा लक्षधनाधिपाः प्रमुदिताः श्रुत्वैतदत्यद्भुतम् ।
संश्रित्यार्यवरं तदीयकृपया विन्यस्य च स्वान्हरौ
शिष्यत्वं निजमर्थवद्विदधिरे वंशक्रमादागतम् ॥ ५९ ॥

गच्छन्कोयनवं पुरं विरचितोत्थानाख्यसत्कर्मकः
प्रस्थायाथ स सत्यमङ्गलमिति ग्रामं जगाहे यदा ।
मुख्यः श्रीमठकार्यकृच्चतुरधीस्तत्रागतो द्राक्तदा
किंचिद्विज्ञपयांबभूव रहसि श्रीमद्गुरुं सन्नतः ॥ ६० ॥

स्वामिंश्चम्पककाननाख्यनगराद्ग्रामोऽस्ति यो दक्षिणो
नाम्नायं मरवादिरत्र भवता क्रय्यत्वमद्यार्हति ।
क्रीतेऽस्मिन्मधुरान्तकामरकलाशाला भवत्स्वामिका
रक्षासाधनशाश्वतोपधिमती राजेत भूमौ चिरम् ॥ ६१ ॥

முதலியவைகளை முடித்துக் கொண்டு, துருப்பு முதலான பிருதுக்களோடும், வாத்யங்களோடும் மடத்திற்கு எழுந்தருளினார். அங்கு ஒரு பக்ஷம் தங்கி, ஸஞ்சார க்ரமமாக ராய்ச்சூர் எழுந்தருளி, அங்கிருந்து க்ருஷ்ணாநதிக் கரையிலுள்ள குடபல்லூரில் ஸ்ரீமதாதிவண் ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன் திருநக்ஷத்ரத்தை யதாக்ரமமாக முடித்துக்கொண்டு குருமூர்த்திக் கெழுந்தருளி, ஸம்ப்ரோக்ஷண புரஸ்ஸரமாக அவ்வூர் பெருமாளை ஸேவித்து மங்களாஶாஸனம் பண்ணினார். அந்த ஊரிலுள்ள ஸந்நிதி ஶிஷ்யர்கள் பெருமாளை பூர்ணமாக ஆராதித்தார்கள். அங்கிருந்து புறப்பட்டு, நடுவழியில் அபிகமனத்தை முடித்துக் கொண்டு, ஸமஸ்தானத்தில் ஏற்பட்ட மர்யாதைகளுடன் வனப்பருத்திக்கு எழுந்தருளினார். அங்கு இரண்டுநாள் தங்கி, மூன்றும்நாள் புறப்பட்டு ராஜ மர்யாதையோடும், வாத்ய கோஷங்களோடும் ராணியினால் எதிர்கொள்ளப்பட்டு, 41-வது பட்டம் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹ ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன் காலத்தில் நூதனமாகக் கட்டி ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட கோபாலபேட்டை கோயிலுக்கு எழுந்தருளி மங்களாஶாஸனம்

देयं रौप्यकलक्षयुग्ममधिकोद्दीप्राष्टसाहस्रकं
मूल्यं शासनपत्रमुख्यकलने द्वे पङ्क्तिसाहस्रके।
रौप्याणां व्ययमर्हतोऽत्र भवता विज्ञातपूर्वोह्ययं
ग्रामस्सस्यगिदं निशम्य बहुवित्स्वमी प्रमाणं गुरुः ॥ ६२ ॥

एतद्विज्ञपनात्प्रमोदितमनास्तस्य क्रयो मे प्रियो
ग्रामस्येति वदन्यतीन्दुरनघः कार्याधिकर्त्रा भृशम्।
तद्ग्रामप्रभुमानयन्क्रयधनैः क्रीत्वा ततो ग्रामकं
क्रीतिस्थापकशासनञ्च कलयाञ्चक्रे तदर्हे पदे ॥ ६३ ॥

नीतैश्चक्रदराङ्कनं निजभरं न्यस्यन्द्रिरीशे हरौ
श्रीपादांबुनिषेविभिः श्रितजनैरत्यादरेणार्पितम्।
आत्मोद्देश्यकमस्ति यद्बहुधनं तेनैव योगीश्वर-
स्तं ग्रामं किल चिक्रिये सुरकलाशालाभिवृद्धेः कृते ॥ ६४ ॥

பண்ணியருளினார். பிறகு ஒருவாரம் அங்கு தங்கி, ராணியினால் ஸம்பூர்ணமாக ஆராதிக்கப்பட்டு, பெருமாளுக்கு டோலோத்ஸவம், பெரிய திருமஞ்சநம் முதலானவைகளைச் செய்யப்பெற்று, மத்யத்தில் ராணியினால் அரண்மனைக்கு எழுந்தருளப் பண்ணி, அஷ்டோத்தர ஸஹஸ்ர ரூப்யங்களால் பய பக்தி விஶ்வாஸத்தோடு பாதபூஜை பண்ணப் பெற்றார்.

ஹைதராபாத்திற்கு விஜயம் செய்தது

அங்கிருந்து ஒரு நாள் ராத்திரி 12-மணிக்குப் புறப்பட்டு ஸகல பிருதுகளோடு மஹாராணியும் ஸ்வல்பதூரம் அநுயாத்ரையாக வரப்பெற்று, ஸஞ்சார க்ரமமாக ஷாட்நகர், கிஸன்பாத்துக்களைத் தாண்டி, ஹைதராபாத்திற்கு வந்து, ஸகல பிருதங்களோடு கத்வால் ராணியினாலும், அவளுக்கு ஸ்வீக்ருத குமாரனான க்ருஷ்ணாராம பூபாலனாலும் எதிர்கொள்ளப் பெற்று, தர்மஸ்தானமான கத்வால்ராணி பங்களாவுக்கு எழுந்தருளினார். அங்கு சிலகாலம் தங்கியிருந்து பஹு சிஷ்யர்களுக்கு ஸமாச்ரயண, பரஸமர்ப்பணாதிகளைப்பண்ணினார்.

कर्तव्या मधुरान्तकेऽमरकलाशालाभिवृद्धिस्सदा
क्रीतग्रामभवैर्धनैरिति निजोदारत्वविद्योतकम् ।
साधूनामभिनन्दनीयमनघं लक्ष्मीनृसिंहप्रियं
भावं स्वं किल धर्मशासनसुखात्ख्यातं वितेने भुवि ॥ ६५ ॥

मैसूराज्यवनान्तरालविलसत्तिम्मङ्कणाख्ये पदे
स्थित्वैकं दिवसं ततो यतिवरो नानाग्रहारान्व्रजन् ।
हर्म्यं किंचन चित्रचित्रनिचितं श्रीसोमनाथस्थले
पश्यन् विस्मितधीः क्रमादयमगाच्छ्रीरङ्गराट्पत्तनम् ॥ ६६ ॥

कावेरीसलिलावगाहनशुचिः श्रीरङ्गनाथं नमन्
यातः पश्चिमवाहिनीं जिगमिषुः श्रीयादवाद्रिस्थलम् ।
मध्येमार्गमुपस्थितं सुरुचिरं भल्लारसत्राभिधं
ग्रामं कञ्चन वीक्ष्य विश्रमकृते तत्र न्यवात्सीद्दिनम् ॥ ६७ ॥

ஒருநாள் கத்வால்ராணி தன் குமாரனுன க்ருஷ்ணராம பூபாலனுக்கு தப்த சங்ராங்கநாதிகள் ஆக வேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்க, அதை அங்கீகரித்து அவருக்கு தப்த சக்ராங்கநத்தையும் யதாஶாஸ்த்ரம் மந்த்ரோபதேஶாதிகளையும் பண்ணியருளினார். அந்த ராஜகுமாரனும் பய பக்தி விஶ்வாஸத்துடன் அஷ்டோத்தர ஸஹஸ்ர ரூப்யங்களால் பாத பூஜாதிகளைப் பண்ண, அதை அங்கீகரித்தருளினார். அங்கிருந்து ஒரு நாள் சிலுக்கூருக்கும், ஒரு நாள் அலவாலுக்கும் எழுந்தருளி, மங்களாசாஸநம் செய்து விட்டு வந்தார்.

ஹைதராபாத்தில் மாலோல ஸபை

நடுவில் யதாபூர்வமாக மஹா வித்வான்களையெல்லாம் வரவழைத்து, மாலோல வித்வத் ஸபையை விசித்ரமான வேதாந்த வாக்யார்த்தத்தோடும், விசித்ர உபந்யாஸங்களோடும் அதிச்லாக்யமாக நடத்தி, கமனாகமன வ்யயப்ரதானத்தோடு ஸம்பாவனாதிகளைப் பண்ணி, தானும் ஸந்தோஷித்தார்.

ग्रामेऽस्मिन्महिशूरराजमहिषी स्वभ्रातृपित्रादिभि-
स्साकं भक्तिमती विधाय नृहरेस्संपूर्णमाराधनम् ।
यामिन्यां नवनीतनाट्यमधुरश्रीकृष्णडोलोत्सवं
निर्वर्त्याम्बरमुख्यमर्घरहितं लक्ष्मीपतेरार्पयत् ॥ ६८ ॥

तत्काले नतया विहीनसुतया राज्ञ्या तया प्रार्थितो
यौगीन्दुर्निजपादुकां शुभकरीं तस्यै ददद्राजतीम् ।
दत्वोपानहमेतदीयजनकादिभ्यो यथारुच्ययं
धन्यांस्तान्व्यसृजद्गृहाय निखिलान्श्रीरङ्गकार्यात्मजः ॥ ६९ ॥

योगीन्द्रः प्रविशन्यतीन्द्रविजयस्थानं यतीन्द्रप्रियं
श्रीनारायणपत्तनं भगवतः स्वीकृत्य माल्यादिकम् ।
श्रीनारायणपादुकां प्रतिगतां वीथ्यां नमन्सादरं
हर्म्यं सुन्दरमाससाद महितं नारायणीयं जवात् ॥ ७० ॥

அங்கிருக்கும் போதே சிதிலமாயிருந்த ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹனுடைய வெள்ளி மண்டபத்தை ரஜதத் தகடுகளாலே அபேத்யமாக புதிதாக நிர்மாணம் செய்தார். பின்பு சில ஶிஷ்யர்களாலும், சில தனிகர்களாலும் ஸிகந்தராபாத் முதலிய ஸ்தலங்களிலுள்ள தங்கள் தங்கள் க்ருஹங்களுக்கு எழுந்தருளப்பண்ணி யதா சக்தி பெருமாளை ஆராதிக்கப் பெற்றார்.

நடுவில் பதரீயாத்ரை போவதாக ஸங்கல்பத்தைப் பண்ணி, ஷோலாப்பூர், பம்பாய் முதலான இடங்களுக்கு ப்ரமுகர்களான அதிகாரிகளை அனுப்பி, சென்னை மாகாணத்தில் போல் பம்பாய் முதலான மாகாணங்களிலும் ராஜப்ரதிநிதியினுடைய ஸந்நிதி விஷயமான ஸகல ஸௌகர்ய கரணஹேதுவான கவர்னர் உத்திரவுக்கு ப்ரயத்னம் நடந்தது. ஆனால் அக்காலமுள்ள க்ஷாமத்தாலுண்டான உணவு, த்ரவ்ய ஸங்கோசத்தாலும், யுத்த க்ஷோபத்தாலும் ஸ்ரீ ஸந்நிதிக்கு வேண்டிய ஸௌகர்யம் ஏற்படாதென்று தோன்றியதால்

तन्मध्ये कमलापतिं धुरि नमन् गद्यं द्वयश्चोच्चर-
न्नङ्घ्री अंबुजसच्छवी शरणयन्नारायणीयौ गुरुः ।
सेवित्वा यदुशैलमङ्गलरमां संपत्कुमाराह्वय-
श्रीरामप्रियदिव्यमङ्गलवपुर्निर्वेशधन्योऽभवत् ।। ७१ ।।

आत्मीयप्रियमूर्तिकस्य यमिनां पत्युः पदाब्जं भजन्
प्राञ्चं वण्शठकोपयोगिनृपतिं बृन्दावने सन्नतः ।
कल्याणीतटराजमानमठगस्तत्पत्तनस्थान्बुधान्
श्रीभाष्यादिषु वादमारचयितॄन्संमान्य तुष्टो बभौ ।। ७२ ।।

प्रादुर्भाव इहादिवण्शठरिपोर्योगीशितुः श्रीगुरोः
श्रीनारायणपत्तने कतिपयान्घस्रानुषित्वा गुरुः ।
तद्देशे वसतः स्वशिष्यनिवहान् भिन्नोर्ध्वपुण्ड्रान्मिथो
राजत्संस्कृतिपञ्चकांश्च कृपया न्यस्तात्मनश्चातनोत् ।। ७३ ।।

உத்தரதேச யாத்திரையில் தத்காலம் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹனுக்குத் திருவுள்ளமில்லையென்று நிஷ்கர்ஷித்துக்கொண்டு, தக்ஷிணதேச யாத்திரைக்கு அநுகுணமான ஸந்நாஹங்களைப் பண்ணிக் கொண்டார்.

வாரங்கல் எழுந்தருளியது.

பிறகு அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஏகசிலா நகரமென்கிற பூர்வம் ப்ரதாபருத்ர நகரமாயிருந்த ஒரங்கல் என்று தமிழில் பேர் பெற்று, கொஞ்சம் வ்யத்யஸ்தமாய் வழங்கி வரும் வாரங்கலுக்கு எழுந்தருள, அங்குள்ள ஶிஷ்யர்களும், பண்டிதர்களும், பத்து நாள் ஆராதித்தார்கள். அங்கிருந்த எம்பார் வம்சஸ்தரான பெங்களூர், என். ஸி. ஸ்ரீநிவாஸாச்சார்யரென்னும் ஓர் வைத்திய ஶ்ரேஷ்டர் (டாக்டர்) ஸகுடும்பமாக ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கரை ஆஶ்ரயித்து, ஸமாஶ்ரயண மந்த்ரோபதேசாதிகளை அநுக்ரஹிக்கப் பெற்றார். அவர் தன் தாயார் பெயரினால் பாரத பாங்கியில் போட்டிருந்த இரண்டாயிரம் ரூபாய் சீட்டின் வட்டியை மதுராந்தகம் ஸம்ம்ஸ்கருத கலாசாலையில் உத்தமராகப்

आगत्याथ जवेन किंकरपुरं तत्रस्थितं भाष्यकृत्-
स्नानात्पूतजलं जलाशयमयं दृष्ट्वा महान्तं मुदा।
स्नात्वा तत्तटमण्डपेऽभिगमनं निर्वर्त्य लक्ष्मीपते-
स्तीराधस्पदराजमानमविशच्छ्रीभाष्यकृन्मन्दिरम्॥ ७४॥

नत्वेहोज्ज्वलमूर्तिकं गुरुवरं श्रीभाष्यकृन्नामकं
श्वासत्रासितवादिवैभवमवध्वस्तान्यदर्पोदयम्।
अस्माकं यतिनायकः प्रमुदितः श्रीकृष्णहर्म्ये शुभे
कृष्णं चित्रशिलामयैकवपुषा राजन्तमासेवत॥ ७५॥

यं कृष्णं नवनीतनाट्यरुचिरं गोपालमन्त्राक्षर-
व्याप्तात्यद्भुतरम्यविग्रहधरं कारुण्यपाथोनिधिम्।
जेता वादिजनस्य किङ्करपुरे श्रीभाष्यकर्ता पुरा
तोयाधारतरङ्गतः प्रतिनिजं धावन्तमालोकत॥ ७६॥

பரீக்ஷையில் தேறும் வித்யார்த்திகளுக்குப் பாரிதோஷிகமாகக் கொடுத்தருள வேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்து, அந்த பாரத பாங்கியின் சீட்டையும் ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் பேருக்கெழுதி வெகு ஸந்தோஷத்துடன் ஸமர்ப்பித்தார்.

மங்களகிரி பானக ந்ருஸிம்ஹன் மங்களாஶாஸனம்

பிறகு அங்கிருந்து புறப்பட்டு க்ராமங்களிலும், தோப்புக்களில் நிர்மாணிக்கப்பட்ட கூடாரங்களிலும் வெகு உத்ஸாஹத்துடன் தங்கி, பெஜவாடா வந்து மங்களகிரிக்கு எழுந்தருளினார். அங்கு அபிகமனாந்தானுஷ்டானங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு மங்களகிரிக்குப் போய் பானக ந்ருஸிம்ஹனை ஸேவித்து, மங்களாஶாஸனம் பண்ணி, குடம் குடமாக பானகங்களை அர்ச்சகர் மூலமாக நிவேதனம் செய்வித்து, பெருமாளுடைய ஆஸ்யபிலத்தில் குடம் குடமாக பானகம் ஸமர்ப்பித்தாலும் ஶோயிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து ஆச்சர்யப்பட்டு, ஸ்ரீ அஹோபிலத்தில் அந்த ஸந்நிதியில்

योगीन्द्रेण निषेवितोऽथ सुचिरं यः पूज्यमानो बभौ
पारंपर्यकृतोऽर्च्यतामधिगतो यो वण्शठारेर्मठे ।
भक्तिप्रह्वजनैः कृतं प्रतिपदं निर्विश्य डोलोत्सवं
भूयोमङ्गलराशिमाशु कलयन्स्मेराननो राजते ॥ ७७ ॥

तस्य श्रीयदुनन्दनस्य कमलालोलेन साकं तत-
स्तोयाधारत उद्धृतैरिमधृतैस्सौवर्णकुम्भोदकैः ।
निर्वर्त्योत्तमसंविधानरुचिरं प्राज्याभिषेकोत्सवं
नित्याराधनमाचचार च जगत्पूज्योऽस्मदीयो गुरुः ॥ ७८ ॥

सायं श्रीरमणस्य तत्पुरगताः संसेव्य मूर्तीः पराः
अन्येद्युर्निजयात्रया प्रकृतया ग्रामं व्रजन्मण्डयम्
तस्मात्प्राप्य मङ्गूरुनामनगरं तत्राप्रमेयाह्वयं
सेवित्वा भगवन्तमार्द्रहृदयो मोदातिरेकं ययौ ॥ ७९ ॥

தமக்குண்டான ஸர்வவித மர்யாதையையும் பெற்றுத் தான் தங்கியிருந்த இடம் வந்தார்.

பிறகு ஸஞ்சாரக்ரமமாக குண்டூர், பாபட்லா, ஒங்கோல் மார்க்கமாக நெல்லூருக்கெழுந்தருளினார். உத்தரபினாகினியில் (வடபெண்ணையில்) நீராடி, ஸந்நிதிக் கெழுந்தருளி ரங்கநாதனை ஸேவித்து, மங்களாஶாஸனம் பண்ணி அஹோபிலமடத்திற் கெழுந்தருளி, அங்குள்ள தேஶிகனையும் ஆதிவண்ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகனையும் ஸேவித்து, ஸ்தோத்ரங்களைப் பண்ணி நான்கு ஐந்து நாள் தங்கியிருந்தார். நடுவில் ஒருநாள் அவ்வூர் கோவிலிலுள்ள அதிவிசித்ரமான கண்ணாடி அறையை ஸேவித்து ரங்கநாதனை அங்கு எழுந்தருளப் பண்ணி எல்லாப் பக்கத்திலும் ரங்கநாதன் ஸேவை ஸாதிப்பதைக் கண்டு ஆச்சர்யப்பட்டார். இப்படி திரு எவ்வுளூரில் ஸ்ரீ ராகவனுக்கு கண்ணாடி அறையை நிர்மாணம் பண்ணி அதில் ராகவனை எழுந்தருளப் பண்ணி ஸேவிக்க வேண்டுமென்ற மனோரதித்தார். அங்கு முத்ரகர்த்தா முதலானவர்களை ஏற்பாடு செய்தார்.

तत्र श्रीमति पत्तने यतिपतिः श्रीरङ्गकार्यात्मज-
स्तीर्थं श्रीनरसिंहकारिजमुनेः कालोपयातं गुरोः ।
साङ्गं वेदगिरां शठारिमुखसूक्तीनां च पारायणैः
साकं पूरयति स्म तोषितरमालोलान्तरङ्गो गुरुः ॥ ८० ॥

काङ्गेरीनगरोपसत्तिसमये दत्तोपहारैर्नतै-
र्मैसूराजनियोगवर्तिभिरयं संप्रार्थितोऽस्मद्गुरुः ।
राजप्रेषितवाद्यरत्नतुरगैस्संमान्यमानो विशन्
श्रीमद्वङ्गळपत्तनं तुलसिकारामं जगामादरात् ॥ ८१ ॥

तद्वस्रे नृहरिप्रपूजनधनं भक्त्यार्पयित्वागते-
ष्वेतेषु क्षितिभृत्प्रियेषु मुदितस्तत्रत्यहर्म्यं विशन् ।
मान्यश्रीनिधिवेदमौलियतिराडार्यप्रतिष्ठापितं
मालोलाभिमतं सुरम्यवपुषं कृष्णं ववन्देतरांम् ॥ ८२ ॥

வேங்கடகிரிக்கு எழுந்தருளியது

ஸஞ்சாரக்ரமத்தாலே ராஜமர்யாதைகளோடு வேங்கட கிரிக்கு எழுந்தருளினார். அங்கே திவான் க்ருஹத்தில் பெருமாளை எழுந்தருளப்பண்ணி திருவாராதனாதிகள் செய்தார். அவ்வூர் ராஜாவும் அவர் தம்பியும் பெருமாளை ஸேவித்து, தீர்த்த ப்ரஸாதாதிகளைப் பெற்று தன்யம்மன்யர்களாய் அழகியசிங்கர் இடத்தில் தனியாக வந்து ஸேவித்து மத்ராக்ஷாதிகளைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள். பிறகு ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் மந்த்ராக்ஷதையின் ப்ரபாவத்தை அவருக்குச் சொல்ல, அவரும் 'நான் ஓர் ஸநாதநி' எனக்கு இதில் நம்பிக்கையுண்டு என்று சொல்லி தன் க்ருஹத்திற்குப் போனார். அங்கு மூன்று நாள் பெருமாளை ராஜாவினால் ஆராதிக்கப்பெற்று, பிறகு ஸஞ்சார க்ரமமாக திருச்சுகனூர் வந்து சேர்ந்தார்.

अन्तेवासिधनाढ्यभक्तगरुडाचार्यार्चनाप्रीणितं
संवास्यात्मपतिं रमानरहरिं तत्रैव धाम्नि क्वचित् ।
श्रीकृष्णालयधर्मजातमखिलं लक्ष्मीनृसिंहप्रियं
पश्यन् हृष्टमनास्स तत्र चतुरो मासानवासीत्सुखम् ॥ ८३ ॥

काञ्चीमण्डलतश्च चोळविषयान्नारायणीयात्पुरा-
दानीतैर्विबुधैर्महीशुरपुराच्चैतत्पुरस्थैरपि ।
तैषे मासि मनोहरां विरचयन्मालोलविद्वत्सभां
सर्वांस्तांश्च यथापुरं यतिपतिस्संमान्य तुष्टोऽभवत् ॥ ८४ ॥

सर्वे शिष्यजनास्तथार्यपुरुषाः केचिच्च तद्देशगाः
श्रीमन्तौ चरणौ यतिक्षितिभृतस्संसेव्य नः क्षेमदौ ।
प्राप्ताः संस्कृतिपञ्चकं निजभरं न्यस्यन्त ईशे हरौ
शृण्वन्तो निखिलं च मन्त्रगदितं जाताः कृतार्थास्तदा ॥ ८५ ॥

மறுபடியும் திருவேங்கடமுடையான் மங்களாஶாஸனம்

முன் ஸேவித்த பிறகு மூன்று வருஷமாகாவிட்டாலும் மறுபடி ஸேவிக்க வேண்டுமென்கிற அவா விஞ்சி அதிகாரிகள் மூலமாய் தேவஸ்தானாதிகாரிகளுக்குத் தெரிவித்தார். ம்ருதுஹ்ருதயையான ஸ்ரீநிவாஸன் தயாவைபவத்தால் தேவஸ்தான அதிகாரிகளும் திருவேங்கடமுடையானை ஸேவிக்கும்படி செய்ய இசைந்தார்கள். முன்போல் தாயார் அலர்மேல்மங்கை, கோவிந்தராஜன், திருமலை ஸ்ரீநிவாஸன் முதலானவர்களை யதாக்ரமம் யதா மர்யாதம் யதாசக்தி ஸேவித்து க்ருதார்த்தம் மன்யராய் 'अनुजानीहि देवेश ! पुनर्दर्शनकाङ्क्षिणम्' என்று ப்ரார்த்தித்து ஸந்துஷ்டசித்தராய் ஸ்ரீநிவாஸனாலே குளிரக் கடாக்ஷிக்கப்பெற்று மறுபடி திருச்சுகனூர் எழுந்தருளினார். அங்கிருந்து புறப்பட்டு நாராயணவனம், நாகலாபுரம் மார்க்கமாக ஸ்வஸ்தானமான திருவெவ்வுள்ளூருக்கு எழுந்தருளினார்.

तत्र श्रीमति वासुदेवसदने श्रीवण्शठारिं मुनिं
नैजादेशवशंवदेन गरुडार्येण प्रतिष्ठापयन् ।
प्रस्थायाथ पिनाकिनीतटगतश्रीपादसालं पुरं
प्राप्येह न्यवसद्दिनानि कतिचिद्विश्रान्तिहेतोर्मुनिः ॥ ८६ ॥

इति मधुरान्तकस्थ श्रीमदहोबिलमठीय संस्कृतमहाकलाशाला व्याकरणप्रवचनीयस्य श्रीवण्शठकोप श्रीरङ्गशठकोप यतीन्द्रमहादेशिकदयोदञ्चितसरलकविताबिरुदस्य पादूपुराभिजनस्य वात्स्यस्य शब्दविद्याप्रवीणस्य विदुषः श्री राघवाचार्यस्य कृतौ आचार्यवैभवसुधायां पञ्चमस्तरङ्गः

இஞ்சிமேட்டில் வரதன் ப்ரதிஷ்டை

அங்கு வந்தவுடன் இஞ்சிமேட்டிலிருந்து சில ஸ்வாமிகள் வந்து, பெருமாள் கோவிலிலிருந்து தேவப் பெருமாள் மூலவரும், பெருந்தேவித் தாயார் மூலவரும், நரஸிம்ஹ-புரத்திலிருந்து அதிஸுந்தரமூர்த்தியான பெருமாள் உத்ஸவரும், அப்படியே அழகான தாயாரும் சக்கரத்தாழ்வான், கருடன் முதலானவர்களும் ஊருக்கு ஸித்தமாக எழுந்தருளியாயிற்று. இனிமேல் பட்டர்களை அனுப்பி யதா ஶாஸ்த்ரம் ப்ரதிஷ்டை செய்விக்க வேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்தார்கள். ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கரும் ஸ்ரீராகவன் ஸந்நிதியில், ஸ்ரீ ஶடாரியை ப்ரதிஷ்டை செய்து, பாதசாரியான ஒருவர் கையில் எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொடுத்து, அவ்வூருக்கு ப்ரதிஷ்டைக்குள் போகும்படி ஏற்பாடு செய்து, திரு எவவ்வுள்ளூரிலிருந்து ரங்கஸாமி பட்டரையும், காஞ்சி புரத்திலிருந்து வரதபட்டரையும், பரிசாரகர்களையுமனுப்பினார். ஸ்ரீகார்யம் ஸ்வாமி மூலமாக யதாவிபவம் யதாஶாஸ்த்ரம் தேவப் பெருமாளுக்கும்,

अथ षष्ठस्तरङ्गः

सञ्चारक्रमतोऽग्रहारमनघो बालूरभिख्यं व्रजन्
शिष्यैस्तत्र भवैस्स्वभक्तिभरितैरत्यर्थमाराधितः ।
पुण्येऽथो शयनस्थले पदयुगं रङ्गेशितुः सन्नमन्
वेलूरुस्थलमार्गतः पुनरयात्तन्मङ्गलग्रामकम् ॥ १ ॥

शिष्येणोत्तमभक्तिकेन धनिना रामानुजाख्याभृता
श्रीरङ्गेश्वरयोगिनायकगुरोर्निर्वर्त्य जन्मोत्सवम् ।
अक्कारक्कनिनामकं नरहरिं देशे तदीये नमन्
क्षिप्रं प्राप कडप्पनामनगरं चित्तूरुमार्गाद्गुरुः ॥ २ ॥

संप्रस्थाय ततः कडप्पनगराद्ग्रामाननेकानटन्
दिव्यं क्षेत्रमहोबिलाख्यमगमन्मालोलसेवी मुनिः ।
यत् क्षिप्रं फलमादधाति यमिनां काश्यादितोऽप्युत्तमं
यद्वेदात्मविहङ्गपुङ्गवगिरेर्मध्ये दरीदृश्यते ॥ ३ ॥

பெருந்தேவித் தாயாருக்கும், ஸ்ரீ சடாரிக்கும் ப்ரதிஷ்டையைப் பண்ணிவைத்து, ராகவாபிமானத்தை வ்யக்தமாக்கி ஸ்ரீகார்யம் ஸ்வாமி முதலானவர்களைக் கொண்டு தீர்த்த பரிக்ரஹம் செய்வித்து தீர்த்த ப்ரஸாதாதிகளையும் ராகவாபிமாநித ஸ்ரீ சடாரியையும் ப்ரதிதினம் கோஷ்டியில் ஸாதிக்கும்படி ஏற்பாடு செய்து வைத்தார். அங்கு எழுந்தருளியிருந்த அக்ரஹாரிக ஸ்வாமிகளுக்கெல்லாம் யதாயோக்யம் ததீயாராதனாதிகள் நடந்தன. பிறகு தமக்கு ஸமாஶ்ரயண பரஸமர்ப்பணாதிகளில் செய்த ஸம்பாவநாதி களையும் பாதுகா தீர்த்த ஸம்பாவநாதிகளையும், தமக்காக வந்த பாதபூஜாதி ஸம்பாவனைகளையும் மாத்திரம் கொண்டு யதோசிதமாக ஸந்நிதியின் திருவாராதநத்திற்காக வ்ருத்தியையும் கல்பித்து ஶாஸனமும் ஏற்படுத்தினார்.

அதுமுதல் ப்ரதிதினமும் ஸ்ரீராகவனையும், ஸ்ரீ கனகவல்லியையும் அர்ச்சனா பூர்வகமாக ஸேவித்து மங்களாஶாஸனம் பண்ணி, கண்ணும் கண்ணீருமாயிருந்து

திருவுள்ளூர் ப்ருந்தாவநத்தில்

அர்ச்சையில் இஞ்ஜிமேடு ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர்

42-வது பட்டம் ஸ்ரீமதழகியசிங்கர்
43-வது பட்டம் ஸ்ரீமதழகியசிங்கர் பூர்வாச்ரமம்

रम्यं हर्म्यमिह प्रविश्य यतिराट् श्रीरङ्गकार्यात्मजः
प्रह्लादाभिमतप्रदेन सहितं लक्ष्मीनृसिंहं नमन्।
सेवित्वा परिणीतिमण्डपगतं श्रीवासमत्यादरा-
दालोकिष्ट च मण्डपं नवनवं चित्रं शतस्थूणकम्॥ ४॥

कश्चित्कालमिहोषितो गुरुवरो विश्रान्तिकामरसुखं
श्रीमान् भार्गवतीर्थमुख्यसलिलाधारावगाहाच्छुचिः।
योगानन्दनमातपत्रवटमण्यानम्य मूर्तिद्वयं
पुंसिंहस्य महाप्रमोदभरितः शृङ्गं जगाहे गिरेः॥ ५॥

तत्र श्रीनरसिंहहर्म्यसविधे विभ्राजमानेऽनघे
स्नात्वा श्रीभवनाशिनीशुभजले ध्यात्वा च नष्टं भवम्।
अन्तर्हर्म्यपुरस्थमण्डपगतो माल्यादि गृह्णन्हरेः
श्रीपादूं शिरसा वहन्नविशदप्यावासभूमिं गुहाम्॥ ६॥

ஸ்தோத்ரம் செய்து, தமக்கேற்பட்ட மர்யாதைகளோடு திரும்பி மடத்திற்கு வந்து, லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹன் கைங்கர்யத்திலீடுபட்டு, பண்டித வித்யார்த்திகளுக்கு பரம ஸௌகர்யத்துடன் க்ரந்த சதுஷ்டய காலக்ஷேபாதிகளைச் சொல்லிக் கொண்டு, ''இங்கே திரிந்தேர்க்கிழுக்குற்றென்'' என்னும்படி ஸந்துஷ்டசித்தராய் எழுந்தருளியிருந்தார்.

இப்படி இருக்கும் காலத்தில் கோயில் துறையார்கள் வந்து ஸ்ரீகார்யம் ஸ்வாமி மூலமாக 'பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கும் பூபாலராயன் ஜீர்ணமாக இருக்கிறது. அதைப் புதுப்பித்தருள வேண்டும்' என்று ப்ரார்த்தித்தார்கள். ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கரும் அதை அப்படியே அப்யுபகமம் பண்ணினார். தன்னிடத்தில் பரம பக்தியுள்ள ஶிஷ்யரான ஒரு ஸ்வாமியினுடைய ஸாஹ்யபூர்வமாக ஸுவர்ணகசிதமாயுள்ள ஒரு பூபாலராயனை (அதாவது பெருமாள் நித்யமாக எழுந்தருளியிருக்கும் ஸுவர்ண வேதிகையை) நிர்மாணம் செய்து, அதில் பெருமாளை

वेद्यां तत्र हिरण्यभेदनकरद्वन्द्वं शिलारूपिणं
पुंसिंहं दशबाहुमुत्सवतनुं चोग्रं प्रणम्योत्थितः ।
उद्गायन्स्तुतिभिः प्रनर्तितमना धर्तुं न शक्तो मुदं
श्रीमन्त्रेशपदस्तवेन विनुवन् मन्त्रेश्वरं चाजपत् ॥ ७ ॥

ज्वालादिनवनृसिंहाश्रयशैलस्यास्य मङ्गलं भूरि ।
कलिमथनसूरिगाथोद्घोषी योगीन्दुराशास्त ॥ ८ ॥

समया मूलनृसिंहं नीत्वोत्सवदेवमभिगमं तन्वन् ।
शिष्यशतमनुगमकरोत्पादून्यासादिना धन्यम् ॥ ९ ॥

अनुसंहितमन्त्राधिपपदस्तुतिं मण्डपे पुरो दीप्रे ।
योगिनमिव राजन्तं रुद्रं पश्यन्नहृष्यच्च ॥ १० ॥

नत्वाऽहोबिलनाथां नृहरेः पश्चात्कृतालयां लक्ष्मीम् ।
प्रमुदितमनाः सिषेवे भक्तगुरून्प्रह्वभावेन ॥ ११ ॥

எழுந்தருளப்பண்ணி, நித்யமாக திருவாராதனம் நடக்கும்படி செய்து வைத்தார்.

வ்யய வருஷத்தில் திருவெவ்வுள்ளூரில் மாலோல ஸபை

வ்யய வருஷம் தை உத்திராடத்தில் வழக்கம்போல் வித்வான்களை வரவழைத்து மாலோல வித்வத் ஸதஸ்ஸை சிறப்பாக நடத்தி யதாபூர்வம் ஸம்பாவனாதிகளைச் செய்து மகிழ்ந்தார்.

ஸர்வஜித் வருஷத்தில் திருநின்றவூரில் மாலோல ஸபை.

ஸர்வஜித் வருஷத்தில் வித்வத்ஸதஸ் கிட்டினவுடனே சென்னையிலிருந்து மூன்று பேர்கள் வந்து, 'இவ்வருஷம் மாலோல வித்வத் ஸபையை தின்னனூர் (திருநின்றவூர்) திவ்யதேஶத்தில் நடத்த வேண்டும். சுமார் நான்கு ஆயிரம்

अन्येद्युः कृतकर्मा नृत्यन्तमिव प्रियां विधायांसे।
मध्येपथं व्यनंसीत्क्रोडं नरसिंहमालोक्य॥ १२॥

उत्तरपूर्वस्यामथ मालोलहरेर्निकेतमुपगच्छन्।
हृष्यद्रोमा व्यमत्सबाष्पदृङ्भलमालोलम्॥ १३॥

धुरि तस्य राजमानां शिलां स्वमालोलदेवजुष्टचरीम्।
आवास्य स्वोपास्यं मालोलं मोदपूर्णोऽभूत्॥ १४॥

अवनार्थभुवनयात्रातत्परनरसिंहनित्यसङ्कल्पात्।
मेने वियुक्तमपि तन्मूर्तियुगं नित्यसंयुक्तम्॥ १५॥

अभिगमनाराधनकृत्प्रथमशठारातियोगिराजोक्तम्।
यस्याभवदित्याद्यं हरिहृद्यं पद्यरत्नञ्च॥ १६॥

शठकोपलक्ष्मणमुनेर्गाधाश्चोचार्य शरणयन्नाथम्।
लक्ष्मीजुष्टस्वाङ्कं निस्सीमानन्दथू रेजे॥ १७॥

ரூபாய் செல்லும் ஸபையின் ததீயாராதனத்தை நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறோம்' என்று ப்ரார்த்தித்தார்கள். ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கரும் அதை அப்படியே அங்கீகரித்து திருப்பதி பெரியஜீயருடைய அனுமதியால் திருநின்றவூரிலிருக்கும் ஜீயர் மடத்தில் மாலோல வித்வத் ஸபையை வெகு விமர்சையாக நடத்தி வாக்யார்த்தங்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்தார். வழக்கம்போல் மார்க்கவ்யய ப்ரதான பூர்வகம் ஸம்பாவனாதிகளைப்பண்ணி வித்வான்களை ஸந்துஷ்டர்களாக்கினார். ததீயாராதனம் செய்த ஸ்வாமிகள் ஸந்தோஷித்தார்கள். தாமும் ஸந்துஷ்டரானார். பிறகு ஸந்நிதிக்குப் போய், பக்தவத்ஸலனையும், மத்ஸவீத்ரித் தாயாரையும் மங்களாஶாஸனம் பண்ணி அநுக்ரஹிக்கப் பெற்று திருவெவ்வுள்ளூருக்கு எழுந்தருளினார். பிறகு ஸ்வஸ்தஹ்ருத யாராய் லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹன் திருவாராதனாதிகளை யதாஶாஸ்த்ரம் பண்ணிக்கொண்டு அவ்வூரிலேயே சிரகாலம் எழுந்தருளி இருந்தார்.

आत्मोज्जीवनकामान्दुर्लभमालोलयोगसमयेऽस्मिन् ।
निपुणान्कानपि शिष्यान् न्यस्तभराञ्छ्रीपतौ चक्रं ॥ १८ ॥

विन्यस्तचरभरानपि कांश्चिन्नम्रान्निरीक्ष्य दयमानः ।
प्रायश्चित्तप्रपदनविधानतो धन्ययामास ॥ १९ ॥

हर्म्यद्वारि सपत्नीसङ्गजकोपेन वक्रितग्रीवाम् ।
लक्ष्मीमाश्लिष्यन्तं नरसिंहं संचुलक्ष्मीश्च ॥ २० ॥

तदभिमुखे तिष्ठन्तं ध्यानावस्थं च भैरवं देवम् ।
तत्स्थानमुत्तरेण स्थितां गुहां संचुनाथायाः ॥ २१ ॥

दर्शं दर्शं विस्मितधीः स्मृतवासन्तिकापरिणयार्थः ।
एत्याहोबिलनरहरिमन्दिरमिज्यादिकं चक्रे ॥ २२ ॥

कलितक्रियः परेद्यव्यवरोहन्नद्रिभृङ्गतस्तस्मात् ।
कारञ्जनृहरिहर्म्यं ददर्श मध्येपथं रम्यम् ॥ २३ ॥

திருவெவ்வுள்ளூரில் இருந்த பிருந்தாவனங்களை புதுப்பித்ததும், மற்ற கைங்கர்யங்களும்

சில நாள் கழித்து திருவெவ்வுள்ளூரிலுள்ள ஸ்ரீ வீரராகவ யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன் அத்திப்பட்டு மஹாதேஶிகன், களத்தூர் மஹாதேஶிகன் இவர்களுடைய சிதிலப்ராயமான ப்ருந்தாவனங்களையும், ஸ்ரீ ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன் ப்ருந்தாவனத்தையும் ஆயிரக் கணக்கான ரூபாய்களைசெலவழித்து சாச்வதமாக கட்டியருளினார். பின்பு 10000 ரூபாய் செலவழித்து ஜீர்ணமாயிருந்த தம்முடைய மடங்களை ப்ராகாரங்களோடு அபேத்யமாகக் கட்டி, இதரர்களுக்கு துஷ்ப்ரவேசமாகப் பண்ணியருளினார். இதின் நடுவில் திருவெவ்வுள்ளூரிலுள்ள சில அஸூயாளுக்களால் செங்கல்பட்டில் ப்ரத்யேகமாக செய்திருந்த வ்யவஹாரங்களை சென்னையிலிருந்து மஹா நிபுணர்களான பெரிய வக்கீல்களை ஸமயத்தில் வரவழைத்து

आसीनमुदग्वक्त्रं वामकराभ्यां धनुश्च चक्रञ्च।
बिभ्राणमन्यदोर्भ्यां वरमुद्रामभयमुद्राञ्च॥ २४॥
कारञ्जनामनृहरिं सुन्दरमूर्तिं पुनः पुनर्नत्वा।
मुदितस्संयमिसम्राडहोबिलक्षेत्रमवतीर्णः॥ २५॥
अपरेद्युरुषसि भार्गवतीर्थे स्नानादिकर्म रचयित्वा।
भार्गवनरहरिहर्म्यं तत्तीरस्थं प्रविश्याटम्॥ २६॥
आसीनमिह चतुर्भुजमुदगाननमात्मरिपुवधोद्युक्तम्।
पार्श्वे पुरश्च भक्त्या(पार्श्वद्वये पुरस्तात्)निषेवितं द्वारपालाभ्याम्॥ २७॥
नत्वा भार्गवनृहरिं हृष्टः श्रीरङ्गकारिजो योगीट्।
प्रह्लादवरदसहितं श्रीनरसिंहं पुनर्भेजे॥ ९८॥
अभिगमनेज्यापूर्तेरनन्तरं श्रीनृसिंहमाहात्म्यम्।
इति मधुरमुपन्यास्थत् प्रसन्नगम्भीरया वाचा॥ २९॥

பெருங்காற்றில் அடித்துப் போகும் பஞ்சுபோலே நிர்த்தூலனம் பண்ணி, ஸ்ரீராகவன் ஸந்நிதியை ஸர்வாத்மநா ஸன்னிக்கு ஸ்வாதீனப் படுத்திப்போன ஸ்ரீ ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகனை லோகத்தார் ஸ்மரிக்கும்படி செய்து வைத்தார்.

திவ்யதேசங்களில் மடங்களை சீர் திருத்தியது.

பிறகு திருப்பதியில் திருமலைமேல் சிதிலமாய் பெரும் ஒழுக்கோடு இருந்த மடத்தை பதினாயிரம் ரூபாய் செலவழித்து இஞ்ஜினீயர்களைக் கொண்டு சிரகாலஸ்தாயியாக புதுப்பித் தருளினார். அப்படியே ஸ்ரீரங்கத்தில் உத்தர வீதியிலுள்ள அஹோபில மடமும் இஞ்ஜினீயர்களைக் கொண்டு ரூபாய் 6000 செலவழித்து புதுப்பிக்கப்பட்டது. அப்படியே ஸ்ரீரங்கம் சித்ரவீதி மடமும், திருக்குடந்தை மடமும், ஆழ்வார் திருநகரி மடமும் பரிஷ்கரிக்கப்பட்டன.

आकाशराजपुत्रीपाणिग्राही पुरा रमावासः।
सिद्धतदीयाराधनसाधनसंपद् वृषाद्रीशः ॥ ३० ॥

ध्यानात्कृतसन्निधये स्वशैलसंपृक्तरारुडगिरिपतये।
अन्नं श्रीनरहरये न्यवेदयत्तावदिति विद्मः ॥ ३१ ॥

दाशरथिस्त्रेतायामहोबिले श्रीनृसिंहमासेव्य।
पञ्चभिरस्तौत्पद्यैरित्यपि शृणुमः कथां पुण्याम् ॥ ३२ ॥

उदीर्यैवं लक्ष्मीनृहरिविभवं स्वान्प्रति मुदा
मुनीन्दू रुद्राख्यं पुरमगमदाराद्भतिवशात्।
जपन्मन्त्राधीशं मनसि कलयन् श्रीनरहरिं
तपस्यामातिष्ठंस्त्रिपुरविजयी यत्र लसति ॥ ३४ ॥

नृसिंहस्त्वं तस्यां पुरि परजनाक्रान्तमखिलं
वशीकृत्यायासीत् त्वरितमथ नन्द्यालनगरम्।

மதுராந்தகத்தில் ஸமஸ்க்ருத காலேஜ் ஸம்பந்தமான ஏற்பாடுகள்

ஸ்வல்பநாளைக்கு முன் நாற்பதினாயிரம் ரூபாய் செலவழித்து ஸ்ரீ மதுராந்தகத்தில் கலாசாலை உபாத்யாயர்கள் வஸிப்பதற்காக ஓர் அக்ரஹாரத்தைக் கட்டி தம்முடைய திருநாமத்தைக் கலந்து ஸ்ரீரங்கஶடகோபபுரம் என்று பெயர் வைத்து இரண்டு கிணறுகளை வெட்டி உபாத்யாயர்களுக்கு யதோசிதம் ஸௌகர்யம் செய்து வைத்தார். பாடசாலையில் சுமார் பதினாயிரம் ரூபாய் பெறுமான புஸ்தகசாலை ஸாதிகாரமாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அதிலேயே ஸந்நிதி ஸம்பந்திகளான ரிகார்டுகள் அமைக்கப்பட்டன.

திருவெவ்வுள்ளூரில் ஸந்நிதி கைங்கர்யங்கள்

திருவெவ்வுள்ளூரில் ஸந்நிதிவீதியில் முப்பதினாயிரம் ரூபாய் கொடுத்து ஓர் மாளிகை வாங்கி மடத்திற்கு வேண்டிய ஸகல ஸௌகர்யங்களும் செய்யப்பட்டது. ஸ்ரீராகவன்

कपर्द्याज्ञावर्ती किमपि फलमुद्दिश्य परमं
तपो यस्मिन्नन्दी सुचिरमतिघोरं कलयति ॥ ३५ ॥

ततो निर्गत्यास्मद्गुरुरयितकर्नूलनगरो
दयोत्तुङ्गस्तुङ्गासलिलकलितस्नान उरुधीः ।
स्थलेऽस्मिन्द्वौ घस्रौ रचितवसतिर्मारुतिपदे
ऽभ्यषिञ्चत्स्वात्यृक्षे विभुमकृत डोलोत्सवरतम् ॥ ३६ ॥

तदात्वे गद्वालक्षितिपमहिषी स्वैरधिकृतैः
सविद्वद्भिर्व्यज्ञापयदिति गुरुं सेवितपदम् ।
गुरो ! शिष्यान्सर्वान् पिपविषुरिहत्यान्ननु भवान्
श्रियः पत्या सत्रा व्रजतु लघु गद्वालनगरम् ॥ ३७ ॥

अथो राज्ञीयाञ्चां सफलयितुकामो मुनिवरो
विनिर्गच्छन्मध्येपथमुपनतां पूर्णसलिलाम् ।

ஸந்நிதியில் சிதிலமான இரண்டு மணிகள் புதுப்பிக்கப்பட்டன. புஷ்கரிணிக்கு பரிசுத்தமான ஜலம் வருவதற்காக வ்ருத்தக்ஷீர நதியில் வாய்க்கால் ஸாவரணமாக நிர்மாணம் செய்யப்பட்டது.

பிறகு விக்ருதி வருஷம் தையொரு திங்களில் தன்னுடைய திருநக்ஷத்ர மஹோத்ஸவத்தில் ஸதஸ்ஸை ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் நடத்தியருள நினைத்தார். அந்தோ! அப்பொழுது திருமேனி தளர்ந்து நோயுற்றது. அச்சமயத்தில் குருவர்யரின் கடாக்ஷத்தைக் கொள்ளவும் கண்களார ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹனைக் கண்டு களிக்கவும், ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலிய வேதாந்த க்ரந்த விற்பன்னர்கள் பலர் பலவிடங்களிலிருந்தும் வழக்கப்படி வந்து குழுமினர். நிகில பண்டிதமண்டலீ திலகமாய், சாந்திமூர்த்தியாய், வேதவழி பிழையாமே வாழ்ந்து வருபவராய், சுத்தர்களாலும், ஸ்ரீமான்களாலும் நிரம்பிய வம்ஶத்தில் வந்தவதரித்தவராயும் உள்ள ஸ்ரீ உ.ப. பருத்திப்பட்டு வங்கிபுரம் லக்ஷ்மீ நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமி தேவனார் விளாகத்திலிருந்து ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கரின் ஆஜ்ஞாபரதந்த்ராய் வித்வத் ஸதஸ்ஸிற்கு

नदीं तुङ्गां गङ्गां भरतनृपसेनामिव गुहो
निराबाधं स्मोत्तारयति भगवद्भूतिमुडुपैः ॥ ३८ ॥

तदानीमारूढो रुचिरशिबिकां धूमशकटी-
पथस्थायस्सेतोः सरितमुपरिष्टादतिपतन् ।
पुरस्कुर्वन् लक्ष्मीनृहरिमनघानन्दथुमयं
पुनन्नानाग्रामानविशदथ गद्वालनगरम् ॥ ३९ ॥

गुरोरस्य प्रत्युद्व्रजनविधये स्वानधिकृता-
न्नियुज्यादौ सर्वान्सह निखिलराजाङ्कबिरुदैः ।
महाराज्ञ्येत्यैकादशनलिकवादित्रपृतना-
स्वनैस्संमान्यैनं मठमनयदत्यर्थविनता ॥ ४० ॥

परे घस्रे कृष्णातटगशुचिमृत्संग्रहणतः
परं चातुर्मास्यं नियममधिकुर्वन्मुनिवरः ।

விரைந்து எழுந்தருளினார். ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் தாம் நோயினால் நலிவுற்றிருந்தும், திருவடித் தொழுதெழுந்த இவரைக் கண்குளிரக் கடாக்ஷித்து "பண்டிதமணியே ! நீர் நமக்கு உதவி புரிந்து மாலோல வித்வத் ஸதஸ்ஸை முடித்து வைப்பீர்" என்று நியமித்தருளினார். அந்த ஸ்வாமியும் முறுவல்பூத்த முகத்தினராய் அக்கட்டளையைக் கலம்பகமெனத் தலையாலேற்று ப்ரஹ்மகோஷவிநாதிதமான வித்வத்ஸபையை திறம்பட நிர்வஹித்து ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கரின் அந்தரங்கத்தில் அளவற்ற ஆநந்தத்தை உண்டு பண்ணினார்.

ஸ்ரீ தேவனார்விளாகம் ஸ்வாமியை ஆஸ்தானத்திற்கு நியமித்தல்

இங்ஙனம் அந்த ஸ்வாமி ஸஹகரிக்க, ஸதஸ்ஸை முடித்துக் கொண்டு, ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் திருமேனியில் கொஞ்சம் தளர்ச்சியேற்படவே, தமக்குப் பிறகு ஆஸ்தானத்திலிருந்து ஆசார்யபதம் நிர்வஹிக்கவல்லவரும் நல்லார் நவிலும் குணநலம் கொண்டவருமான ஒருவரை
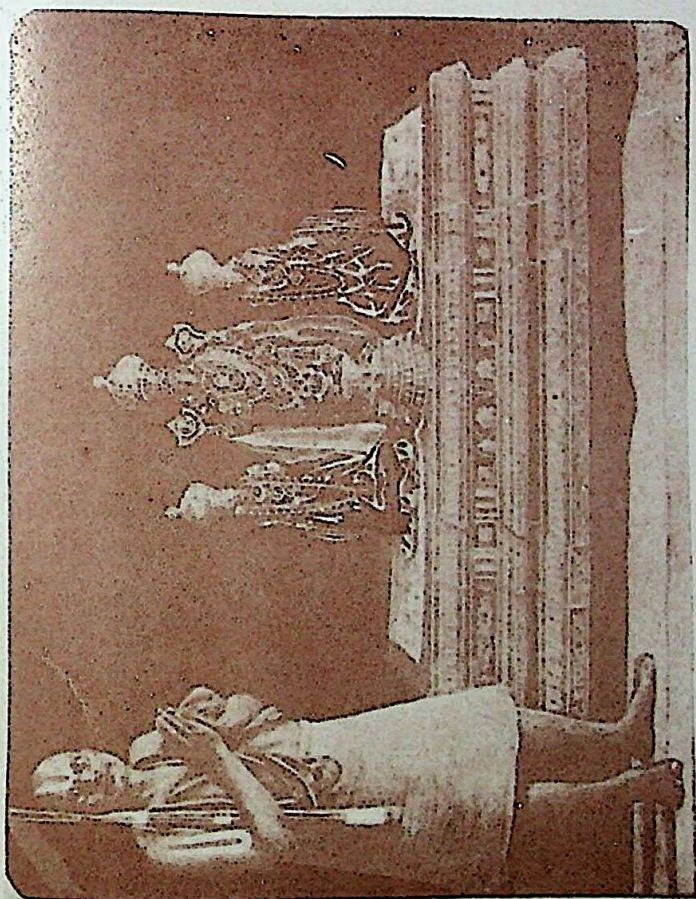
43வது பட்டம் ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் ஸ்ரீ வீரராகவ—
ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன் திருநக்ஷத்திரம்
கார்த்திகை பூராடம்

ஸ்ரீ அஹோபிலமடம் 42வது பட்டம் ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர்
ஸ்ரீரங்கஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேசிகன்
திருநக்ஷத்திரம் தை உத்திராடம்

तदात्वे द्वौ मासौ सपरिकरलक्ष्मीनृहरियुक्
तयाराद्धस्सम्यक् स्फुटभजनभीविश्वसनया ।। ४१ ।।

निनादैर्वाद्यादेर्निखिलविरुदैरप्युपलसन्
कदाचित्तत्रत्यं किमपि भगवन्मन्दिरमितः ।
स्फुरद्भक्तिर्नत्वा भुवनजननीं केशवमपि
व्रजंस्तत्सत्कारं मुदितहृदयासीन्निजमठम् ।। ४२ ।।

अपूजद्योगीन्दोश्चरणयुगलं राजजननी
कदाचिद्रौप्याणां दशगुणशतेनाष्टभिरपि ।
समग्रं हर्म्ये च व्यतनुत सदाराधनविधिं
तथा राज्ञ्यप्येते प्रकटगुरुभक्ती व्यलसताम् ।। ४३ ।।

गुरुश्रेष्ठस्याज्ञामधिगतवती राजमहिषी
समानीतैर्भट्टैश्चतुरमतिभिः किंगृहपुरात् ।

நியமிக்க எண்ணம் கொண்டார். "முநிவடிவெடுத்து நடமாடும் தெய்வமாய், புவனியில் பக்தரனைவரையும் எக்காலத்தும் காத்தருள்வேன்" என்று தான் முன்பே ஸங்கல்பித்ததற்குச் சேர, திருவுக்கும் திருவாய், மறைமுடிக்கும் மணியாய் உள்ள ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹனும் அப்பொழுது மற்றும் ஒரு யதி உருவம் கொள்ள நினைத்தான் போலும். இந்நிலையில் அந்த ஸ்வாமியும் அந்தரங்க பரிஜந பரிவ்ருதமான ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கரின் அருகில் அவர் திருவடிகளில் தெண்டனிட்டுப் பணியவேண்டி, விநீதராய் வந்து சேர்ந்தார், ஸ்ரீ லக்ஷ்மீநரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமி. புவனவிதித பாரத்வாஜ கோத்ரோத்பவரும், பிள்ளைப்பாக்கம் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீ வீரராகவ ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன் திருவடிகளில் தொண்டு பூண்டவருமான பருத்திப்பட்டு, வங்கிபுரம் ஸ்ரீ திருவேங்கடாசார்யஸ்யாமியின் திருக்குமாரராவர். தகுந்த காலத்தில் தமப்பனாரால் உபநயனம் செய்யப்பட்டு தயையுடன் தமிழ் மறைகளையும் ஓதி யுணர்த்தப்பட்டவராய், யஜுர்நிதியாய்.

यथाविध्यादेर्वण्शठरिपुयतीन्दोर्गुरुमणेः
प्रतिष्ठां श्रीहर्म्ये व्यतनुत पुरः केशवविभोः ॥ ४४ ॥

गुरोः श्रीरङ्गेन्दोः शठमथनसंयम्यधिपतेः
श्रिता पादौ काचिन्नृहरिगतभावा नृपवधूः ।
पुरो गोपालाद्यं यतिकुलपतेः पेट्टनगरं
समागम्यं व्यज्ञापयदथ निजैश्च स्वयमपि ॥ ४५ ॥

अथोत्थाने कृष्णासलिलमवगाढो मुनिवरः
श्रियः पत्युः कुर्वन्नभिगमनपूजान्तमखिलम् ।
तटोद्देशे बृन्दावनभुवि गुरुं वीररघुराट्-
त्रयीचूडायोगिक्षितिपतिममोदिष्ट विनमन् ॥ ४६ ॥

समाप्येज्यां लक्ष्मीनृहरिजनताराधनमपि
प्रदीप्रोऽग्रे वाद्यैर्नृपपृतनया स्वैश्च विरुदैः ।

ஸாஹித்ய மர்மவேதியாய், ப்ராசீன நவீன தர்க்க ஶாஸ்த்ர ஸாகரங்களிலும் கரை கண்டவராவர். காரைக்குறிச்சி பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹ திவ்ய பாதுகா ஸேவக ஸ்ரீவண் ஶடகோப ஸ்ரீரங்கநாத ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகனால் இந்த ஸ்வாமியினுடைய புத்தி சக்தி தேஜஸ் ஆதிகளைப் பார்த்துப் பரவசமடைந்து பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களை அநுக்ரஹிக்கப்பெற்று "ஆவானிவன் தனி முதல்வன்" என கடாக்ஷிக்கப் பட்டவர். கருணைக்கடலாகிய காரைக்குருச்சி அழகியசிங்கர் ஸந்நிதியில் தேஶிகன் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருமந்த்ரார்த்தத்தைத் தினவடங்கக் கேட்டு இல்லற நல்வழியில் இறங்கி நடந்து பித்ரு பரிஸரத்தில் அவர் சொல்லை பரிபாலித்து ப்ரஸித்தியுடன் எழுந்தருளியிருந்தவர்.

சிலநாட்கள் சென்றவாறே காரைக்குருச்சி பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன் ஆஸ்தாநத்தை அலங்கரித்தாயிற்று. அந்த ஸந்நிதியில் அளவற்ற அநுக்ரஹம் பெற்று பாஷ்யாதிக்ரந்தங்களை

मठं प्राप्तः पक्षं रचितवसती रैचुरपुरा-
दगात्कृष्णातीरद्युतितगुरुपल्लूरुनगरम् ॥ ४७ ॥

इहत्यान्तेवासिद्विजगणसमाराधितहरिः
क्रमादाद्यश्रीवण्शठरिपुयरतीन्दोर्जनिमहम् ।
समग्रं निर्वर्त्य स्थितमिह पुरे श्रीपरिवृढं
गुरुश्रेष्ठोऽस्माकं व्यनमदथ संप्रोक्षणविधेः ॥ ४८ ॥

ततः प्रस्थायाध्वन्यभिगमनमाचर्य वनप-
र्त्यभिख्ये संस्थाने नृपतिमहितोऽतीव मुदितः ।
इहोषित्वा घस्रौ क्षितिपतिवधूप्रार्थितचरा
ययौ गोपालाद्यं यतिपरिवृढः पेट्टनगरम् ॥ ४९ ॥

यथार्हं वाद्याद्यैरपि निखिलराजाङ्गबिरुदै-
रिह प्रत्युद्यातो नृपदयितया भक्तियुतया ।

அதிகரித்து ஆத்மாவையும் அஹோபிலத்து எதம்பெருமான் திருவடிகளில் அர்ப்பித்து விளங்கியவர். பிறகு ஆஸ்தாநத்திற் கெழுந்தருளிய (இஞ்சிமேடு பரமஹம் ஸேத்யாதி ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹ திவ்ய பாதுகாஸேவக ஸ்ரீவண் ஶடகோப ஸ்ரீ ஸ்ரீரங்க ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன்) நம்மழகியசிங்கர் க்ருபைக்கும் பாத்ரராகி அவர் நியமநப்படி ஶிஷ்யவ்ருத்தியுடன் உபஸந்நரான எங்களுக்கு ஒரு ஸமயம் திருமந்த்ரார்த்தம் ஸ்ரீ பாஷ்யம் இவைகளை ஸாதித்தருளினார். ஶாஸ்த்ரம் சொல்லும் கட்டளையில் க்ருஹஸ்த தர்மங்களை நடத்திதார்யாக்நியாய் சரண மென வந்தவருக்கு ஸாரசாஸ்த்ரம் முதலியவைகளை ஸாதித்துக் கொண்டு அளவற்ற ஐச்வர்யமிருந்தும் அதில் அவாவற்று எப்பொழுதும் எம்பெருமானையே எண்ணி வாழ்ந்து வருபவர். பெங்களூரிலிருந்து ஸ்ரீ பெரிய அழகியசிங்கரைப் பின்பற்று எழுந்தருளின இந்த ஸ்வாமி யதுசைலாதிபனான திருநாராயணனை பக்திப்பெருக்கால் பாதம் பண்ணி ஏந்தினவர்.

प्रतिष्ठांनीतं श्रीनृहरिशठजिद्योगिकृपया
विशन्हर्म्यं नूत्नं जलजदृशमानम्य मुमुदे ॥ ५० ॥

तदा राज्ञी लक्ष्मीनृहरिमभिषेकेण महता
यदूत्तंसं डोलोत्सवकरणतः प्रीतमकृत ।
सहस्रं रौप्याणां गुरुपद्युगेऽष्टोत्तरमथो
समर्प्यार्चद्गेहे प्रथितगुरुभक्त्यादिगुणका ॥ ५१ ॥

उषित्वा सप्ताहं कचन निशि निष्क्रम्य नगरा-
त्तया राज्ञ्या दूतैरनुसृतपथोऽल्पैर्यतिपतिः ।
क्रमात्सञ्चारस्यातिपतितकिसन्बादनगरो
ययौ हैद्रापादित्युदितमतिरम्यं पुरवरम् ॥ ५२ ॥

पुरेऽस्मिन् गद्वालक्षितिपतिमहिष्या ससुतया
स्वयं प्रत्युद्यातः सकलविरुदैर्योगिनृपतिः ।

இங்ஙனம் குண பூர்த்தியுள்ளவராய் குனிந்து கரங்குவித்து நிற்கும் இவரைக் கடாக்ஷித்து தம் மனோரதம் முடிந்தபடியை நினைத்து உவகை பூத்து நம்மழகியசிங்கர் மேல் வருமாறு ஸாதிக்கும்படியிருந்தது:-

வித்வத்சிகாமணியே! ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகனின் க்ருபாரஸத்தால் வ்ருத்தி செய்யப்பட்ட கல்பக வ்ருக்ஷமே! ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹனின் திருவுள்ளம் உகக்கவந்த ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹாசார்யரே! நோயுற்று நலிந்திருக்கும் நம்மால் ஹ்ருதயபூர்வகமாய் அநுக்ரஹிக்கப்பட்ட ஆஸ்தாநத்தை நீர் இப்பொழுதும் ஏற்றுக் கொள்ளவேணும்.

ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹனுடைய ஆஸ்தாநத்தை நீர் நிர்வஹித்து வந்தால் நானும் நீரோகனாவேன். நரஹரியின் நினைவும் நிறைவேற்றப்பட்டதாய் ஆகும். நாமிருவரும் சில காலம் உடனிருந்து திருவின் மணாளனான மாலோலனை மகிழ்ந்து ஆராதித்து வரும் "एभिश्च सचिवैः" என்ற கணக்கில் இந்த பக்த

विशन्धर्मस्थानं विपुलमथ गद्वालभवनं
    बहून्धन्यांश्चक्रे कतिपयदिनान्यस निवसन् ॥ ५३ ॥

कदाचिद्गद्वालक्षितिपमहिषीप्रार्थनवशा-
    द्गुरुर्नः प्रीतान्तःकरण इह तत्स्वीकृतसुतम् ।
नृपं कृष्णं रामोत्तरमकृत चक्राङ्किततनुं
    यथाशास्त्रं दत्तैरपि च मनुभिः पूतनतत ॥ ५४ ॥

विनीतोऽन्तेवासी स च नृपसुतो हृष्टहृदयो
    नमन्पौनःपुन्याच्छुभदगुरुपादांबुजयुगम् ।
सहस्राद्रौप्याणामुपविनिहितादष्टसहितात्
    प्रपूज्य प्रेम्णा तत्प्रकटगुरुभक्तिस्समजनि ॥ ५५ ॥

चिलुकूरग्रामं क्वचन दिवसे योगिनृपति-
    र्दिने कृत्राप्येवं नगरमलवालाख्यमुपयन् ।

ப்ருந்தங்களின் ப்ரார்த்தனையையும் அங்கிகரித்து என் ஆஜ்ஞையையும் அநுவர்த்திக்க வேண்டும். பதில் அருளிச்செய்ய ப்ரஸக்தியே யில்லை. क्रियाकेवलमुत्तरम्'' என்று.

''.....रामानुजार्यदिव्याज्ञा... । सा हि लोकहितैषिणी'' என்றபடியுள்ள ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கரின் இந்த ஆஜ்ஞையை செவியாற மடுத்து வித்வல்லக்ஷ்மீநரஸிம்ஹாசார்யரும் அடியேன் என்று நிருத்தராய் அங்கீகரித்தருளினார். குணமுள்ள குருவசநம் கொள்ளத் துணியாதாரும் உண்டோ!

உடனே ஸந்யாஸாஶ்ரம ஸ்வீகராங்கமாய் ஜீவஶ்ராத்தம் முதலியன நடந்தேறின. ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் ஸந்நிதியில் அஷ்டாக்ஷரமாய் ப்ரேஷ மந்த்ரோபதேஶம் பெற்றார். (அந்த நாளில் ஆதிவண்ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகனுக்கு அஹோபிலத்தெம்பெருமான் அநுக்ரஹித்தருளி பரம்பார ப்ராப்தமான அம்மந்திரத்தை அந்த எம்பெருமான் எதிரில் எல்லோரும் அறிய உச்சைருச்சரித்து மக்கள், மனைவி, மண் என உண்டாகும் ஆசைகளையும் துறந்து விளங்கினார். வ்ருத்த

गुरुस्तत्तत्स्थानास्थितहरिनिषेवाप्रमुदितो
द्रुतं हैद्रापादं पुनरपि पुरं तत्प्रति ययौ ॥ ५६ ॥

पुनस्तैषे मासे वहुजनपदानीतविदुषा-
मुपन्यासैश्चित्रैः श्रुतिमकुटवादैश्च मधुरैः ।

पुनस्तैषे मासे बहुजनपदानीतविदुषां
उपन्यासैश्चित्रैः श्रुतिमकुटवादैश्च मधुरैः ।
समुल्लास्योदारो निजकलितमालोलसदसं
यथावत्संमानी प्रमुदितमनस्को मुनिरभूत् ॥ ५७ ॥

निजोपास्यः श्रीमान्यमनिशमधिष्ठाय रमते
तदात्वे तं प्राच्यं रजतखचितं मण्डपमणिम् ।
अभेद्यं कुर्वाणो रजतशकलैस्साधुघटितै-
र्गुरूत्तंसो लक्ष्मीनृहरिहृदयप्रीतिमपुषत् ॥ ५८ ॥

யதியாகிய ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கரிடமிருந்து தண்ட கமண்டல காஷாயங்களுடன் "வீரராகவ ஶடகோப யதீந்த்ம மஹாதேஶிகன்'' என்ற தாஸ்யநாமாவையும் பெற்று பரமஹம்ஸரானார். ஸ்ரீ பெரிய அழகியசிங்கரால் ஸாதரம் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஸ்ரீமடத்தின் நிர்வாஹத்திற்கு முக்ய சின்னமான ஹம்ஸ முத்ரையை சாற்றிக்கொண்டு ஸ்ரீ சின்ன அழகியசிங்கர் நாச்சிமாருடன் ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹனை ஆராதித்தார்.

அடியேன் பக்தி ப்ரகர்ஷத்துடன் பண்ணி ஸமர்ப்பித்தும் யதாவத்தாய் ஸ்ரீ சின்ன அழகியசிங்கரின் குணவைபவங்களை ப்ரகாசப்படுத்துவதுமான தனியன் பத்யத்தை பெருமாள் திருவோலங்கத்தில் பெரிய அழகியசிங்கரின் நியமனத்தினால் பெரியோர்கள் படித்தனர். அதன்பொருள் வருமாறு:-

ஸ்ரீரங்கநாத ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகனால் அடியில் குளிரக் கடாக்ஷிக்கப்பட்டவரும், லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹ ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிக திவ்ய தயையால் ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹனிடம் ந்யாஸ வித்யையை அநுஷ்டித்தவரும்,

सिकन्द्राबान्मुख्यस्थलकलितवासाः कतिपये
निजाः शिष्यश्रेष्ठाः कतिचन धनाढ्याश्च सुजनाः।
गुरूत्तंसं स्वं स्वं सदनमुपसाद्यार्चितरमा-
नृसिंहा है जाता नृहरिगुरुकारुण्यविषयाः ॥ ५९ ॥

तदा कामं सङ्कल्पितबदरिकाक्षेत्रगमनो
मुनी राष्ट्रेशानां तदनुगुणसौकर्यकरणम्।
अनुज्ञानं लब्धुं स्वपदनिरतान्स्वानधिकृतान्
पुरीमुंबामुख्याः प्रति झटिति संप्रैषयदयम् ॥ ६० ॥

तथाप्यार्योत्तंसो भुवनचलितान्नूतनमृधा-
त्प्रचण्डाद्दुर्भिक्षादपि कलितभोज्यार्थविलयात्।
न यात्रा कार्याद्योत्तरजनपदे साधनहते
नृसिंहस्याप्येवं मतिरिति धृतिं प्राप सुदृढाम् ॥ ६१ ॥

அதற்கு மந்த்ரம் ஆழ்ந்த அறிவுள்ள ஸ்ரீ ஸ்ரீரங்க ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகனால் ந்ருஸிம்ஹாஸ்தாந நிர்வாஹம் அளிக்கப்பட்டவரும், ஸகல குண ஸாகரமுமான ஸ்ரீ வீரராகவ ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகனை வணங்கி வழிபடுகிறேன்.

அன்று ஆதித்யன் அஸ்தனமடைந்ததும் பெருமாள் பாநகாராதநம் கண்டருளினார். கண்ணனும் பூஷாஸஹஸ்ரோஜ்வலனாய் டோலோதிரோஹணம் செய்து பக்தர்கள் பகவத் குணங்களைப் பண்ணிவைத்துப் பாட பரமாத்புதமாய் ஸேவை தந்தருளினார். அந்நிலையில் ஸ்ரீ பெரிய அழகியசிங்கர் முன்பு ஸ்ரீசின்ன அழகியசிங்கர் எழுந்தருளி தண்டனிட்டார். இவ்வாறு ஸ்ரீ சின்ன அழகியசிங்கர் ஸ்ரீ பெரிய அழகியசிங்கரின் நியமனத்தை நன்குத் தலைக் கட்டி வைத்து ஸந்யாஸிகளின் நித்யாநுஷ்டாநத்தில் ஒரு குறையுமின்றிக்கே மூன்று காலங்களிலும் மாலோலனை ஆராதித்து ஆஶ்ரிதர்களுக்குத் திருவிலச்சினை ப்ரஸாதித்துக் கொண்டு எழுந்தருளினார். ஸ்ரீ சின்ன அழகியசிங்கர் ஶ்ரிய:பதிக்கு அபசாரலேசமும் கலசாத

अथ श्रीरङ्गार्यः शठरिपुमुनिर्देशिकमणि-
दर्धानस्सन्नाहं द्रविडविषयागत्यनुगुणम् ।
प्रतापश्रीरुद्राध्युषितचरमस्मान्नगरतो
विनिष्क्रम्यौरङ्गल्पुरवरमयासीद् द्रुतगतिः ॥ ६२ ॥

इहाभिज्ञैः शिष्यैरपि पदरतैः पूजितरमा-
नृसिंहोऽस्मत्स्वामी सह निजकुटुंबेन विनतम् ।
रमावासं नाम्ना कमपि भिषजं वैष्णववरं
कृपाराशिः पूतं स्वकृत दरचक्राङ्कनविधेः ॥ ६३ ॥

अथो रायश्रीटीं यतिनृपतिनामाक्षरयुतां
भिषक्श्रेष्ठो भक्त्यार्पिपदपि गुरोः पादयुगळे ।
सहस्रे द्वे डिल्लीनगरगधनागारनिहिते
ययाप्ते रौप्याणां यतिपरिवृढस्वत्वमनघम् ॥ ६४ ॥

உபசாரங்களை உத்தமோத்தமமாய் நிர்வஹித்துப் பெருமளவில் ஸ்ரீபெரிய அழகியசிங்கர் கவலையற்று நோயும் நீங்கி மிகவும் உகந்திருந்தார்.

இவ்விரு ஆசார்யரும் அந்யோந்யம் அன்பு பூண்டு அரிய ஶாஸ்த்ரார்த்தங்களை அலசி ஆராய அருகிலிருந்து கேட்ட தந்யஜந்மாக்கள் தற்போதும்கூட பாஷ்யாதிகளில் சொற்போர் நிகழ்த்தவல்லவராவர். ஶாஸ்த்ரார்த்த வித்துக்களான ஶிஷ்யர்களுக்கு திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநம் ஆறுயிரப்படியும், ஈடும், கீதாபாஷ்யம், ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் முதலியவைகள் இரு அழகியசிங்கர்களாலும் ஐயம்திரிபற அத்யாபனம் செய்யப்பட்டது. முதலில் சில பாகங்களை பெரிய அழகியசிங்கர் ஸாதித்து நிறுத்தினதும் சேஷமிருந்த பாதங்களைச் சின்ன அழகியசிங்கர் ஸாதித்தருளுவர்.

வடநாட்டில் நடைபெற்றுவரும் ஹிந்தி ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹப்ரியா பத்ரிகைக்குப் பயன்படும் வகையில்

परीक्षोत्तीर्णेषु प्रथमगणनामर्हति भव-
त्कलाशालाविद्यार्थिषु य इह सोऽयं गुणनिधिः ।
महन्नेतद्रौप्यद्विदशशतवृद्ध्यात्र भवता
मुदा संमान्योऽस्त्वित्यथ गुरुमयाचिष्ट स भिषक् ॥ ६५ ॥

ततः प्रस्थायोरीकृतभिषगभीष्टो मुनिवरो
वसन्ग्रामेष्वन्तर्वणरापटवासेष्वपि मुदा ।
अतिक्रामन्कृष्णातटविजयवाटाख्यनगरं
ययावस्मत्स्वामी महितनृहरिं मङ्गलगिरिम् ॥ ६६ ॥

ततः प्रातः कर्माखिलमभिगमान्तं विरचयन्
तमारुह्य क्षिप्रं सुकृतिसुगमं मङ्गलगिरिम् ।
नमन्भूयोभूयो नृहरिमिह भट्टैर्बहुघटी-
भृतान्दिव्यान्भक्त्याऽऽशयदघहरान्पानकरसान् ॥ ६७ ॥

பன்னீராயிரம் பணம் கொடுத்து பெரிய அழகியசிங்கர் பெரியதொரு வீட்டை வாங்கியருளினார். மேனும் விஶிஷ்டாத்வைதகோஶம் என்னும் பெரியதொரு அகராதியைப் பலபல பண்டிதரின் ஒற்றெழிப்பு கொண்டு (திருவரங்கம்) தாதாசார்ய ஸ்வாமி மூலமாய் பல்லாயிரம் ரூபாய் செலவு செய்து ப்ரகாசப்படுத்தினார். இருபதினாயிரம் ரூபாய்களால் பெரியதொரும் புதிய அச்சு யந்த்ரத்தை தமதாக்கி ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹப்ரியா பத்ரிகை தாமதமின்றி தமிழில் வெளியிடலானார். பம்பாய்ப் புறநகரமாகிய செம்பூர் என்னுமிடத்தில் பல்லாயிரம் வெள்ளிக்கொடுத்து ஓர் இடத்தை ஸ்ரீ அஹோபிலமடம் கட்டத் திருவுள்ளமாய் வாங்கியருளினார். பாஷ்யாதி க்ரந்த சதுஷ்டயத்தையும் தன்னிடத்தில் அதிகரித்தவர்களான திருக்கள்ளம் ஸ்ரீ நரஸிம்ஹாராகவாசாரியர், பழவேரி ஸ்ரீ ராஜகோபாலாசாரியர், பெருக்கரணை ஸ்ரீ சக்ரனர்யைாச்சாரியார், இவர்களை ரஹஸ்யத்ரஸார வ்யாக்யாநம் தாம் செய்தருளின போது ஸஹாயமாயிருந்த காலத்தில் உகந்து 'ஸாரஸாரஜ்ஞர்' என்று பிருதமிட்டழைத்தாயிற்று.

नृहर्यास्यच्छिद्रं झटिति विशतः पानकरसान्
तदा प्रेक्षंप्रेक्षं बहुघटधृतान्विस्मितमनाः ।
स सत्कारान्सर्वानधिगत इहाहोबिल इव
प्रमोदैस्संपूर्णस्तदनु निजवासस्थलमगात् ॥ ६८ ॥

ततो गुण्टूरोंकोलप्रभृतिपुरमार्गेण नगरी-
मुपासीदन्नेल्लूरिति कलितनामां सुरुचिराम् ।
पिनाकिन्यास्तीर्थे विरचितविगाहो भगवतो
विशन्हर्म्यं रङ्गेशितुरभजदङ्घ्र्यंबुजयुगम् ॥ ६९ ॥

हरेराशासानः शुभगणमथाहोबिलमठं
श्रयन्नाद्यश्रीवण्शठमथनयोगीन्द्रसहितम् ।
नमन्वेदान्तार्यं बहुलतरभक्तिश्च विनुवन्
चतुष्पञ्चान्यस्नानवसदिह पुर्यां यतिनृपः ॥ ७० ॥

समन्ताद्रङ्गेश प्रतिफलितमादर्शसदने
तदात्वे निर्विश्याद्भुतरसनिमग्नः कुलपतिः ।
गृहं निर्मायेद्दक्प्रतिनवमहं दर्पणमयं
तदन्तः सेवै किंगृहपमिति हृष्टो निरचिनोत् ॥ ७१ ॥

இதற்கு முந்தின கர வருஷம் தைத் திங்கள் திருநக்ஷத்திரத்தின் போதும் உவந்த உள்ளவர்களாகிய இரு அழகியசிங்கர்களும் ப்ரஹ்மவாதிகள் நிறைந்த பண்டித ஸதஸ்ஸை சிறக்க நிர்வஹித்து ஸம்பாவனையைச் செய்தார்கள். இந்த நந்தன வருஷம் மார்கழித் திங்களில் மஹத்தான வ்யாதியினால் பீடிக்கப்பட்ட பெரிய அழகியசிங்கர் மோக்ஷத்தை அபேக்ஷித்து ஆஶ்ரயித்தவர்களுக்கு ஶரணாகதியையும் ஸ்ரீ சின்ன அழகியசிங்கரை அநுஷ்டிக்கும்படி ஆதரத்துடன் ஆஜ்ஞாபித்தார். அடுத்த மாதம் திருநக்ஷத்ர ஸதஸ்ஸை சிறப்பாய் நடத்த சக்தியற்றிருந்த பெரிய

पटून्कांश्चित्तस्यां पुरि च मठकार्याय निदिशन्
विशन्नस्मत्स्वामी गिरिपुरमथो वेङ्कटमुखम् ।
'दिवा' नित्याख्यातं किमपि पदमास्थाय वसतः
सतो गेहे लक्ष्मीनृहरिमिह कस्याप्यकलयत् ॥ ७२ ॥

कनिष्ठेन भ्रात्रा नृहरिजुषि तीर्थाद्यधिगमात्
भृशं धन्यंमन्ये नमति सति तद्ग्रामनृपतौ ।
दयालुः स्वप्रत्ताखिलशुभदमन्त्राक्षतगण-
प्रभावं व्याचख्यौ प्रमुदितमना योगिनृपतिः ॥ ७३ ॥

स्फुरद्विस्रम्भोऽहं श्रुतिविहितधर्मादिषु सदे-
त्युदीर्य त्रीन्यस्मान्निजविभवतः श्रीनरहरिम् ।
प्रधिन्वन्तं भूपं प्रणतमनुगृह्णन्गुरुवरः
क्रमात्सञ्चारस्याश्रयदथङ्गनिः श्रीशुकपुरम् ॥ ७४ ॥

पुनस्संसेवायां व्यवधिरिति यद्वेङ्कटपते-
स्त्रिवर्षं निर्दिष्टं भवति तदभावेऽपि महती ।
भवत्साह्यात्सेयं फलतु मम वाञ्छेत्यधिकृतान्
प्रति श्रीशस्थाने प्रकटमकृत स्वैः स्वहृदयम् ॥ ७५ ॥

அழகியசிங்கர் பரந்த நோக்குடன் பூர்வமே ஸதஸ்ஸுக்கு வந்து வழக்கப்பட்டுள்ள வித்வான்களுக்கு வெகுமானத்தை தபால் மூலம் வழங்கியருளினார். திருமேனியின் தளர்வைத் தவிர்க்கப்பாடுபடும். பரிவுள்ள பரிஜனங்களின் ப்ரார்த்தனையையும் புறக்கணித்து பெரிய அழகியசிங்கர் பாஷ்யகாரர் அருளிய ஶரணாகதி கத்யத்தை ஸதா அநுஸந்தித்துக் கொண்டிருந்தது ஶிஷ்யர்களுக்குப் பெரும் வியப்பைத் தந்தது. ஸ்ரீசின்ன அழகியசிங்கரும் அப்போதைக்கப்போது பெருமாளைப் பூஜித்து ஸ்ரீ பெரிய அழகியசிங்கரையும் பணிவுடன் பணிந்து குசல ப்ரச்நம் செய்து கொண்டு பிரிவுக்கஞ்சி ஆற்றாதவராகக்

ततो देवस्थानाधिकृतसुजनाः श्रीनिधिदया-
प्रभावात्संवृत्तास्तदभिमतिपूर्तिप्रणयिनः ।
श्रियं श्रीगोविन्दं वृषभगिरिनाथश्च विनमन्
यथापूर्वं तत्सत्कृतिमथ यतीन्द्रोऽप्यभजत ॥ ७६ ॥

कृतार्थंमन्यः श्रीगुरुरनुमतिं प्रार्थ्य भगव-
त्यथो संतुष्टात्मा सदयतदपाङ्गैरनुगतः ।
गिरेरस्मात्तूर्णं विरचितवरोहः शुकपुरी-
मतिक्रामन्स्वामी स्वपदमगमत्किंगृहपुरम् ॥ ७७ ॥

तस्मिन्काले कृतवसतयो यज्ञवेद्यग्रहारे
सन्तः केचित्किमुदवसितक्षेत्रमेतत्समेत्य ।
आचार्येन्दोश्चरणयुगलावारचय्य प्रणामान्
वाचं कांचिद्विनयमसृणां भासयामासुरेवम् ॥ ७८ ॥

अस्मद्ग्रामोपगमसमये प्रार्थनामस्मदीया-
मङ्गीकुर्वन्यदिह कृपया मन्दिरं निर्ममाथ ।
तत्संप्राप्तस्सपदि वरदो नाथया मूलरूपः
काञ्च्यास्तादृङ्नरहरिपुरादुत्सवात्मा सुरूपः ॥ ७९ ॥

கண்ணீர் பெருக்கினார். தாம் மிகவும் விரும்பிப் போருமதான பீஷ்மஸ்தவத்தையும் ஸ்தோத்ர ரத்னத்தையும் அருகிருந்து ஒருவர் வாசிக்கக் கேட்டிருந்த ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கரின் கண்கள் மறுமாற்றம் சொல்லகில்லாத அந்த தசையிலும் பனி மல்கின. அடிக்கடி மோஹித்து, அப்ரக்ருதிங்கதராய் எழுந்தருளியிருக்கும் அத்தசையிலும் ஸ்ரீ அழகியசிங்கரின் திருவாயிலிருந்து "ஆபத்ஸக அகிலஜகத்ஸ்வாமிந்" என்றது முதலான பதங்கள் புறப்பட்டு பக்கத்தில் கேட்டிருந்த பக்தர்களை பரிசுத்தப்படுத்தின. இங்ஙனம் பாங்குக் குறைவுடன் விளங்கிவந்த பரமோதாரராகிய ஸ்ரீ பெரிய அழகியசிங்கர் நந்தன

आर्या भक्ताः खगकुलपतिर्हेतिराजश्च नीताः
कर्तव्यातः परमिह गुरो पञ्चरात्रागमज्ञैः ।
भट्टाचार्यैर्भवति चतुरैस्सर्वबिंबप्रतिष्ठा
श्रुत्वा सर्वं निरवधिदयो है भवान्नः प्रमाणम् ॥ ८० ॥

आकर्ण्यैतद्गुरुरपि ततो वीररघ्वीशहर्म्ये
भट्टाचार्यैस्सपदि कलयन्पादुकायाः प्रतिष्ठाम् ।
पद्भ्यां याने कमपि निदिशन्वैष्णवं तस्य पाणौ
न्यस्यन्नेनां द्रुतमगमयद्यज्ञवेद्यग्रहारम् ॥ ८१ ॥

रङ्गस्वाम्याह्वयधरमथो किंगृहाद्भट्टवर्यं
काञ्चीक्षेत्राद्वरद इति विख्यातिमन्तं तथान्यम् ।
धन्यानन्यानपि हरिपरीचारयोग्यान्द्विजाग्र्यान्
श्रीकार्यस्थं बुधमणिमपि प्राहिणोद्रङ्गसूरिम् ॥ ८२ ॥

लक्ष्म्या देव्या सह सुरपतेः पादुकायाश्च काले
भट्टार्याभ्यामनुविभवविध्यारचय्य प्रतिष्ठाम् ।
व्यक्तं कुर्वन्किमुदवसितक्षेत्रनाथाभिमानं
श्रीकार्यस्थप्रभृतिभिरथाजिग्रहत्तीर्थमुख्यम् ॥ ८३ ॥

வருஷம் மாசி மாதம் க்ருஷ்ணபக்ஷம் ப்ரதமா திதியில் ஞாயிற்றுக்கிழமை ராத்திரியில் உத்திர நக்ஷத்திரத்தில் ஸ்வர்ண ஸ்ரீ க்ருஷ்ண ஸுார்வபௌமரின் க்ருபாகடாக்ஷத்தால் தன்னடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளினார். பிறகு பக்கலிலேயே எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீசின்ன அழகியசிங்கரும் சோகவேகத்தை நெஞ்சிலேயே நிறுத்திக்கொண்டு வைகுந்தம் புகுவதை விவரிக்கும் ''சூழ்விசும்பணிமுகில்'' என்னும் திருவாய்மொழியை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் திரளுடன் சேர்ந்து அநுஸந்தித்தார். எவ்வுள்கிடந்த எம்பெருமானும் தம் திருக்கோயிலின் பெரிய மணியையும் பேரிகையும் முழங்கும்படி

हर्म्ये तस्मिन् धुरि भगवतो भक्तगोष्ठ्यां मिलन्त्यां
पादूविन्यासनमपि तथा तीर्थमुख्यस्य दानम् ।
नित्यं कार्यं वरदभगवत्पूजकेनेपि दिव्यां
श्रीकार्याधिष्ठितबुधमुखात्ख्यापयामास चाज्ञाम् ॥ ८४ ॥

पादूतीर्थग्रहणशुचिभिः स्वात्मनिक्षेपधन्यैः
पादाभ्यर्चाप्रचितसुकृतैस्तप्तचक्राङ्किताङ्गैः ।
आर्यः शिष्यैर्निजचरणयोरर्पितैरर्थपुञ्जै-
र्नित्यार्चायामुपधिमुचितं देवराजस्य चक्रे ॥ ८५ ॥

यात्रां लक्ष्मीनरहरिविभोः कामतस्साधयित्वा
पुण्यक्षेत्रं किमुदवसितं संश्रितो योगिराजः ।
नित्यं हर्म्ये कनकलतिकां राघवं चार्च्य नत्वा
नुत्वोद्बाष्पो विरचितशुभाशासनः सत्कृतश्च ॥ ८६ ॥

संमोदेन स्वमठमुपयन् प्रीणयन्श्रीनृसिंहं
विद्वद्विद्यार्थिनइह चतुर्ग्रन्थमध्यापयंश्च ।
का हानिः स्यादिह विहरतां भव्यवृत्त्येति नीते-
र्दृष्टान्तस्सन्व्यलसदनिश देशिकस्तुष्टचित्तः ॥ ८७ ॥

பரிஜநங்களைப் ப்ரேரிப்பித்தான். முறைப்படி திருமஞ்சநம் செய்யப்பட்டு, ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹன் திரு எவ்வுள்கிடந்தான் இவர்களின் மாலை, திருப்பரிவட்டங்கள் சாற்றப்பட்டு விளங்கும் ஸ்ரீ பெரிய அழகியசிங்கரின் திருமேனியை ப்ரஹ்மரதத்தில் எழுந்தருளப் பண்ணி பெரியோர்கள் ப்ருந்தாவனத்திற்கு கொண்டு சென்றார்கள். ஹ்ருத்தாபநாஸிநியின் தென்கரையில் பூர்வாசார்யர்கள் மூவர் நித்யவாஸம் செய்யும் ப்ருந்தாவனத்தில் விதிப்படி திருப்பள்ளி படுத்தப்பட்டு ஸ்ரீ பெரிய அழகியசிங்கரின் திருமேனி விளங்கி வருகிறது. இங்ஙனம் ஸ்ரீ பெரிய அழகியசிங்கர் திருநாட்டுக்கு நடந்த பிறகு

काले कस्मिन्नपि भगवतो राघवस्यालयस्था
आचार्येन्दोः पदकमलयोरर्पयित्वाञ्जलीन्स्वान् ।
श्रीकार्याधिष्ठितबुधमणौ रङ्गसूरौ पुरागे
योगीशानं परमकरुणं प्रार्थयामासुरेवम् ॥ ८८ ॥

स्वामिन्! श्रीकिंगृहपुरपती राघवः स्वप्रियाभ्यां
साकं यस्यां विहितविनमन्मङ्गलो नित्यमास्ते ।
प्राचीनां तां कनकखचितां वेदिकां जीर्णजीर्णां
कारुण्यार्द्रः कलयतु भवान्नित्ययुक्तां स्वकान्त्या ॥ ८९ ॥

ओमित्यूरीकृतमहितत्प्रार्थनो योगिनेता
शिष्यात्कस्मादपि पद्युगीभक्तिभाजोऽन्तरङ्गात् ।
भूयो नव्यां कनकखचितां शोभयन्वेदिकां ता-
मावास्य श्रीरघुपतिमधान्नित्यपूजाप्रतुष्टम् ॥ ९० ॥

मालोलीयां सदसमिह संवत्सरे चाष्ययाख्ये
तैषे मासे स्वजनिभमहे पण्डितैरारचय्य ।
भाष्यग्रन्थे चतुरचतुरं वादमातन्वतस्तान्
प्राग्वद्द्रव्यैः प्रमदमनयत्प्राप्तसंतोषभूमा ॥ ९१ ॥

ஔர்த்வதைஹிக கைங்கர்ய மஹோத்ஸவம் முடிந்தவுடன் முகத் தாமரை மலர்ந்ததோ என்னலாம்படி மிகவும் அழகிய ஆசார்யரின் அர்ச்சாமூர்த்தி அன்பர்களால் ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு பக்தர்களுக்கு காங்க்ஷிதார்த்த கல்பலதையாக ப்ருந்தாவனத்தில் ப்ரகாசித்து வருகிறது.

சுபம்

सर्वजिद्वर्षमालोलविद्वत्सदसमादरात् ।
श्रीस्थाननगरे शिष्यत्रयप्रार्थनयाकरोत् ॥ ९२ ॥

चतुर्गुणितसाहस्रारौप्याराधितसज्जनाः ।
ते प्रीतगुर्वनुज्ञाताः शिष्या मद्रगुरीं ययुः ॥ ९३ ॥

मत्सवित्र्याख्यलक्ष्मीशं भक्तवत्सलमानमन् ।
किंगेहनगरीमागात्तद्दयापाङ्गवर्धितः ॥ ९४ ॥

अत्यर्थस्वस्थहृदयस्तामाधिष्ठाय योगिराट् ।
पूजाद्यं श्रीनृसिंहस्य यथाविधि समाचरत् ॥ ९५ ॥

किंगेहनगरोल्लासिगुरुबृन्दावनावलिम् ।
नवीचकार रौप्याणां सहस्रैर्बहुभिः पुनः ॥ ९६ ॥

निजावासमठंजीर्णं रौप्यसाहस्रकव्ययात् ।
अभेद्यसालमन्येषां दुष्प्रवेशश्च सोऽकरोत् ॥ ९७ ॥

किंगेहहर्म्यनिर्वाहेऽभ्यसूयुजनकल्पितान् ।
नीतिज्ञैर्निपुणैः स्वामी व्यवहारानशीशमत् ॥ ९८ ॥

श्लाघ्येन कर्मणानेन परितोषितराघवः ।
शठकोपमुनिं प्रार्यं स्मरयामास वैष्णवैः ॥ ९९ ॥

वेङ्कटे रङ्गनगरे कुरुकाकुम्भघोणयोः ।
मठान्प्रशिथिलान्नानारौप्यैरद्रढयद्गुरुः ॥ १०० ॥

कलाशालाध्यापकानां नगरे मधुरान्तके ।
निराबाधनिवासाय सप्राकारं मनोरमम् ॥ १०१ ॥

दशभिस्सुन्दरैः प्रत्यङ्मुखैर्वेश्मभिरन्वितम् ।
नित्योदकाभ्यां कूपाभ्यां विराजितमनुत्तमम् ॥ १०२ ॥

प्रकाशमानं श्रीरङ्गशठकोपपुराख्यया।
अग्रहारं महोदारो यतिराजो विनिर्ममे ॥ १०३ ॥

रौप्याणां दशसाहस्रात्पुस्तकागारमुत्तमम्।
निर्मायातिष्ठपत्तत्र मठीयां शासनावलिम् ॥ १०४ ॥

त्रिंशत्सहस्ररौप्यणां व्ययेन गुरुसत्तमः।
श्रीराघवपुरोवीथ्यामक्रीणीत महद्गृहम् ॥ १०५ ॥

गंभीरमधुरारावं घण्टायुगलमद्भुतम्।
नवीचकार योगीन्दुर्वीररघ्वीश्वरालये ॥ १०६ ॥

हृत्तापनाशिनीवृद्ध्यै वृद्धक्षीरनदीमुखात्।
चक्रे सावरणां कांचित्सारणीं निर्मलोदकाम् ॥ १०७ ॥

यात्रां लक्ष्मीनरहरिविभोः कामतः साधयित्वा
पुण्यक्षेत्रं किमुवसितं संश्रितो योगिराजः।
नित्यं हर्म्ये कनकलतिकां राघवश्चाऽऽर्च्य नत्वा
नुत्वोद्बाष्पो विरचितशुभाशासनस्सत्कृतश्च ॥ १०८ ॥

संमोदेन स्वमठमुपयन्प्रीणयन्श्रीनृसिंहं
विद्वद्विद्यार्थिन इह चतुर्ग्रन्थमध्यापयंश्च।
का हानिः स्यादिह विचरतां भव्यवृत्त्येति नीते-
र्दृष्टान्तस्सन्नजयदनिशं देशिकस्तुष्टचित्तः ॥ १०९ ॥

इति मधुरान्तकस्य श्रीमदहोबिलमठीय संस्कृतमहाकलाशालाव्याकरणप्रवचनीयस्य श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोप यतीन्द्रमहादेशिकदयोदञ्चितसरलकविताबिरुदस्य पादूपुराभिजनस्य वात्स्यस्य शब्दविद्याप्रवीणस्य विदुषः श्री राघवाचार्यस्य कृतौ
आचार्यवैभवसुधायां षष्ठस्तरङ्गः

अथ सप्तमस्तरङ्गः

अथ विकृतिसमाख्ये हायने तैषमासे शुभजनिभमहे श्रीरङ्गकार्यात्मजस्य।
परिकलयितुमिच्छोः संसदं स्वां यतीन्दोस्तनुमहह बबाधेऽत्यर्थम स्वस्थभावः ॥१॥

गुरुवरकरुणादृग्गोचरत्वं च लक्ष्मीनृहरिचरणसेवाधन्यतां चाप्तुकामाः।
बहुजनपदभाजो भाष्यवादप्रवीणाः परिषदमुपयाताः पण्डिताः पूर्ववत्ताम् ॥ २ ॥

श्रुतिविहितनिषेवी देवनार्व्लाह्वासी शमनिधिरखिलानामग्रणीः पण्डितानाम्।
अतिशुचिधनिवंश्योऽस्मद्गुरूक्त्येकवश्यो जवत उपजगाम श्रीनृसिंहार्यवर्यः ॥ ३ ॥

यतिनृपतिरतीवास्वस्थताबाधितोऽपि स्वचरणनतमेनं प्रेक्ष्य कारुण्यदृष्ट्या।
अयि! विबुधमणेऽस्मत्साह्यकृत्संसदेऽस्यै प्रभवतु स भवानित्यन्वशाद्भव्यवाचा ॥४॥

स्रजमिव शिरसा तां मानयन्देशिकाज्ञां स्मितमधुरमुखश्रीः श्रीनृसिंहार्यवर्यः।
सदसमुपनिरुह्य ब्रह्मविद्यादरम्यां यतिकुलपतिचेतः प्रीणयामास भूयः ॥ ५ ॥

सदसमिति यथावत्साधयित्वा यमीट् श्रीनृहरिबुधसहायोऽस्वस्थ तारुद्धगात्रः।
निजमठपरिरक्षां स्वात्परं योऽधिकुर्यात्सपदि गुणवदीडयं तं निदेष्टुं समैच्छत् ॥ ६ ॥

सततमवनिचारी योगिरूपः पुनीयां न तजनमिति सङ्कल्पानु साराच्छ्रियः श्रीः।
श्रुतिशिखरविहारी श्रीनृसिंहोऽपि नूनं परमपि यतिराजा कारमैप्सत्तदात्वे ॥ ७ ॥

कतिभिरपि परीतं किङ्करै रन्तरङ्गैस्सविधमथ मुनेः श्रीरङ्गकार्यात्मजस्य।
चरणकमलसेवालालसः प्रह्वगात्रो विबुधतिलक आगाच्छ्रीनृ सिंहार्यवर्यः ॥ ८ ॥

भुवनविदितभारद्वाजवंशांबुधीन्दोः पुरुतिपटुपुरश्रीवेङ्कटाचार्यसूरेः।
चिरपरिचरितश्रीवीररघ्वीट्छठद्विड्यतिवरचरणाब्जस्यात्मजो यः प्रतीतः ॥ ९ ॥

समय उपनयनं यः प्रापयित्रा च पित्रा सकरुणमुपदिष्टद्रा विडब्रह्मराशिः।
यजुषि भृशमधीती साहितीमार्गवेदी नवमनवमबोधि न्यायशास्त्रं समग्रम् ॥ १० ॥

यमिह परिपुनानः पञ्चभिस्संस्क्रियाभिर्यनृपतिरुदारो रङ्गनाथः शठारिः।
मतिविभवमहोर्म्यां हन्त चित्रीयमाणः प्रसृमरकरुणातः स्यादसावित्यदर्शत् ॥ ११

निरवधिकरुणाब्धेर्योगिराजाच्च तस्माच्छ्रुतिमकुटगुरूक्ते सारशास्त्रे समग्रे।
अनुनियममधीति स्फीतगार्हस्थधर्मः पितृगिरमनुरुन्धन्कीर्तिमान्यो विरेजे ॥ १२ ॥

कतिपयसमयस्यानन्तरं यश्च लक्ष्मीनरहरिशठजेतुर्योगिनेतुः प्रसादात्
अधिगतनिखिलश्रीभाष्यमुख्यावबोधो भगवति नृहरौ स्वं न्यस्य धन्योन्यभाच्च ॥

नियमनवशवर्ती रङ्गकार्यात्मजादेर्यतिनृपतिगुरोर्यः क्वापि काले दयालुः।
विनयिन उपसन्नान्सारशास्त्रेण साकं सनियममखिलं श्रीभाष्य मध्यापयन्नः ॥

अनुविधिगृहिधर्मानाचरन्धार्यवह्निःशरणमुपगतेभ्यस्सारशास्त्रादिवक्ता।
सति महति धनौघेऽप्यात्तवैराग्यभूमा भगवति नरसिंहे भक्तिमान् यश्चकासे ॥

अनुव्रजन्वेङ्गलनामकात्पुरात्पुरा गुरुं रङ्गशठारियोगिनम्।
यदूत्तमं यः किल यादवाचले ननाम भक्त्या यतिनायकप्रियम् ॥ १९

तमेनमालोक्य विनम्रमूर्तिं कृताञ्जलिं रङ्गशठारियोगी।
मनोरथं स्वं च विचिन्त्य सिद्धं प्रहृष्टधीर्वाक्यमिदं बभाषे ॥ २०

विद्वल्लक्ष्मीनृसिंहार्य श्रीनृसिंहप्रियङ्कर।
श्रीनृसिंहशठारातियतिराजदयैधित ॥ २१ ॥

अत्यन्तास्वास्थ्यरुद्धेन दियमानं मयाधुना।
नृसिंहास्थाननिर्वाहं स्वीकरोतु भवान्मुदा ॥ २२ ॥

निर्वहेच्चेद्भवानेतदास्थानं नृहरेर्ध्रुवम्।
अहश्च स्वस्थगात्रस्यां प्रीयेत च नृकेसरी ॥ २३ ॥

कालं कतिपयं द्वाभ्यामावाभ्यामिह भक्तितः।
आराधितपदो भातु श्रियःश्रीः श्रीनृकेसरी ॥ २४

लक्ष्मीनृसिंहपादाब्जलोकहितेच्छया।
भवान्मदाज्ञां संरक्षेन्माभूत्प्रतिवचःपरः ॥ २५ ॥

इति यतिनृपवाक्यं सर्वलोकानुकूलं श्रवणयुगलपात्रीकुत्य लक्ष्मीनृसिंहः।
विबुधतिलक ओमित्युक्तिभंग्यांग्यकार्षीदुरुवचनमुदारं नानुवर्तेत को वा ॥२६

तदनु कलितजीवश्राद्धकृत्यस्सुधीन्द्रो रहसि गुरुमुखाब्जात्प्रेषमन्त्रं गृहीत्वा।
नृहरिधुरितमुच्चैरुच्चरन्नीषणानां त्यजनमपि तथैवोद्धोषयामास हृष्टः ॥ २७ ॥

कुण्डीश्च काषायपटीश्च दणडत्रयं च तस्माद्यतिसार्वभौमात्।
श्रीवीररघ्वीशशटारिसंज्ञाश्चादाय तुर्याश्रमवान्बभौ च ॥ २८ ॥

रङ्गशठवैरियतिपुङ्गववितीर्णां ख्यातमठनिर्वहणहंसवरमुद्राम्।
वीररघुनाथशठकोपयतिभूभृत्प्राप्य नृहरिं सरममार्चदतिभक्त्या ॥ २९ ॥

रङ्गशठकोपमुनिपुङ्गवनिदेशात्पद्यमथ भव्यदभिदङ्कविनिबद्धम्।
नूतनयतीन्द्रगुणकीर्तनसमर्थं श्रीनरहरेर्धुरि महान्त इति पेठुः ॥ ३० ॥

श्रीमच्छ्रीरङ्गपृथ्वीश्वरशठरिपुणा संयमीन्द्रेण दृष्टं
न्यस्तात्मानं नृसिंहे नरहरिशठजिद्योगिनेतुः प्रसादात्।
प्राज्ञश्रीरङ्गकारिप्रभवयतिपतेः प्राप्तलक्ष्मीनृसिंहा-
स्थानं सेवे यतीन्द्रं सकलगुणनिधिं वीररघ्वीट्शठारिम् ॥ ३१ ॥

पानकरसार्पणविधेरथ स डोलोरोहणसुसुन्दरतनुं यदुकुलेन्दुम्।
भक्तजनगीतिपदमद्भुतचरित्रं मान्ययतिनायकपुरो भुवि ववन्दे ॥ ३२

वृद्धयतिराण्नियमनं शिरसि कुर्वन् सर्वमपि संन्यसितृधर्ममनुतिष्ठन्।
नित्यमिह मानृहरिदेवमभिपूजन् संस्करणपञ्चकत आश्रितमपावीत्।

श्रीपतिपदार्चनमनुद्यदपराधं सर्वमपि निर्वहति नूतनयतीन्द्रे।
रङ्गशठकोपमुनिरुज्झितभरश्च स्वस्थतनुकश्च मुमुदे विगतचिन्तः ॥ ३३

परस्परप्रेमरसानुविद्धं संभाषणं योऽस्य यतिद्वयस्य ।
शुश्राव सोऽद्यापि जनोऽतिधन्यो भाष्यादिवादेषु विभाति दक्षः ॥३५

शठरिपुगाधाव्याख्ये गीताभाष्यञ्च सारशास्त्रञ्च ।
अध्यापिताश्च शिष्या आभ्यां युगपद्यतीन्द्राभ्याम् ॥ ३६ ॥

किञ्चिदुपदिश्य शास्त्रे श्रयति श्रीरङ्गशठरिपौ मौनम् ।
प्रोवाच वीरराघवशठारियोगीडुपर्यखिलम् ॥ ३७ ॥

द्वादशसहस्ररौप्यैर्हिन्दीनृहरिप्रियाभिवृद्ध्यर्थम् ।
ज्यायान् किंगृहनगरेऽक्रीणीत महद्गृह योगीट् ॥ ३८ ॥

अपि च विशिष्टाद्वैते कोशं कमपि प्रकाशयामास ।
नानासहस्ररौप्यैस्ताताचार्येण तिरुमलैनाम्ना ॥ ३९ ॥

विंशतिसहस्ररौप्यैर्मुद्रणयन्त्रं नवं महत्क्रीत्वा ।
प्राचीकशन्नृसिंहप्रियां गुरुः पत्रिकां काले ॥ ४० ॥

मुंबाशाखापत्तने शबुराख्ये निर्मित्सन् सन् स्वं मठं नूत्नमेषः ।
नानासाहस्रार्थराशिव्ययेन क्षेत्रं कञ्चिच्चिक्रिये योगिराजः ॥ ४१ ॥

भाष्यादिकां चतुर्ग्रन्थीं निजेनाध्यापितान्सतः ।
नाम्ना नृसिंहरघ्वीशराजगोपसुदर्शनान् ॥ ४२ ॥

विवृतौ सारशास्त्रस्य सहायांस्त्रीन्निजप्रियान् ।
दयया सारसारज्ञानकार्षीद्देशिकोत्तमः ॥ ४३ ॥

खरशरदि च तैषे मासि मालोलविद्व-
त्परिषदमतिरम्यां भाष्यवादैः प्रशस्तैः ।
प्रमुदितहृदयौ तौ भासयन्तौ यतीन्द्रौ
हरिमुदमदधातां पण्डितान्मानयित्वा ॥ ४४ ॥

नन्दने धनुषि मासि दुस्सहास्वास्थ्यविद्धतनुको महामुनिः ।
आश्रितार्थशरणागतिक्रियास्वादिशन्नवयतीश्वरं मुदा ।। ४५ ।।

अशक्नुवानोप्यथ तैषमासे सभां विधातुं मुनिरत्युदारः ।
सं प्रैष्य पूर्वाब्दसमागतेभ्यो धनं बुधेभ्यो मुमुदे यथावत् ।। ४६ ।।

प्रियं जनं स्वामयशान्तिहेतोः प्रतिक्षणं जाग्रतमप्युपेक्ष्य ।
यतीश्वरोयं शरणाप्तिगद्यं सदोच्चरन्नैक्ष्यत हन्त लोकैः ।। ४७ ।।

तदा तदा श्रीनृहरिं प्रपूज्य गुरुं यतीन्द्रं समयोपसर्पन् ।
श्रीवीररघ्वीशशठारियोगी ददर्श साश्रुर्विरहासहस्तम् ।। ४८ ।।

भीष्मस्तवं स्तोत्रमणिश्च शिष्ये निजप्रियं गायति सत्यथोच्चैः ।
संभाषणाशक्तिमतोऽपि तस्य बाष्पाविलं नेत्रयुगं बभासे ।। ४९ ।।

प्रबोधवैकल्यजुषोऽप्यमुष्य यतीश्वरस्यासकृदास्यपद्मात् ।
आपत्सखेत्याद्यवशादुदीतं वचः पुनीतेस्म हि शृण्वतो नः ।। ५० ।।

घटमुपयति भानौ कृष्णपक्षादितिथ्यां
रविदिवसनिशायामुत्तरे फल्गुनीभे ।
यतिनृपतिरुदारः कृष्णसूर्याङ्घ्रिसेवी
परमपदमयासीद्रङ्गकार्यात्मजातः ।। ५१ ।।

मुनिरथ सविधस्थो वीररघ्वीट्शठारि-
र्गुरुविरहनशोकावेगमन्तर्निरुध्य ।
परपदगमनार्थाः श्रीशठारातिगाथाः
परित उपगतैस्स्वैस्साकमुच्चैरपाठीत् ।। ५२ ।।

किंगेहनाथः परमं स्वधाम गन्तुं प्रवृत्ते सति योगिराजे ।
भेरीश्च घण्टां बृहतीश्च भृत्यैरनीनदत्प्रीतमनाश्चिराय ।। ५३ ।।

यथाविधानं कलिताभिषेकां परिष्कृतां किंगृहनाथमाल्यैः ।
मुनेस्तनुं ब्रह्मरथश्रितां तां बृन्दावनं निन्युरथो महान्तः ॥ ५४ ॥

हृत्तापदक्षिणतीरगेऽस्मिन् बृन्दावने प्राज्ञमुनिमूर्तिजुष्टे ।
श्रीरङ्गकार्यात्मजयोगिदेहः कृतप्रतिष्ठो विधिवद्व्यलासीत् ॥ ५५ ॥

वृत्ते रङ्गशठारिसंयमिमणेर्वैकुण्ठमातस्थुषः
कैङ्कर्ये निखिले यथाविधि बुधश्रेष्ठैः प्रतिष्ठापिता ।
अर्चामूर्तिरमुष्य काऽपि सुतरां स्मेरास्यपङ्केरुहा
भक्ताभ्यर्थितदानकल्पलतिका बृन्दावने राजते ॥ ५६ ॥

इयं श्रीरङ्गादेः शठरिपुमुनेर्वैभवसुधा
सतां भोग्या लक्ष्मीनृहरिहृदयप्रीणनकरी ।
सदैतद्योगीन्दोः पदपरिचयादुज्ज्वलगुणा
कृतिर्वात्स्यस्येन्धामिह पदविदो राघवकवेः ॥ ५७ ॥

चरित्रं योगीन्दोः सकलभुवनक्षेमकरणं
वहन्तीं साधूनां हृदयमधिरूढां गुणवतीम् ।
सुधामेनां पादूपुरकृतजनूराघवसुधीः
समर्प्याचार्याङ्घ्र्योस्सरलकविताङ्को विजयते ॥ ५८ ॥

लक्ष्मीनृसिंहदिव्यश्रीपादुकानित्यसेविने ।
श्रीरङ्गशठजिद्योगिदेशिकेन्द्राय मङ्गलम् ॥ ५९ ॥

इति मधुरान्तकस्थ श्रीमदहोबिलमठीय संस्कृतमहाकलाशालाव्याकरणप्रवचनीयस्य श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोप यतीन्द्रमहादेशिकदयोदञ्चितसरलकविताबिरुदस्य पादूपुराभिजनस्य वात्स्यस्य शब्दविद्याप्रवीणस्य विदुषः श्री राघवाचार्यस्य कृतौ आचार्यवैभवसुधायां ससमस्तरङ्गः

वैभवसुधा संपूर्णा

விஜ்ஞாபநம்

இஞ்சிமேடு ஸ்ரீமதழகியசிங்கரின் எழுபதாவது திருநக்ஷத்ர மஹோத்ஸவமும் ஸ்ரீ மாலோல வித்வத் ஸதஸ்ஸும் வாழ்நாள் பூராவும் நினைவிற்கொள்ளக் கூடிய ரீதியில் நன்கு நடைபெற்றன. மஹாஸ்வாமிகளும் மஹாவித்வான்களும் மற்றும் பல வித்வான்களும் வந்திருந்தார்கள். அப்பொழுது ஒரு மலர் வெளியிட ப்ரயத்நப் பட்டார்கள். தம்மைப் பற்றித் தம் வாழ்நாளில் ஒருவரும் ஸ்தோத்ரம் பண்ணி எழுதக் கூடாது என்று ஸாதித்தாயிற்று. அதன் பிறகு தம்முடைய சரித்ரத்தைத் தாம் சொல்லுவதாகவும் அதை ப்ரசுரிக்கும்படியும் நியமித்தாயிற்று. அதன்படியே எழுபதாவது திநக்ஷத்ரத்தின்போது தமிழில் ஸ்ரீமதழகியசிங்கர் சரித்ரம் புஸ்தகமாக வெளியிடப்பட்டது. பிறகு [illegible]ாறு மாதங்கள் கழித்து மதுராந்தகம் கலாசாலையில் மஹாவையாகரணராய், ப்ரதாந அத்யாபகராய் பரம ரஸிகராய், நினைத்த போது அதி ஸரளமாகக் கவிதை எழுதக் கூடியவராய் ஸ்ரீமதழகியசிங்கர் திருவடியில் அத்யந்தம் பக்தியுடையவராய் எழுந்தருளியிருந்த பாதூர் புராணம் ஸ்ரீ. உ.வே. ராகவாசார்யர் ஸ்வாமி ஸ்ரீமதழகியசிங்கர் விஷயமாக ஒரு சம்பூ க்ரந்தம் எழுத ஆசைப்படுவதாகவும் அதற்கு நியமநமாக வேணும் என்றும் ப்ரார்த்தித்தார். அதையும் வேண்டாம் என்று ஸாதித்தாயிற்று. பிறகு அந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீமதழகியசிங்கர் சரித்ரத்தை ஶ்லோகமாக எழுதுகிறேன், என் ஜந்மம் ஸபலமாக வேண்டும் என்றும் நிர்பந்தமாகப் ப்ரார்த்தித்தார். பிறகு நியமித்தாயிற்று. வைபவஸுதா எனும் க்ரந்தத்தைப் பல வ்ருத்தங்களில் அதிஸரளமாய், அத்யத்புதமாய் எழுதி ஸ்ரீ ஸந்நிதியில் ஸமர்ப்பித்தார். அதைக் கேட்டு மிகவும் ஸந்தோஷப்பட்டாயிற்று. ஸரளகவி என்று பிருதை அளித்தாயிற்று. உடனே வைபவஸுதாவை அச்சிட்டு வெளியிட்டார்கள். அதற்கு ஸ்ரீ. உ.வே. வில்லிவலம் வாவதூக ஸ்வாமி எழுதிய முன்னுரை தெவிட்டாத அம்ருதமாய் அமைந்துள்ளது. அந்த க்ரந்தம் இப்பொழுது கைவசமில்லை. இதாநீம் ஸ்ரீமதழகியசிங்கர் வைபவஸுதா ஶ்லோகங்களை அநுபவித்து அநுபவித்து பரவசராவார். ஸ்ரீ நியமநத்தின் பேரில் ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹப்ரியா நிர்வாஹிகள் இந்த க்ரந்தத்தை வெளியிட்டுள்ளார்கள். இந்த புஸ்தகத்தையும் முக்யமாக மேல் அட்டையையும் நவீன ரீதியில் நன்கு அச்சிட்டுத் தந்த ஸ்ரீ V.K. நாராயணன் (V.K.N. Enterprises) நலமுடன் நீடூழி வாழ்ந்து நாள்தோறும் இம்மாதிரியான புஸ்தகங்களை அச்சிட்டு வெளியிட வாழ்த்துகிறோம்.

பஹுதாந்ய ஷு
தை உத்திராடம்
17.1.1999

புரிசை நடாதூர் க்ருஷ்ணமாசார்யர்
ஸம்பாதகர்
ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹப்ரியா

இஞ்ஜிமேடு ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர்
பூர்வாச்ரமம்
(21-1-1879 — 1-3-1953)